Al-Habib

Al -Habib - কি জানেনে?

ই এখন সৰু প্ৰচাৰ পুস্তিকা যাৰ অৰ্থ “**মহান বন্ধু**”। এই পুস্তিকাখনিয়ে আপোনাৰ সংগী বা বন্ধু হোৱাৰ কামনা কৰে। “মহান বন্ধু” বা “প্ৰকৃত বন্ধু” কোন এই বিষয়ে পুস্তিকাখনিত প্ৰতি তিনি মাহত বিভিন্ন লিখনি প্ৰকাশ পায়। ই সঁচাকৈয়ে আপোনাৰ প্ৰকৃত বন্ধু নহবনে? নিশ্চয় হব। কেনেকৈ ?

ক) আপুনি *Dar-Ul-Masih*’ৰ **Friendship Club** লৈ ৫০/- টকা মূল্যৰ যিকোনো নতুন ডাক টিকট পঠাই দিয়ক।

খ) ইয়াত প্ৰকাশ হবৰ বাবে আপোনাৰ সম্পূৰ্ণ নাম, ঠিকনা, বয়স, শিক্ষা আদি উল্লেখ কৰিব। আপোনাৰ প্ৰকৃত বন্ধু কোন -- এই বিষয়ে আপোনাৰ উত্তৰ বা ধাৰণা -- কবিতা আকাৰত লিখি পঠাওক। বিবেচিত হ’লে আমি নিশ্চয় প্ৰকাশ কৰিম।

গ) ইয়াত প্ৰকাশ হোৱা বিষয় বস্তুৰ ওপৰত মতামত দিব পাৰে। নাম, ঠিকনা থকা বিভিন্ন বন্ধু / বান্ধৱীৰ সৈতে চিঠিৰে সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিব পাৰে।

ঘ) এই পুস্তিকাখনিৰ পৰাই আপোনাৰ জীৱনৰ প্ৰকৃত বন্ধু ৰূপে হজৰত ঈছা মছীহক আৱিস্কাৰ কৰিব পাৰে। সেয়েহে **Al-Habib** সঁচাকৈয়ে আপোনাৰ প্ৰকৃত বন্ধু। ইয়াক পাবলৈ আজিয়েই আমাৰ লগত যোগাযোগ কৰক।

Friendship Club,
Post Box No. 234
Guwahati - 781001

ভগ্ন গৃহ

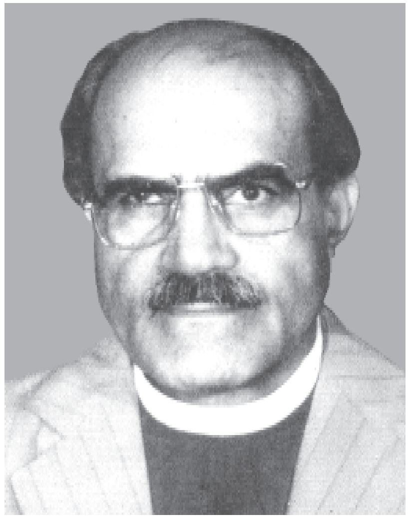

গোলাম মছীহ নামান

দ্বাৰ-উল-মছীহ
ডাক বাকচ নং ঃ ২৩৪
গুৱাহাটী - ৭৮১০০১

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

।। ভগ্ন গৃহ ।।

Assamese Translation of **"TORN NEST"** by Ghulam Masih Naaman. Translated by Mr. Mridul Das and Mrs. Probhamoni Das, edited by Khursheed Alam and Published by *Dar-Ul-Masih*, Guwahati-1, Assam. Price Rs.20/- Only.

Manuscript Published By: The Good Way, Calcutta, India.

প্ৰথম অসমীয়া প্ৰকাশ ঃ মাৰ্চ /২০০৮

অনুবাদক ঃ শ্ৰীযুত মৃদুল দাস আৰু শ্ৰীযুক্তা প্ৰভামণি দাস

অসমীয়া সংস্কৰণ ঃ ***দ্বাৰ-উল-মছীহ***
ডাক বাকচ নং ঃ ২৩৪
গুৱাহাটী - ৭৮১০০১

© প্ৰকাশকৰ দ্বাৰা সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত।

মূল্য ঃ ২০.০০ টকা মাত্ৰ।

1000 copies.

Printed at: **ComPress**, Ambari, Guwahati-1.

১০। স্থানীয় পাকিস্তানী সমাজক আত্মিকভাৱে বৃদ্ধি পোৱাৰ পৰা কিহে ধৰি ৰাখিছিল, যিটো নহলে হয়তো তেওঁলোকে বৃদ্ধি পালেহেতেন ?

১১। ৰজাই দুখীয়া মানুহজনক দিয়া হাতীটোৰ কাহিনীটোৱে আমাক কি শিক্ষা দিয়ে ?

১২। নামান ভাইৰ দৰে আপোনাক কোনোবাই এটা 'হাতী' দিলে আপুনি কি দৰে প্ৰতিক্ৰিয়া কৰিব ?

১৩। তেওঁৰ পৰিয়ালে কেতিয়াবা কঠিন পৰিস্থিতিৰ মাজেদি যাব লগীয়া হোৱা স্বত্বেও নামান ভায়ে কি সাক্ষ্য দিছে ?

১৪। ডেইজিয়ে তেওঁলোকৰ প্ৰথম পুত্ৰ চমূৱেলৰ জন্মক, ঈছাত তেওঁলোকৰ ঈমানৰ সাক্ষ্য দিয়াৰ সুযোগ হিচাবে কি দৰে ব্যৱহাৰ কৰিছিল ?

১৫। নামান ভাইৰ জীৱনৰ পৰা মছীহি ধৰ্ম্মৰ বিষয়ে নামান ভাইৰ ককায়েকে কি 'বাৰ্ত্তা' পাইছিল ?

১৬। ঈছাত ওবেদৰ ঈমানে তেওঁৰ জীৱনত কি দৰে প্ৰভাৱ পেলাইছিল ?

১৭। ওবেদে তেওঁৰ সামাজিক আচৰণ আৰু তেওঁৰ জীৱিকা তেওঁৰ ঈমানৰ সাক্ষ্য দিয়াৰ সুযোগ হিচাবে কি দৰে ব্যৱহাৰ কৰিছিল ?

১৮। তেওঁৰ পৰিয়ালৰ অহিতে মৃত্যুৰ ভাবুকিৰ প্ৰতি নামান ভায়ে কি প্ৰতিক্ৰিয়া কৰিছিল ?

১৯। তেওঁৰ পুত্ৰৰ মৃত্যুত ভোগ কৰিব লগীয়া বেদনাৰ প্ৰতি নামান ভাইৰ মানসিকতা কি ?

২০। ইছ্‌'লামৰ প্ৰতি অনেক পাশ্চাত্যৰ মছীহিবিলাকৰ মুখামুখি হবলৈ নিবিচৰা মনোভাৱৰ প্ৰতি নামান ভাইৰ মতামত কি ?

●●●

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

সাধাৰণ জ্ঞানৰ প্ৰশ্ন

প্ৰিয় পাঠক, আপুনি যদি এই পুথিখন পঢ়িছে, তেন্তে আপুনি তলত দিয়া প্ৰশ্নকেইটাৰ উত্তৰ দিব পাৰিব। প্ৰশ্নকেইটাৰ ভিতৰত অন্ততঃ ১৪টা প্ৰশ্নৰ শুদ্ধ উত্তৰ দিয়া প্ৰত্যেকলৈকে অন্য এখন কিতাপ পঠোৱা হব।

১। কোনটো ঘটনাই নামান পৰিয়ালৰ গৃহ ভাঙি পেলাইছিল? এই ঘটনা কেনেকৈ ঘটিল?

২। নামান পৰিয়ালৰ দোস্তবোৰে কি ধৰণে জবাব দিলে?

৩ নামান ভাইক মছীহত বিশ্বাস কৰিবলৈ আৰু তেওঁৰ জীৱন সলনি কৰিবলৈ সহায় কৰা দুটা ঘটনা বৰ্ণনা কৰক।

৪ মছীহি ধৰ্ম্মত তেওঁ দীক্ষা লওঁতে নামান ভাইৰ পৰিয়ালে কি দৰে প্ৰতিক্ৰিয়া কৰিছিল?

৫ তেওঁৰ প্ৰশিক্ষণৰ সময়ত নামান ভাইৰ ধৰ্ম্মযাজকীয় কাৰ্য্যভাৰ বৰ্ণনা কৰক। গুগেৰাবিলাকৰ সৈতে সম্বন্ধ গঢ়িবলৈ তেওঁ কি ধৰণে ব্যৱস্থা লৈছিল?

৬ চুক্কুৰত চেইন্ট ছেভিয়ৰৰ জামাতত তেওঁ সন্মুখীন হোৱা প্ৰত্যাহ্বানৰ ব্যৱস্থা লবলৈ নামান ভায়ে কি কৌশল লৈছিল?

৭। 'সম্পূৰ্ণ ইঞ্জিল'ৰ প্ৰচাৰ কাৰ্য্যত পৰিচৰ্য্যাত কি দুটা স্থিতি সোমাই আছে? নামান ভায়ে দুয়োটা কি দৰে অভ্যাস কৰিছিল?

৮। তেওঁৰ গভীৰ ন্যায় বোধৰ হেতু নামান ভাই জড়িত হোৱা এটা ঘটনা বৰ্ণনা কৰক।

৯। 'গৃহ ৰক্ষা কৰা' ঘটনাবোৰে মুছলমান বিলাকৰ মাজত নামান ভাইৰ সুনামৰ বিষয়ে আমাক কি দেখুৱায়?

প্ৰকাশকৰ একাষাৰ

'গোলাম মছীহ নামানে' নিজে লিখা মছীহী হোৱাৰ সাক্ষ্য পঢ়ি কেবাটাও প্ৰশ্ন উদয় হৈছেঃ প্ৰকৃত শান্তিৰ উৎস কি হ'ব পাৰে? ইছলামৰ এজন বিদগ্ধ পণ্ডিত, মহান শিক্ষক ও প্ৰচাৰক এজন কিয় মছীহী হ'ব লগা হ'ল? ইংৰাজীত থকা কিতাপখন কেতিয়ানো অসমীয়াত প্ৰকাশ কৰি আমাৰ আমাৰ পঢ়ুৱৈসকলক জ্ঞাত কৰিব পাৰো সেই চিন্তা বহু দিনৰ। বিভিন্ন কাৰণত ইমান দিনে হৈ নুঠা কাম খোদায় এইবাৰ সফল দিয়াত মই নিজে সুখী। নামান চাহাবৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা ক'ব খুজিছো, 'ইছলাম' শব্দৰ অৰ্থটোহে 'শান্তি'। ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে, এই ধৰ্মটো শান্তিৰ, ইয়াৰ ছত্ৰছায়াত মানুহে শান্তি পাব বা ইয়াৰ অনুগামীসকল শান্তিকামী হ'ব। কোনো ধৰ্মই নহয়, কিন্তু খোদাৰ মনোনীত এজন ৰছুল-হজৰত ঈছা মছীয়েহে প্ৰকৃত শান্তি (ইছলাম) প্ৰতীষ্ঠাৰ বাবে সঠিক পদক্ষেপ লৈছিল।

নামান চাহাবৰ সাক্ষ্যই আমাৰ বহুতো মুছলমান ভাই-ভনীসকলৰ উপকাৰত আহিব বুলি আশা ৰাখিছো। আজি আমাৰ উঠি অহা বহুতো ভাই-ভনী ধৰ্মীয় দিশত দিগভ্ৰান্ত। ধৰ্মৰ শিক্ষাৰ লগত বাস্তৱৰ মিল নথকাত নামান চাহাবৰ দৰে বহুতেই আজি ঈছা মছীহত আশ্ৰয় লৈ ব্যক্তিগত জীৱনৰ 'নাজাত' সুনিশ্চিত কৰিছে। প্ৰিয় পঢ়ুৱৈ সকললৈ আমাৰ এইটোৱেই বিনম্ৰ অনুৰোধ ঃ আপোনালোকে মুকলিমুৰীয়াকৈ নামান চাহাবৰ সাক্ষ্য পঢ়ক আৰু তেওঁৰ দৰে ঈছা মছীহক গ্ৰহণ কৰি নাজাত সুনিশ্চিত কৰক।

এই কিতাপখন ইংৰাজীৰ পৰা অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰি দিয়াৰ বাবে শ্ৰীযুত নিজামুল হক দালৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছো। অসমীয়া সংস্কৰণত অজানিতে ৰৈ যোৱা ভুলৰ বাবে ৰাইজে ক্ষমা কৰে যেন। শেষত কওঁ, কিতাপখন পঢ়ি আপোনাৰ মনত উদয় হোৱা যিকোনো প্ৰশ্ন আমালৈ কৰিব পাৰে। নামান চাহাব বা তেওঁৰ ঈমানৰ বিষয়ে অধিক জানিব খুজিলে আমি জনাবলৈ চেষ্টা কৰিম। কিতাপখন পঢ়ি আপোনালোকে উপকৃত হ'ব পাৰিলে আমাৰ পৰিশ্ৰম সাৰ্থক হোৱা বুলি ভাবিম। মহান খোদাৰ মহব্বত আৰু শান্তি, ঈছা মছীহৰ উপস্থিতি সকলো সময়তে আপোনালোকৰ লগত থাকক। আমিন। খোদা হাফিজ।

প্ৰকাশকঃ ÜY6±öÃÀSÀ, ÁZ±1-ëÂ×ù–÷åÃÏÿÃÃ, &≥±ÿÃÃ±éÂÏ, 26.06.2006

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

সূচী-পত্ৰ

১।	ইংলেণ্ডত দোস্ত ………	৫
২।	টুকুৰা-টুকুৰি হৈ ভগ্ন …….	৯
৩।	গৃহ গঠন আৰু শিক্ষা …….	১৯
৪।	নিৰ্মাণ কৰা প্ৰেম…….	২৬
৫।	মোৰ মনত থকা গৃহবোৰ ….	৩১
৬।	আৰু অন্যান্য গৃহ আৰু সমস্যাবোৰ ……	৩৭
৭।	বগা হাতী আৰু গাড়ী ……	৪২
৮।	এইটো মোৰ গৃহ আছিল ….	৪৭
৯।	এওঁ মোৰ পুত্ৰ আছিল ……	৫৪
১০।	গতিকে আপুনি কেনেকৈ সাজে তাঁলৈ মন দিয়ক …	৬৭
	শেষান্ত: নিজৰ ভাষাত ওবেদৰ সাক্ষ্য ·	৭৫
	সাধাৰণ জ্ঞানৰ প্ৰশ্ন ………	৭৮

মাজতো মই অৰ্থনীতিত মাষ্টাৰ্ছ ডিগ্ৰী (MA Econ) লবলৈ নৈশ কলেজত যোগ দিছিলোঁ আৰু সেয়া সম্পূৰ্ণ কৰাৰ পাছত মই আইনৰ ওপৰত অন্য এটা ডিগ্ৰী (LLB) লৈছিলোঁ আৰু বৰ্ত্তমান মই আৰ্ন্তজাতিক সম্বন্ধৰ ওপৰত মোৰ দ্বিতীয় মাষ্টাৰ্ছ ডিগ্ৰী (MA IR) সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ লৈছোঁ।

মোৰ অধ্যয়নৰ সময়ত আৰু চাকৰিত বিভিন্ন উচ্চ শিক্ষিত লোকক লগ পাবলৈ আৰু ঈছা মছীহৰ সাক্ষ্য দিবলৈ মই উৎসাহ আৰু অধিক সুযোগ পাইছিলোঁ। তথাপি মোৰ ভাৱ হয় যে আল্লাহৰ কালামৰ গভীৰ জ্ঞানৰ মোৰ অভাৱ। মই দোৱা কৰি আছোঁ যেন আল্লাহে তেওঁৰ কালামৰ বিষয়ে অধিক শিকিবলৈ মোক সুযোগ দিয়ে যাতে অধিক পৰিস্কাৰকৈ আৰু আত্মিক জ্ঞানেৰে ঈছাৰ বিষয়ে মই মানুহক কব পাৰিম। মই গভীৰভাৱে প্ৰত্যয় হৈছোঁ যে মই তেওঁৰ কালামেৰে সম্পূৰ্ণৰূপে আৰু শক্তিশালীৰূপে সজ্জিত হবলৈ আৰু আল্লাহৰ আঁচনি অনুসৰি, তেওঁ য'ত বিচাৰে আৰু যি বিচাৰে, সেই মতে মোৰ ভবিষ্যত জীৱন যাপন কৰিবলৈ আল্লাহে বিচাৰে। কেৱল মোৰ দেশৰ বাবেই নহয় কিন্তু বিভ্ৰান্তি আৰু নাজাত আৰু শান্তিৰ অভাৱত থকা সমস্ত পৃথিবীৰ বাবেও মোৰ ওপৰত গধুৰ বোজা আছে, যি নাজাত আৰু শান্তি কেৱল ঈছা মছীহতহে আছে, যি জন বাট, সত্য আৰু জীৱন। মই আজিকালি বহুত দোৱা কৰি আছোঁ আৰু মোৰ বাবে আল্লাহৰ ইচ্ছা বিচাৰি আছোঁ।

আপোনালোকক যেন আল্লাহে আশীৰ্ব্বাদ কৰে,

মছীহত আপোনালোকৰ,
ওবেদ নায়েৰ নামান।

●●●

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

মই ভাল পাইছিলোঁ, যিটো মোৰ দাদাৰ আচৰণ আছিল। এদিন মোৰ দাদাই মোক যাবলৈ সঁচাকৈয়ে জোৰ কৰাত, মই তেওঁৰ লগত এখন যুব সভালৈ গৈছিলোঁ। মোৰ অনুশীলণৰ মতে মই তেওঁৰ অমান্তি আৰু অমান্য কৰিব নোৱাৰোঁ। এই সভাত কিতাবুল মোকাদ্দছৰ ২ ৰাজাৱলী ৭:৯ৰ পৰা এজন প্ৰচাৰকৰ পৰা মই এটা বাৰ্ত্তা শুনিবলৈ পালোঁ, তাত কুষ্ঠৰোগীবোৰৰ বিষয়ে আৰু স্বাধীনতাৰ শুভবাৰ্ত্তা প্ৰচাৰ কৰাৰ বিষয়ে লিখা আছিল। মই নিজে নিজে ভাবিলোঁ যে মই এতিয়াও গুণাহৰ দাসত্বত বান্ধ খাই আছোঁ, গতিকে মই কেনেকৈ আনক শুভবাৰ্ত্তা দিব পাৰিম। মোৰ বাবে অবিৰাম দোৱাৰ বাবে আৰু মোত মোৰ দাদাৰ গভীৰ মনোযোগৰ ফল স্বৰূপে এই কথাখিনি মোৰ মগজুত আৰু অন্তৰত লাগি ধৰিল। মই ভাবোঁ মোৰ বাবে এয়ে আল্লাহৰ সময় আছিল। মই মোৰ সকলো গুণাহ মোৰ সলীবত দিয়া ত্ৰাণকৰ্ত্তা ঈছা মছীহৰ আগত স্বীকাৰ কৰিলোঁ আৰু মোৰ অতীতৰ জীৱন তেওঁৰ আগত থলোঁ। তেওঁৰ তেজেৰে মোক শুচি কৰিবলৈ আৰু মোক পাক'-আত্মাৰ বৰ দিবলৈ মই তেওঁক দোৱা কৰিলোঁ, যাতে ভৱিষ্যতে মই তেওঁৰ হব পাৰোঁ আৰু মোৰ গোটেই জীৱন তেওঁৰ সেৱা কৰিব পাৰোঁ। মোৰ অনুভৱ হল যেন এটা গধুৰ বোজা মোৰ পৰা আঁতৰাই নিয়া হল আৰু মই উৎফুল্লিত হৈ উঠিলোঁ। তেওঁৰ অনুগ্ৰহৰ যোগেদি পোৱা নাজাতৰ বিনামূলীয়া উপহাৰৰ বাবে মই আল্লাহৰ প্ৰশংসা কৰিছিলোঁ আৰু তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰিছিলোঁ।

তাৰপাছত পাক'-আত্মাৰ যোগেদি আল্লাহে মোক সাহস আৰু জ্ঞান দিলে আৰু কলেজত আৰু মোৰ চাৰিওফালে থকা মোৰ দোস্তবিলাকৰ আগত একমাত্ৰ ত্ৰাণকৰ্ত্তা স্বৰূপে ঈছাৰ সাক্ষ্য দিবলৈ মই আৰম্ভ কৰিলোঁ।

বি.এচ'ছি পাছ কৰাৰ পাছত মই জ্যেষ্ঠ হিচাব পৰীক্ষক হিচাবে পাকিস্তান ৰেল বিভাগৰ চৰকাৰী চাকৰিত যোগ দিলোঁ। এই অফিচটোত আমাৰ ত্ৰাণকৰ্ত্তাৰ বিষয়ে মুছলমানসকলৰ আগত সাক্ষ্য দিবলৈ বহুতো সুযোগ আছিল। মোৰ চাকৰিৰ

প্ৰথম অধ্যায়

ইংলেণ্ডত দোস্ত

মোৰ চিন্তা আৰু মোৰ দোৱাবোৰ লৈ মই অকলে বহোঁ। পাকিস্তানৰ পৰিবৰ্তে মই ইংলেণ্ডত বহোঁ। এই সময়ত যেতিয়া মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ ওবেদৰ বিয়া হব লাগিছিল, মই পৰিয়ালৰ উৎসৱ আৰু আনন্দৰ পৰিবৰ্তে চকুলোৰে বহোঁ। আৰু মোৰ অৱসৰৰ সময়ত আমাৰ পৰিয়ালৰ মূল আৰ্জ্জোতা হিচাবে তেওঁৰ উপস্থিতি আৰু সহায়ৰ পৰা বঞ্চিত হৈ মই বহোঁ।

তেওঁক মুছলমান গোড়াপন্থীয়ে গুলিয়াই হত্যা কৰিছিল। আজিৰ পৰা ছমাহৰ আগতে ১৯৯০ চনৰ ২ জুনৰ সেই অশুভ নিশা এই ঘটনাটো ঘটিছিল। এক প্ৰকাৰে মোৰ পৰিয়াল ইয়াৰ বাবে সাজু আছিল, কাৰণ চাৰি বছৰৰ আগতে মই ভাবুকি দিয়া চিঠি পাইছিলোঁ। সত্যতা বিধ্বংসকাৰী আছিল। কিন্তু ই অনুগ্ৰহৰ সময়ো আছিল। মোৰ অস্বাস্থ্যৰ বাবে, পাছদিনা গীৰ্জ্জালৈ যোৱাত মোৰ কন্যাই মোক সহায় কৰিছিল, য'ত হায়দৰাবাদৰ ৰেভাৰেণ্ড জ'নছনে শেষকৃত্যৰ উপাসনা পৰিচালনা কৰিছিল। মই ভাগ লোৱাৰ আশা কৰা নাছিল, কিন্তু মই মোৰ ভৰিৰ ওপৰত থিয় দি কবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ, "মোৰ ল'ৰাক হত্যা কৰা লোকবিলাকক মই ক্ষমা কৰিছোঁ। যদি তেওঁলোক মোৰ ওচৰলৈ আহে মই এনে কি তেওঁলোকৰ হাতত চুমা খাবলৈও সাজু।" প্ৰাৰ্থনাৰ অনুৰোধ জনাই মই পাছদিনা টেলিগ্ৰাম পঠাইছিলোঁ আৰু ইংলেণ্ডত থকা দোস্তবোৰলৈ লিখিব পাৰিছিলোঁ, "মই এই আঘাত ধন্যবাদ সহকাৰে গ্ৰহণ কৰিছোঁ। পাকিস্তানত থকা মোৰ অমূল্য পুত্ৰক মই কোৰবানী দিলোঁ। যাতনাৰ পানপাত্ৰৰ ভাগ লবলৈ পাই মোৰ পত্নী ডেইজি আৰু মই আটাইতকৈ সৌভাগ্যৱান পিতৃ-মাতৃ। আমাক অতিপাত কষ্ট দিয়া সকলক ক্ষমা কৰাৰ অৰ্থ কি, তাক এতিয়া আমি উপলব্ধি কৰিছোঁ।"

এৰা, আৰু একে সময়তে আমি সম্পূৰ্ণৰূপে ভাঙি পৰিছিলোঁ।

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

ভগ্ন গৃহ

আমাৰ গৃহ টুকুৰা-টুকুৰ হৈছিল। তাক ভাঙি পেলোৱা হৈছিল। আমাৰ অবশতা আৰু আমাৰ শোকৰ মাজত আমি অনেক ব্যৱহাৰিক কামৰ সন্মুখীন হৈছিলোঁ। আমি চুক্কুৰ এৰিব লগা হল। মই মোৰ প ?ী ডেইজিক শিয়ালকোটৰ তেওঁলোকৰ ঘৰৰ তুলনামূলকভাৱে উত্তম নিৰাপত্তালৈ লৈ গলোঁ। চুক্কুৰৰ চে'ন্ট চেভিয়ৰ মণ্ডলীত সোতৰ বছৰ কটোৱাৰ পাছত, মই মোৰ দায়িত্ব হস্তান্তৰ কৰিবলৈ প্ৰস্তুত হলোঁ আৰু অক্টোবৰৰ ১ তাৰিখে পাকিস্তানৰ সিন্ধ প্ৰদেশত ৩০ বছৰৰ নিৰুপিত পৰিচৰ্য্যাৰ অন্তত মই অৱসৰ ললোঁ।

মোৰ চি·এম·এছ (CMS) বন্ধুবৰ্গই ততালিকে ইংলেণ্ডৰ নিৰাপত্তাত অন্ততঃ ছমাহ কটাবলৈ ডেইজি আৰু মোক নিমন্ত্ৰণ জনালে আৰু প্ৰয়োজনীয় প্ৰবেশ অনুমতি পত্ৰ ওলিয়াবলৈ মই সক্ষম হলোঁ। কিন্তু ডেইজিৰ শোক অতি গভীৰ আছিল আৰু আমাৰ ডাঙৰ পুত্ৰই কোৰিয়াৰ পৰা থিয়লজিকেল শিক্ষা সাং কৰি ঘূৰি অহালৈ বাট চাবলৈ তেওঁ শিয়ালকোটতে থাকিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। আমাৰ কন্যা খুল'দাও এনিস্থে'টিক বিষয়ত তেওঁৰ স্নাতকোত্তৰ শিক্ষাৰ অন্তিম মাহকেইটা শেষ কৰিবলৈ কৰাছীত থাকি গ'ল। গতিকে ১৯৯০ চনৰ ১৭ অক্টোবৰৰ সেই দিনটোত, ইংলেণ্ডত মই কি কৰিম সেই বিষয়ে একো ধাৰণা নোহোৱাকৈয়ে মই অকলে হিথ্ৰো' বিমান বন্দৰলৈ উৰা মাৰিলোঁ। ইয়াৰ আগতে এবাৰ চি·এম·এছৰ দোস্তবিলাকে মোৰ বাবে বন্দবস্ত কৰিছিল। এইবাৰ মোৰ নিজকে যুদ্ধক্ষেত্ৰত তেওঁৰ সকলো সাহায্যকাৰী সৈন্য বধ হোৱা পৰাস্ত এজন সেনাপতিৰ দৰে লাগিছিল। মই অনুভৱ কৰিছিলোঁ, মোৰ ঘাবোৰ দেখুওৱা আৰু আল্লাহৰ মানুহবোৰৰ সৈতে কিছু চকুৰ পানী ভগাই লোৱাৰ বাহিৰে, মোৰ লগত কাকো একো বেছি দিবলৈ নাই। তথাপি, এই নতুন পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হওঁতে মই শান্তিত আছিলোঁ।

মোক মিচেছ কেথেৰীন ৰেয়ে লগ ধৰিলে আৰু বাৰ্মিংহামৰ তেওঁলোকৰ ঘৰলৈ লৈ গল। ভিতৰলৈ সোমোৱাৰ অলপ পাছতে মই ধৰিব পাৰিলোঁ যে পালক আৰু মিচেছ ৰে' এইটো ঘৰলৈ মাত্ৰ কেইদিনমানৰ আগতেহে আহিছে, কাৰণ বস্তু-

শেষান্ত

নিজৰ ভাষাত ওবেদৰ সাক্ষ্য

এটা মছীহি পৰিয়ালত মোৰ জন্ম হৈছিল য'ত মোৰ আব্বাই ইছ'লাম ধৰ্ম্মৰ পৰা মছীহি ধৰ্ম্মলৈ আহিছিল। মোৰ ওপৰত এজন ককাই আৰু এজনী বাই থকাৰ বাবে মই তৃতীয়জন (কনিষ্ঠ) সন্তান।

মোৰ লৰালিকালৰে পৰা আমি দেওবৰীয়া স্কুলৰ সৈতে জড়িত আছিলোঁ আৰু আমাৰ পৰিয়ালৰ আৰাধনা হৈছিল আৰু বৰ নিয়মিতৰূপে গীৰ্জ্জালৈ যোৱা হৈছিল। মই যদিও এই সকলোত যোগ দিছিলোঁ, দেওবৰীয়া স্কুলত কি শিকোৱা হয় আৰু গীৰ্জ্জাত কি প্ৰচাৰ কৰা হয়, তাক অলপো বুজি নোপোৱা অন্য নামমাত্ৰ মছীহিবিলাকৰ দৰেই মই সেইবোৰলৈ গৈছিলোঁ। মোৰ নাবালক বছৰবোৰত মই অন্য ধৰ্ম্মী ল'ৰাবিলাকৰ লগত বৰ হলিগলি কৰিছিলোঁ, তেওঁলোক সঁচাকৈ বৰ ভাল দোস্ত নাছিল আৰু মোৰ ব্যৱহাৰিক আৰু আত্মিক জীৱনত মোৰ অলপো কামত অহা নাছিল। মোৰ চাৰিওফালে থকা ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ প্ৰতি মোৰ আচৰণ আছিল কৰ্কশ, কাজিয়া কৰা, মাৰ-পিট কৰা, গালি পৰা আৰু তেওঁলোকক নীচ চকুৰে চোৱা। অন্য ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ প্ৰতি মোৰ বেয়া আচৰণৰ বিষয়ে মোৰ ঘৰলৈ বহুতো গোচৰ আহিছিল। প্ৰত্যেক বাৰে মোক আনৰ প্ৰতি ভদ্ৰ হবলৈ চেষ্টা কৰিবলৈ কওঁতে মই সেই উপদেশক মন-কাণেই নিদিছিলোঁ আৰু কিছু সময়ৰ পাছত আকৌ সেই একে কামকে কৰিছিলোঁ।

মই হাইস্কুল শেষ কৰি কলেজত সোমোৱালৈকে এইদৰে কেইবা বছৰো পাৰ হৈ গৈছিল। মোৰ দাদাই আব্বাক আৰু জামাতৰ অন্য মানুহবিলাকক সহায় কৰিছিল বাবে মই তেওঁলোকৰ লগত যোগ দিছিলোঁ, কিন্তু মোৰ অন্তৰৰ পৰা নহয়। তথাপি আনৰ বাবে জীয়াই থকা নম্ৰ আৰু উপকাৰী জীৱনক

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

আমাক আত্মিক শান্তি আৰু শক্তি দিয়া হৈছে। প্ৰভুৱে দিয়া শান্তিক কোনেও চুব বা কাঢ়ি নিব নোৱাৰে। প্ৰভু ঈছা মছীহে কৈছিল, "মোৰ শান্তি তোমালোকক দিওঁ, জগতে যেনেকৈ দিয়ে, মই তেনেকৈ নিদিওঁ" (ইউহোন্না ১৪:২৭)। জগতে সেই শান্তি চুৰ কৰি নিব নোৱাৰে। এনে কি বাঁহটোক লুট কৰি ভাগি পেলালেও আল্লাহৰ শান্তি আঁতৰাব নোৱাৰে। কাৰণ আমি ঈছা মছীহৰ উম্মত, "আমি জানোঁ যে··· বিনাহাতে সজা···এক অনন্তকলীয়া ঘৰ স্বৰ্গত আছে" (২ কৰিন্থীয়া ৫:১)। আমি যিমানলৈকে ঈছা মছীহৰ প্ৰেম আৰু শক্তিত জীয়াই থাকিব পাৰোঁ, সিমানলৈকে মানৱৰ কষ্ট কম হয়। আমি ইয়াত কেঁকাই থাকিলেও বেহেস্তৰ প্ৰেম থাকে। সেইবাবে আমাৰ কষ্ট কম হয় আৰু তেওঁৰ দুখভোগৰ সৈতে এক হয়, আৰু অৱশেষত জীৱনে মৃত্যুক গিলি পেলাব।

●●●

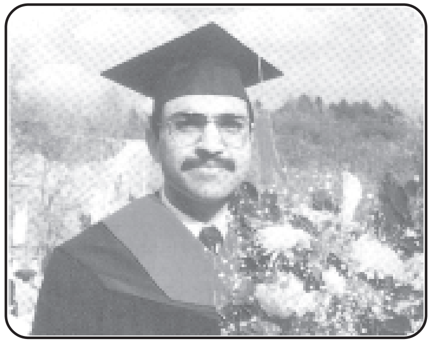

ওবেদ
(গোলাম মছীহ নামানৰ কনিষ্ঠ পুত্ৰ)

বাহানিবোৰ সিঁচৰতি হৈ পৰি আছিল আৰু সেইবোৰ থান-থিত লগাই থোৱাৰ প্ৰয়োজন আছিল। ঘৰটো দেখুৱাই মোক সা-সুবিধা কৰি দিয়াৰ পাছত, কেথেৰীনে ব্যস্ততাৰে তেওঁৰ গৃহ মেৰামতি কৰা বহি বহি লক্ষ্য কৰাৰ বাহিৰে মোৰ কৰিবলৈ একো নাছিল। তেওঁ সকলো কাম কিয় নিজে কৰিছে মোৰ জানিবলৈ কৌতূহল হল আৰু অৱশেষত মই তেওঁক সুধিলোঁ। তেওঁ মোক বুজাই কলে যে ব্ৰিটেইনত শ্ৰমৰ মূল্য অতি বেছি আৰু তেওঁলোকৰ কোনো বনুৱা লোৱাৰ সামৰ্থ নাই। গোটেই পৰিয়ালটো লণ্ডনলৈ ওলাই যোৱাৰ আগ মুহূৰ্তলৈকে তেওঁ ব্যস্ত থাকিল আৰু তেওঁলোক ওলাই যোৱাৰ পাছত তেওঁলোকৰ নতুন গৃহত মই অকলশৰে নীৰৱে থাকিলোঁ। মোলৈ ই এক আশাৰ চিন হৈ পৰিল।

মোৰ নিজৰ নতুন গৃহ ক'ত হব বাৰু ? মোক নিমন্ত্ৰণ কৰি অনা দোস্তবিলাকে মোক কেইবাটাও প্ৰস্তাৱ দিছিল – বিশ্বপ মাইকেল নাজিৰ আলি, চি·এম·এছৰ ৰেভাৰেণ্ড মাৰ্ক অ'ক্সব্ৰউ, ইন্টাৰচাৰ্ভৰ আৰ্থাৰ প'ন্ট আৰু কিথ উড আৰু অন্যান্যবোৰে। কিন্তু কোনো খাটাং সিদ্ধান্ত লোৱা হোৱা নাই। দেশৰ বিভিন্ন ভাগত থকা মোৰ দোস্তবিলাকৰ লগত সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিবলৈ মই আৰম্ভ কৰিলোঁ আৰু তেওঁলোকক লগ পাবলৈ যাত্ৰা কৰিলোঁ। মই যেতিয়া বাৰ্মিংহামলৈ ঘূৰি আহিলোঁ, ৰেভাৰেণ্ড আৰু মিচেছ ৰেয়ে মোক কলে যে এডিনব'ৰ'ত নিজকে "এচিয়া দেশীয় স্বাৰ্থ" বুলি কোৱা এটি যুবক-যুবতীৰ গোট আছে। তেওঁলোকে এডিনব'ৰ'ত বাস কৰা বহুতো ভাৰতীয়, পাকিস্তানী আৰু আনবোৰক আশাৰ কালামেৰে স্পৰ্শ কৰিবলৈ নিজকে যুগুত কৰিছে। তেওঁলোকে মোক তেওঁলোকক লগ পাবলৈ আমন্ত্ৰণ জনাইছে। গতিকে মই তালৈ গৈ এক সুন্দৰ গোট লগ পালোঁ। তাৰ ভিতৰত আছিল ৰেছেল মাৰ্শ্ব আৰু এবী মেক্‌গিল, এজন আচল স্কট যাৰ কথা বুজি পাবলৈ মোৰ কেতিয়াবা অতি কঠিন হৈছিল! পাকিস্তানত অলপ দিন থকাৰ কিছু অভিজ্ঞতা থকা মেৰিলিন আৰ্মষ্ট·ঙকো মই লগ পাইছিলোঁ। মছীহি ঈমানত নতুনকৈ দীক্ষিত হোৱা এহাল সুন্দৰ যোৰ চাবাচ যোশী আৰু চেমীমকো তেওঁলোকৰ তিনিজন সুপুত্ৰৰ সৈতে মই লগ পাইছিলোঁ। আৰু নেপালৰ পৰা অহা বিৰেন্দ্ৰ ৰংগং

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

আৰু তেওঁৰ প ?ী ম'ৰাগ আৰু তেওঁলোকৰ পুত্ৰ তিম্মু, আৰু আন বহুতক লগ পাইছিলোঁ। আল্লাহৰ কাৰ্য্যৰ বাবে দৰ্শন, হেঁপাহ আৰু ইচ্ছা থকা লোকবিলাকৰ লগত থাকি মই মহা আনন্দ লাভ কৰিছিলোঁ। মই তেওঁলোকৰ লগত যোগ দিয়াটো তেওঁলোকে বিচাৰিছিল আৰু মোৰ বাবে এটি ঘৰ যুগুত কৰিছিল। এতিয়ালৈকে একো খাটাং হোৱা নাই বাবে বাৰ্মিংহামত এচিয়া মহাদেশৰ মানুহবোৰক লগ পাবলৈ মোৰ সময় আছে আৰু নীৰৱে বহি থাকিবলৈ মোৰ সময় আছে। মোৰ চকুলো পুনৰ ববলৈ আৰম্ভ কৰে। মোৰ নিজৰ হানি আৰু শূণ্যতাই অন্য লোকৰ দুখৰ বহুদিন আগৰ স্মৃতি যেন জগাই তোলে।

●●●

গোলাম মছীহ নামান

প্ৰাণী কৰে, ঠিক যি দৰে তেওঁ মোক নতুন কৰিছিল। মই যি দুখ ভোগ কৰিলোঁ সেয়া একমাত্ৰ সম্ভৱ হৈছিল মই প্ৰভুক জনাৰ বাবে, মই তেওঁক জানোঁ আৰু তেওঁ মোক জানে আৰু এই সকলোবোৰ সমস্যা জয় কৰিবলৈ তেওঁ মোক উপযুক্ত শক্তি আৰু অনুগ্ৰহ দিয়ে। আয়ুবে কৈছিল, "তেওঁ মোক পৰীক্ষা কৰা হলে, মই সোণৰ দৰে ওলালোহেঁতেন" (আয়ুব ২৩:১০)। কেৱল মাত্ৰ পৰীক্ষা আৰু দুখ-ভোগ, পৰখ আৰু প্ৰলোভনৰ মাজেদিহে আমি সোণৰ দৰে হব পাৰোঁ; আমি তেওঁৰ দৃষ্টিত মূল্যৱান হওঁ। সেইবাবে প্ৰভুৱে মোক যি সকলোৰ মাজেদি যাবলৈ দিলে তাৰ বাবে মই তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰোঁ। তেওঁলৈ সমৰ্পিত জীৱনৰ পৰা সম্পূৰ্ণ সাহসেৰে তেওঁৰ নাম ঘোষণা কৰিব লাগিব।

আমাৰ বাবে দোৱা কৰিবলৈ আপোনাক অনুৰোধ নকৰাকৈ মই সামৰনি মাৰিব নোৱাৰোঁ। ঘাঁবোৰ সুস্থ হোৱা দেখিবলৈ সময় লাগে। কিন্তু মোৰ বিশ্বাস আছে যে আপুনি প্ৰশংসাৰ দৰৱ লৈ ওলাই আহিলে, সেয়ে আমাৰ ভিতৰুৱা ঘাঁবোৰ সুস্থ কৰাত সহায় কৰিব। মই বৃটেনৰ আমাৰ বহুতো দোস্তক তেওঁলোকৰ প্ৰেমময় সাহায্য, তেওঁলোকৰ দোৱা, উৎসাহ আৰু তেওঁলোকৰ অতিথি সৎকাৰৰ বাবে ধন্যবাদ দিওঁ। মোৰ দোস্ত জক' আৰু গুৰেণ্ডিলৈ মোৰ ধন্যবাদ। তেওঁলোকে টাইপ কৰি এই পুথিখনক আকাৰ দিলে আৰু তেওঁলোকৰ ওচৰত মই গভীৰভাৱে কৃতজ্ঞ। মই তেওঁলোকক ৩০ বছৰ আগৰে পৰা জানোঁ আৰু এতিয়া মই তেওঁলোকক শাৰীৰিকভাৱে সীমিত কিন্তু আত্মিক শান্তি আৰু শক্তিৰ সৈতে দেখোঁ। সিদিনা বাৰ্মিংহামত এজাক গছৰ একেবাৰে ওপৰত কিছুমান চৰাইৰ বাঁহ লক্ষ্য কৰিছিলোঁ। সেয়ে ইক'বাল কবিয়ে ঈগল' চৰাইৰ বিষয়ে কোৱা কিছুমান কথা মোক মনত পেলাই দিছিল:

তুমি এক ঈগল চৰাই আৰু উচ্চত তোমাৰ স্থান,
উচ্চত য'ত কোনো কুকাৰ্য্যই তোমাক স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰে।

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

জাতীয় আৰু অৰ্ন্তজাতীয় নিৰিখত একেই কথা। ইছ'লামে গোলমাল, যুদ্ধ আৰু বিভাদৰ বাহিৰে এই পৃথিবীলৈ বেছি একো দিয়া নাই। ইছ'লাম ধৰ্ম্মীয় দেশবোৰৰ ঘটনাত আমি এইবোৰ নিজ চকুৰে দেখিছোঁ। ইৰান আৰু ইৰাকৰ মাজৰ শত্ৰুতাত কেইবা ডজনো অমূল্য সেনাপতিক গুলিয়াই মৰা হৈছে, অসংখ্য লোকে প্ৰাণ হেৰুৱাইছে আৰু এতিয়াও তেনেকৈয়ে চলি আছে। বিশ্ব শক্তিয়ে শান্তি আনিবলৈ চেষ্টা কৰি আছে, কিন্তু ইছ'লাম ধৰ্ম্ম থকালৈকে শান্তি আহিব নোৱাৰে। মই জানোঁ যে এজনহে শান্তিৰ ৰজা আছে আৰু তেওঁৰ নাম ঈছা মছীহ, যিজনৰ মৃত্যু হৈছিল আৰু তেওঁৰ মৃত্যুৰ পাছত তেওঁ জয়যুক্ত হৈছিল। তেওঁ জয়যুক্ত কাৰণ তেওঁ নম্ৰ আছিল, তেওঁ কেতিয়াও জোৰ-জুলুম কৰা নাছিল, তেওঁ তেওঁৰ শত্ৰুবিলাকক কেতিয়াও তেওঁলোকে পাবলগীয়া প্ৰতিদান দিয়া নাছিল। আমি মছীহিবিলাকে যি বিশ্বাস কৰোঁ সেয়া হৈছে আল্লাহৰ নম্ৰতাত প্ৰকাশ কৰা তেওঁৰ মহানতা। ঈছা মছীহ স্বয়ং নিজে তেওঁৰ আব্বাৰ ওচৰত সম্পূৰ্ণ অধীন আছিল। পৃথিবীত শ্ৰেষ্ঠতা পৰাক্ৰম আৰু আক্ৰমণৰ যোগেদি প্ৰকাশ কৰা হয়, কিন্তু সেয়ে কোনো স্থায়ী সুফল নানে। আল্লাহক ধন্যবাদ যে এই পৃথিবীত এনে লোক আছে যি সকলে আল্লাহৰ ওচৰত সমৰ্পণ কৰিছে, যি সকলে প্ৰভু ঈছা মছীহৰ উম্মত হবলৈ নিজকে প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ কৰিছে। তেওঁৰ পথ পৰাক্ৰম আৰু তৰোৱালৰ যোগেদি নাছিল; কিন্তু তেওঁৰ সমৰ্পণ, তেওঁৰ কোৰবানী, সলীবত বোৱাই দিয়া তেওঁৰ ৰক্ত, আৰু "হে আব্বা, এওঁবিলাকক ক্ষমা কৰা; কিয়নো এওঁবিলাকে কি কৰিছে তাক নাজানে" (লূক ২৩:৩৪) বুলি সলীবৰ পৰা দোৱা কৰোঁতে প্ৰকাশ পোৱা তেওঁৰ প্ৰেমময় আচৰণৰ যোগেদিহে আছিল। প্ৰভু ঈছাই মানৱ জাতিৰ অজ্ঞানতা জানিছিল আৰু তেওঁ এতিয়াও জানে যে এই পৃথিবীৰ সৰহ সংখ্যক লোকেই তেওঁলোকে কি কৰি আছে সেই বিষয়ে অজ্ঞ। ভুল কৰা সকলোকে তেওঁ এতিয়াও ক্ষমা কৰে, আৰু তেওঁলোকে যদি নিজকে তেওঁৰ ওচৰত সমৰ্পিত কৰে, তেওঁ তেওঁলোকক নতুন

দ্বিতীয় অধ্যায়

টুকুৰা-টুকুৰি হৈ ভগ্ন

আজি ইয়াত বহি থকাৰ পৰত, দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ সময়ৰ পৰা এটি ভয়ানক দৃশ্য মোৰ মানস পটত ভাহি উঠিছে। ব্ৰহ্মদেশত মই নিযুক্ত আছিলোঁ আৰু কেইবাবাৰো ৰেঙ্গুনত বোমা বৰ্ষণ হোৱা দেখিবলৈ পাইছিলোঁ। প্ৰথমতে জাপানীবিলাকে আক্ৰমণ কৰি বোমা পেলাইছিল আৰু তাৰপাছত মিত্ৰ সেনাবলে সিহঁতক ঠেলি পঠাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। এই কাম উপৰ্য্যুপৰি হৈছিল আৰু মই ভাবোঁ ৰেঙ্গুনত চাৰিবাৰ বোমা বৰ্ষণ হৈছিল আৰু তেতিয়ালৈকে একোৱেই বাকী থকা নাছিল। জাপানীৰ আক্ৰমণৰ পাছত, জীৱনৰ কিবা চিন পোৱা যায় নে কি বুলি আমাক নগৰখনৰ চাৰিওফালে যাবলৈ নিৰ্দেশ দিয়া হৈছিল। অতিপাত বোমা বৰ্ষণ হোৱা অঞ্চল এটাত প্ৰবেশ কৰাৰ দিনটোৰ কথা মোৰ মনত পৰে। মই ভগা চিৰি পাৰ হৈ এটা কোঠালৈ উঠি গৈছিলোঁ আৰু দুৱাৰৰ তলেদি তেজ বাগৰি অহা এটা ঠাইলৈ গৈছিলোঁ। সেয়া এক গা শিঁয়ৰি উঠা দৃশ্য আছিল, এহাল নব-বিবাহিত সিহঁতৰ বিছনাত, দুয়ো হত। সেইবোৰ দিনত মই কিমান লুণ্ঠিত গৃহ দেখিবলৈ পাইছিলোঁ।

যুদ্ধৰ ঠিক পাছতে নগৰৰ 'ৰঙা চাকি'ৰ অঞ্চলৰ কিছুমানক মোৰ মনত পৰে। কৰ্ম্মচাৰী পুলিচৰ তত্ত্বাৱধান লবলৈ মোক বদলি কৰা হৈছিল আৰু ভাৰত, ছিত্তগং আৰু বঙ্গদেশৰ নানা ঠাইৰ পৰা অহা গাভৰু বেশ্যাবোৰ বাস কৰা অঞ্চলবোৰত পহৰা দিব লগা হৈছিল। মোৰ গোঢ়া মুছলমান পৃষ্ঠভূমিয়ে মোক অভ্যস্ত কৰা নিৰাপদ পৰিয়ালৰ গৃহৰ পৰিবৰ্ত্তে এনে জীৱন ধাৰণ গ্ৰহণ কৰিবলৈ সিহঁতক কিহে বাধ্য কৰিছিল, তাক মই প্ৰশ্ন কৰিছিলোঁ। মোলৈ সিহঁতৰ ভয় যথেষ্ট পৰিমাণে জয় কৰি ছোৱালীবোৰে মোক কৈছিল যে ক্ষুধা আৰু সিহঁতৰ পৰিয়ালক পোহপাল দিবলৈ ধনৰ প্ৰাণপণ প্ৰয়োজনে সিহঁতক বেশ্যাবৃত্তিৰ

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

পথলৈ ঠেলি পঠিয়াইছিল। সেই সময়ত ভাৰতীয় জনসংখ্যাৰ এক বুজন অংশই চৰকাৰৰ পৰা কোনো সাহায্য পোৱাৰ আশা নেদেখাকৈয়ে ভোকত থাকিছিল। বঙ্গদেশত আমাৰ সমষ্টিৰ ভৰালৰ অতিৰিক্ত খোড়াকৰ পৰা খোৱাবস্তু দিয়াটো মোৰ নৈতিক কৰ্ত্তব্য বুলি মই অনুভৱ কৰিছিলোঁ। তাৰ পৰিণামত ইংৰাজ চৰকাৰৰ প্ৰতি অবিশ্বাসী হোৱা বুলি মোক দোষী কৰা হৈছিল আৰু মোৰ বিৰুদ্ধে গোচৰ তৰা হৈছিল।

তাৰপাছত, ১৯৪৭ চনৰ আগভাগত, মোক ৰাজকীয় বায়ুসেনাৰ পৰা খালাচ কৰা হৈছিল আৰু মই কাশ্মীৰৰ জম্মুলৈ আৰু অধিক ধ্বংসৰ মাজলৈ উভতি আহিছিলোঁ। এই সময়টো ভাৰত আৰু পাকিস্তানৰ বিভাজন লৈ ৰাজনৈতিক আলোড়নৰ সময় আছিল আৰু মুছলমান সংখ্যা গৰিষ্ঠতা থকা কিন্তু এজন হিন্দু শাসক আৰু তেওঁৰ সেনাবলে শাসন কৰা কাশ্মীৰত স্পৰ্শকাতৰতা উচ্চ শিখৰত আছিল। ইয়াৰ পাছত মই কি কৰিম মই চিন্তা কৰিছিলোঁ। মোৰ ইচ্ছা আছিল আল্লাহক সন্তুষ্ট কৰা। হিন্দুবিলাকৰ পৰা কাশ্মীৰক স্বাধীন কৰি পাকিস্তানক সমৰ্পিত কৰিবলৈ মুক্তি যুঁজাৰু বাহিনীত যোগ দিবলৈ মোৰ মুছলমান ধৰ্ম্মীয় নেতাসকলে মোক চালিত কৰিছিল। মই অতিকৈ প্ৰত্যয় গৈছিলোঁ যে এই জিহাদত (পাক যুদ্ধ) মই মোৰ মুছলমান ভাইসকলক সহায় কৰা উচিত, কিন্তু অনেক ধ্বংসকাৰ্য্যৰ বাবে মই দায়ী হৈ পৰিলোঁ। তেওঁলোকৰ ৰণ-কৌশল আছিল ভৰ নিশা কাশ্মীৰৰ দক্ষিণ ভাগত থকা হিন্দু গাওঁবোৰত অগ্নি-সংযোগ কৰা। গৃহ ধ্বংস কৰা এই ভয়ানক আৰু বিভৎস খেলত মই এক প্ৰকাৰৰ বিশেষজ্ঞ হৈ পৰিছিলোঁ।

খাক'চাৰ আন্দোলনৰ পৰা অহা মোৰ কিছুমান বন্ধুৰ দ্বাৰাই মই প্ৰভাৱিত হৈছিলোঁ, তেওঁলোক উল্লাহাম ইনায়াতুল্লাহ মাশ্বৰাকিৰ উম্মত আছিল। এই মানুহজন মুছলমান সমাজৰ (Muslim Brotherhood) প্ৰতিষ্ঠাপক আছিল। তেওঁ অতি বুদ্ধিয়ক লোক আছিল। ইচ'লাম ধৰ্ম্মৰ তেওঁৰ অৰ্থ ব্যাখ্যা আছিল যে ইয়াক ধৰ্ম্ম স্বৰূপে লোৱাৰ পূৰ্বে, ই এক সেনা সংগঠন আছিল য'ত প্ৰত্যেক মুছলমান এক সৈন্য, প্ৰত্যেক মচ'জিদ এক দুৰ্গ

আছোঁ। মই কবলৈ বাধ্য যে মই জনা ইছ'লাম ধৰ্ম্মৰ আক্ৰমণ, জুলুম আৰু কামভাৱৰ বাহিৰে দিবলৈ বিশেষ একো নাই। এয়ে অতি সঘনাই গৃহ জোকাৰি যায়। ইছ'লামৰ ইতিহাসৰ পৰা আমি জানোঁ যে আৰম্ভনিৰে পৰা বহু বিবাহৰ প্ৰথা চলি আহিছে। ইছ'লামত আগবঢ়োৱা বেহেস্ত কামভাৱৰ বাহিৰে অন্য একো নহয়। এনে কি এই জীৱনতো আপুনি যদি যথেষ্ট ধনী হয়, আপোনাৰ চাৰিজনী পত্নী ৰাখিবলৈ অধিকাৰ আছে। আপোনাৰ সলাবলৈ মন গলে আপুনি সিহঁতক যি কোনো সময়তে সলাব পাৰে। ইছ'লাম ধৰ্ম্মত বিদ্ৰোহ বা আপত্তি কৰিব নোৱাৰাকৈ তিৰোতাৰ স্থান অতি অধম। তেওঁলোক মতা মানুহ বা মতা মানুহবিলাকৰ বলি। বহু বিবাহৰ কুফল কিমান মই প্ৰায়ে লক্ষ্য কৰিছোঁ। মই পত্নীবিলাক আৰু সতি-সন্ততিবোৰে ইজনে সিজনৰ বিৰোধিতা কৰা দেখিছোঁ।

মোৰ দোস্ত এজনৰ উদাহৰণ মনলৈ আহে, তেওঁ দুজনী তিৰোতাক বিয়া কৰাইছিল আৰু তাৰপাছত অন্য তৃতীয় প ?ী এজনী পাইছিল যি গৰাকীয়ে তেওঁৰ লগত পাৰ্টীবোৰলৈ গৈছিল আৰু সামাজিক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভাও লৈছিল। তেওঁৰ শেষ বিবাহখনৰ ফালৰ পৰা তেওঁৰ এজনী ছোৱালী আৰু এটা ল'ৰা আছিল। মই তেওঁলোকৰ ঘৰলৈ যাওঁতে মাকে তেওঁৰ একমাত্ৰ পুত্ৰক মই কোৱা শুনিছিলোঁ, "তোমাৰ মাহীয়তি ভাইবোৰৰ পৰা সাৱধান হবা, সিহঁতে কিবা পাঙিছে। তোমাৰ আব্বাৰ গোটেই সম্পত্তিখিনিৰ পৰা একমাত্ৰ মোক বঞ্চিত কৰিবৰ বাবেই সিহঁতে তোমাক মাৰি পেলাব।" পাছত মই জানিব পাৰিছিলোঁ যে পুতেকৰ বাবে এটা ভাল নিৰ্ভৰযোগ্য ৰাচিয়ান বন্দুক কিনাত তেওঁ প্ৰায় ৩৭,০০০ হেজাৰমান টকা খৰচ কৰিছিল। সেই গৰাকী এগৰাকী মাক যি গৰাকীয়ে তেওঁৰ সন্তানৰ মনত প্ৰেম, ধৈৰ্য্য, পৰচিন্তা আৰু সহনশীলতা সোমোৱাই দিব লাগিছিল। তাৰ পৰিবৰ্ত্তে, তেওঁ তাক ঘৃণা আৰু ভয়হে দিছিল। মই আপোনাক আন উদাহৰণো দিব পাৰোঁ।

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

প্ৰস্তুত। এই ৪০ বছৰে মোৰ জীৱনে তেওঁৰ সাক্ষ্য দিছে। মোৰ পুত্ৰ ওবেদৰ আৰ্হিৰ পৰা এক স্পষ্ট সাক্ষ্য দিয়াৰ দৃঢ়তাৰে মই পৰিপূৰ্ণ হৈছোঁ। পাকিস্তানত মই আৰম্ভনিৰে পৰা বুজিছিলোঁ যে বাৰ্ত্তাটো সম্পূৰ্ণ স্পষ্ট। ই য'তে ত'তে খপিয়াই নুফুৰে। সলীবৰ বাৰ্ত্তা এক অপৰাধ। মানুহবোৰৰ বাবে ই বৰ এটা গ্ৰহণযোগ্য নহয়। প্ৰভু ঈছা নিজে দৃঢ় আৰু নিশ্চিত। দৰিদ্ৰবিলাকৰ প্ৰতি তেওঁ প্ৰেমময় আৰু চিন্তাশীল, কিন্তু তেওঁৰ বিৰোধিতা কৰাবিলাকৰ প্ৰতি সম্পূৰ্ণ পোনপতীয়া আৰু স্পষ্টবাদী।

ইয়াত বাৰ্মিংহামত আৰু অলপতে মোৰ স্কটলেণ্ড যাত্ৰাত মই উভয় ঠাইতে আল্লাহৰ বাবে কাম কৰিবলৈ দৰ্শন আৰু ইচ্ছা থকা লোকক লগ পাইছোঁ। কিন্তু মই গম পাইছোঁ যে ইছ'লামিক আক্ৰমণৰ পৰা তেওঁলোকে বৰ ভয় খায়। তেওঁলোকৰ কিছুমানে পৰোক্ষ, ধীৰ পথ লয়, আৰু কাকো আঘাত বা জগৰ নলগাবলৈ তেওঁলোক অতি সাৱধান। আল্লাহৰ কালামেৰে মানুহবিলাকৰ পোনপতীয়াকৈ ওচৰ চপাতকৈ, তেওঁলোকে দোস্তি আৰু সহভাগিতা স্থাপন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। কিন্তু বহু ক্ষেত্ৰত আমাৰ মুছলমান দোস্তবিলাকে আৰু এচিয়াৰ লোকবিলাকে তেওঁলোকৰ অতিথিসেৱা আৰু দোস্তি তেওঁলোকৰ দুৰ্ব্বলতাৰ চিন স্বৰূপে লয়। তেওঁলোকে ভাবে এই পাশ্চাত্যৰ মানুহবিলাকৰ আপোচৰ বাহিৰে দিবলৈ আৰু একো নাই। এইটো নিশ্চয়ে অতি ভুল কথা। আমি মছীহিবিলাকে জনা উচিত যে আমি যদি কাৰো জগৰ লগাব নুখুজোঁ, আমি এই লোকবিলাকক ঢুকি নাপাম। সলীবৰ বাৰ্ত্তাই সঁচাই জগৰ লগায়। পৌল চাহাবাই লিখাৰ দৰে, সলীবৰ বাৰ্ত্তাই আমাক অতি চিন্তাশীল আৰু আপোচকাৰী হোৱাৰ সলনি মূৰ্খ আৰু উন্মাদ লোকৰ দৰে হবলৈহে আহ্বান কৰে।

মই জানোঁ যে এইখন দেশত বহুতো পণ্ডিত আৰু উচ্চ শিক্ষিত লোক আছে, যি সকল ইছ'লাম ধৰ্ম্মীয় গবেষণাত সুদক্ষ। কিন্তু মই নিজে মুছলমান আছিলোঁ, আৰু তাৰপাছত বহু বছৰ পাকিস্তানত ইছ'লামিক বিৰোধিতাৰ সন্মুখীন হোৱা মছীহি হৈ

আৰু প্ৰত্যেক মুছলমান পাম এক সেনানিবাস আছিল। তেওঁ শিকাইছিল যে যেতিয়া মুছলমানবিলাকক আহ্বান কৰা হয় - মই মচ'জিদৰ চূড়াৰ পৰা দিয়া আজানৰ কথা কৈছোঁ - সেয়া হাজিৰা লোৱাৰ কাৰ্য্য আছিল আৰু তেওঁলোকে যেতিয়া শাৰী পাতি থিয় হৈছিল সেয়া তেওঁলোকৰ গণনা লবলৈ কৰা হৈছিল, আৰু সমজুৱা নামাজৰ সময়ত দিয়া খুত'বা উপদেশ এক প্ৰকাৰৰ অভিযান সংক্ৰান্ত বক্তৃতা আছিল। তেওঁ 'চিধাচাফ', যাৰ অৰ্থ পোন ৰেখা, নামৰ এখন অতি ভাল কিতাপ লিখিছিল যিখন মই পঢ়িছিলোঁ। তেওঁৰ আন্দোলন আৰু তেওঁৰ অভিপ্ৰায়বোৰ ন্যায্য প্ৰমাণ কৰিবলৈয়ে তেওঁ এই কিতাপখন লিখিছিল। তেওঁ বহুতো সৰল যুব মুছলমানক বিমোহিত কৰিছিল।

সেইবোৰ দিনত কাশ্মীৰ সীমাত মোক সহায় কৰিবলৈ মোৰ এজন দ্বিতীয় অধিনায়ক আছিল। তেওঁৰ নাম আছিল বশ্বিৰ মুজানিদ আৰু তেওঁ এজন বৰ মানসিকভাৱে অশান্ত মানুহ আছিল। তেওঁ সদায় অস্থিৰ আছিল আৰু প্ৰায়ে নিশা টোপনি নগৈছিল। অৱশেষত মই তেওঁক কলোঁ, "বশ্বিৰ, তোমাৰ কি হৈছে? তোমাক সকলো সময়তে একেবাৰে অসুখী যেন লাগে।" তেওঁ কলে, "চাৰ, মই কাৰবাক মাৰি তাৰপাছত মৰিব খুজোঁ। মোৰ আৰু একো অভিলাষ নাই, কাৰণ মই জীৱনৰ নিষ্ঠুৰতা দেখিছোঁ আৰু মোৰ পৰা বলেৰে কাঢ়ি নিয়া হৈছে। মই এজনী ছোৱালীক ভালপাইছিলোঁ, তাই মোৰ আত্মীয়ও আছিল। দিল্লীত যেতিয়া পৰিস্থিতি কঠিন হৈ আহিল, মোৰেই বন্ধু আন এজন আত্মীয়ই মোৰ মৰমৰ নাছ্ৰীনৰ পৰিয়ালক আশ্ৰয় দিছিল, তেওঁলোক তেতিয়ালৈকে বহুতো হিন্দু থকা কলনী এটাত আছিল আৰু অৰক্ষিত অনুভৱ কৰিছিল। তেওঁ নাছ্ৰীনৰ পৰিয়ালক তেওঁৰ ঘৰলৈ লৈ গল। কিন্তু পাছত তেওঁ নাছ্ৰীনৰ ফালে আগবাঢ়িল আৰু শেষত, যিহেতু তাইৰ বেলেগ ঠাইলৈ যাবলৈ উপায় নাছিল, তাই নিজকে তেওঁৰ হাতত শোধাই দিব লগা হল আৰু গৰ্ভৱতী হল। তাৰপাছত তাই নিজকে মাৰিলে। মই সেই কথা লব নোৱাৰিলোঁ আৰু সেইবাবে মই আজি এনেকুৱা। মই কাৰবাক হত্যা কৰিবই লাগিব আৰু তাৰপাছত মই মৰিম।"

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

মই বশ্বিৰক প্ৰেম কৰিছিলোঁ আৰু তেওঁৰ বাবে আৰু তেওঁৰ ভগ্ন গৃহৰ বাবে মোৰ দুখ হৈছিল। তাৰ এদিনৰ পাছত, সীমান্তত তেওঁৰ মৃত্যু হল। ই অতি দুখলগা আছিল।

আৰু এটা শোকাবহ ঘটনা মোৰ মনত পৰে। সেয়া ১৯৪৭ চনৰ মধ্য চেপ্তেম্বৰ আছিল আৰু মই তেতিয়া কাশ্মীৰ সীমাত আছিলোঁ। আক্ৰমণ ভাগৰ মোৰ কনিষ্ঠ বিষয়াবোৰক মই ঘূৰি আহিবলৈ কলোঁ আৰু তেওঁলোকে মোক জনালে যে ছেৰ সিং নামৰ এজন শিখ প্ৰাক্তণ সৈন্য আছে। তেওঁ ব্ৰিটিছ সৈন্য বাহিনীৰ এজন কেপ'টেন আছিল বুলি তেওঁলোকে ভাবিছিল। তেওঁ কাশ্মীৰ সীমাৰ মাজেদি ভাৰতলৈ পাৰ হৈ আহিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিল। কিন্তু তেওঁ যেতিয়া নিচেই কাষ পালেগৈ, তেওঁ ভাবিলে মুছলমান গোড়াপন্থীবিলাকে তেওঁক বাট ভেটি ধৰিব আৰু সিহঁতে তিৰোতাবোৰ লবলৈ খুজিব। এই প্ৰাক্তণ কেপ'টেন শিখ ভদ্ৰলোকৰ লগত তেওঁৰ মাক, গাভৰু প ?ী আৰু চৈধ বছৰমান বয়সৰ যুৱতী জীয়েক মাত্ৰ আছিল। তেওঁ নিশ্চিত হৈছিল যে মানুহে তেওঁক বেৰি ধৰিব আৰু সিহঁতক তেওঁৰ পৰা কাঢ়ি নিব। তেওঁৰ লগত এটা ৰাইফল আছিল আৰু তেওঁ প্ৰথমতে মাকক, তাৰপাছত তেওঁৰ প ?ীক আৰু তাৰপাছত তেওঁৰ জীয়েককো গুলিয়াই মাৰিলে। তেওঁ তেওঁলোকৰ মৃতদেহৰ ওচৰত বহি আছিল আৰু কাৰো লগত কথা পাতিবলৈ অমান্তি হৈছিল। মোৰ কনিষ্ঠ বিষয়াবোৰে মোক এই পৰিস্থিতিটো ঠিক কৰি দিয়াটো বিচাৰিছিল। মই সেই ঠাই গৈ পাওঁতে প্ৰায় আন্ধাৰ হৈছিল। মই তেওঁক মাত দিলোঁ, "চৰ্দ্দাৰ চাহিব, আপুনি কাৰবাৰ সৈতে কথা হবলৈ ইচ্ছা কৰে নে কি ?" তেওঁ কলে, "হয়, যদি আপোনাৰ উদ্দেশ্য ভাল হয়।" মই কলোঁ, "মই আপোনাৰ বন্ধু, কাৰণ কোনো নিৰপেক্ষ লোকক মই কেতিয়াও আক্ৰমণ কৰা নাই।" গতিকে তেওঁ কলে, "আপুনি আহিব পাৰে।" গতিকে মই তেওঁৰ ওচৰলৈ গলোঁ আৰু তেওঁৰ ওচৰত তিনিটা মৃতদেহ পৰি আছিল। মই কলোঁ, "চৰ্দ্দাৰ, আপুনি কি কৰি আছিল ?" তেওঁ উত্তৰ দিলে, "মই ইয়ালৈ কাৰো অনিষ্ট কৰিবলৈ অহা নাই। কিন্তু মই এই মুছলমানবোৰক জানোঁ, সিহঁতে এনে কি মৃতদেহকো অপব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে।

টুকুৰাটো তেওঁ মোৰ পৰা ললে। তেওঁ ফোন কৰিলে আৰু চেইন্ট জ'ন কলেজত এগৰাকী মহিলাই উত্তৰ দিলে। তেতিয়া এই যুৱকজনে তেওঁক কলে যে তেওঁ মোক বাছত উঠাই দিব আৰু কোনো এজনে আহি যেন মোক বাছ ৰখা ঠাইত লগ ধৰে। এই ল'ৰাজনে সেই কাম কৰিলে। ই বৰ অসাধাৰণ আছিল। মই দেখোঁ যে ব্ৰিটিছ লোকবিলাকে প্ৰায়ে অন্য লোকৰ কথাত জড়িত হবলৈ ভাল নাপায়। কিন্তু এই যুৱকজন অসাধাৰণ আছিল। তেওঁ মোক বাছত উঠাই দিলে আৰু সেই চেঁচা বতৰত চিলভিয়াই বাছ ষ্টপত ৰখি আছিল আৰু তেওঁ মোক চিলাচৰ ঘৰলৈ লৈ গল আৰু তাত চিলাচৰ পত্নী নীলাই ছয়মহীয়া কেচুৰাটি কোলাত লৈ দুৱাৰমুখত ৰখি আছিল। সকলো খিনি ইমান সহজ আছিল। মোৰ ভাৱ হৈছিল এইটো এটা আত্মিক আৰু ঐশ্বৰিক বন্দৱস্ত, কোনোবাই কোনো খেলিমেলি আৰু অসুবিধা নোহোৱাকৈ মোৰ গন্তব্য স্থান পোৱাত মোক সহায় কৰিছে। মই বিশ্বাস কৰিব পাৰোঁ যে আল্লাহৰ লোকবিলাক নমৰে কিন্তু অন্ততঃ কিছু সময়ৰ বাবে তেওঁলোকৰ প্ৰিয়জনৰ সেৱা আৰু সহায় কৰি কৰবাত ওচৰতে থাকে। শাৰীৰিক দূৰত্ব থাকে আৰু শোকৰ জখমটোও থাকে। কিন্তু মোৰ ক্ষেত্ৰত মই এই খুন্দা ধন্যবাদ সহকাৰে গ্ৰহণ কৰিছোঁ। প্ৰভুৱে ওবেদক ২৬ বছৰৰ কাৰণে আমাৰ লগত থাকিবলৈ দিলে আৰু সি এৰি থৈ যোৱা মিঠা স্মৃতিবোৰে তাক জীয়াই ৰাখিব। মই প্ৰভুৰ ওচৰত ইমান কৃতজ্ঞ যে তেওঁ মোক এনে এটি মৰমৰ পুত্ৰ দিলে, যি জনে নিৰ্দ্দোষী মছীহি জীৱন কেনে হব লাগে তাক দেখুৱালে। মই তাক লৈ গৰ্ব্বিত আৰু মোক তিনিজন সুখী আৰু প্ৰকৃততে নিষ্ঠাৱান মছীহি সন্তান দিয়াৰ বাবে প্ৰভুৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ। মই আল্লাহক ধন্যবাদ দিওঁ যে মোৰ এতিয়াও চমূৱেল আৰু খুল্দা আছে আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰেম আৰু উৎসাহ মোৰ বাবে ইমান অৰ্থপূৰ্ণ।

এডিনবৰ'ৰ 'এচিয়া দেশীয় স্বাৰ্থ'ৰ প্ৰিয় দোস্তবোৰ ইতিমধ্যেই মোৰ বাবে শান্তনাৰ কাৰণ হৈছে। তেওঁলোকৰ মাজত মোৰ গৃহ গঢ়িবলৈ আৰু সেই ঠাইত মোৰ প্ৰভুৰ সাক্ষ্য দিবলৈ মই

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

সেই উকীলজনক ললোঁহেতেন…। যদি মাত্র আমি এইটো বা সেইটো কৰিলোঁহেতেন…। এইদৰে তেওঁ তেওঁৰ দুখত তাক ধৰি আছে আৰু এতিয়াও আল্লাহৰ হাতত তাক এৰি দিব পৰা নাই। কথাটো কিমান বুজসক্ষম আৰু একে সময়তে কিমান কষ্টদায়ক আৰু এই ফাট, আমাৰ মাজত এই অতল ভেদ লৈ জীয়াই থকাটো কিমান অশান্তিকৰ।

কথাবিলাক যথাৰ্থ শৃঙ্খলালৈ অহা দেখা পাবলৈ সময় লাগে। কিন্তু প্ৰভু আছে। মোৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁ মোক শান্ত্বনা দি আছে। তেওঁ ইমান বছৰে মোক প্ৰতিপাল কৰি আহিছে। কেই নিশামানৰ আগত তেওঁ মোলৈ অতিশয় শান্তি আনিলে। মই এটা সপোন দেখিছিলোঁ আৰু এই সপোনত ওবেদ মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল। সি মোক কলে, “আব্বা, চিন্তা নকৰিবা, মই জীয়াই আছোঁ। মই তোমাক সহায় কৰি আছোঁ। মই তোমাৰ সেৱা কৰি আছোঁ। মই এতিয়াও তোমাৰ লগতে আছোঁ। চিন্তা নকৰিবা।” মোৰ ভাব হয় যেন সি এতিয়াও কাষতে আছে। তাৰ কিছুদিন পাছতে কি ঘটিছিল মই আপোনাক কওঁ শুনক। ১৮ ডিচেম্বৰৰ গধূলি চেইন্ট জ’ন কলেজত থিয়লজি পঢ়ি থকা চিলাচ্ চমূৰেলক লগ কৰিবলৈ মই নটিংহামলৈ যাত্ৰা কৰিছিলোঁ। মই আহি পাওঁতে এই ল’ৰাজনে মোক ষ্টেচনত লগ কৰিব নোৱাৰিলে। মই তাত এটি অনাদৃত শিশুৰ দৰে ৰৈ গলোঁ। কি কৰিম, কলৈ যাম মই বুজি পোৱা নাছিলোঁ। গতিকে চিলাচ্ নামৰ এই যুবকজনৰ বাবে বাট চাই থকাৰ সময়ত কিবা এটা কৰি থকাৰ উদ্দেশ্যে মই নেশ্যনেল এক্সপ্ৰেছৰ বুকিং অফিচলৈ গলো আৰু তাত এজন যুবকক বহি থকা পালোঁ। মই তেওঁক চেলিচ্‌ব্যেৰীলৈ মোৰ যাত্ৰাৰ টিকেট কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিলোঁ আৰু এই যুবকজনে মোৰ মুখৰ ফালে চাবলৈ ধৰিলে। তেওঁ কলে, “আপোনাক অচিনাকি মানুহ যেন লাগিছে।” “হয়, মই অচিনাকি,” মই জবাব দিলোঁ। তেতিয়া তেওঁ কলে, “আপুনি এতিয়া কলৈ যাব ? ” মই তেওঁক কলোঁ যে মোক লগ ধৰাৰ কথা আছিল আৰু মই যি ঠাইলৈ যাব লাগে সেই ঠাইৰ সবিশেষ মই নাজানোঁ। চিলাচৰ টেলিফোন নম্বৰ লিখি থোৱা সৰু কাগজৰ

সেইকাৰণে তেওঁলোকৰ মৃতদেহ পচি নোযোৱালৈকে মই ইয়াত ৰখি আছোঁ। তাৰপাছত মই নিজকে হত্যা কৰিম আৰু তাতেই সকলো শেষ হব। এই মুছলমানবোৰে মোৰ ছোৱালীৰ অৱমাননা কৰা মই চাই থাকিব নোৱাৰিম।” এইটো এক ভয়ানক কাহিনী আছিল। মই কলোঁ, “চৰ্দাৰ, আপুনি তেওঁলোকক মাৰিব নালাগিছিল কাৰণ মই আপোনালোকক আক্ৰমণ নকৰিলোঁহেতেন। আপুনি নিৰপেক্ষ আৰু ভাৰতীয় ৰাজ্যলৈ নিৰাপদে গৈ পাবলৈ আমি আপোনাক সহায় কৰিলোঁহেতেন।” তেওঁ উত্তৰ দিলে, “কিন্তু আপুনি ইয়াত নাছিল আৰু ইয়াৰ ওচৰৰ গাওঁবাসীবোৰক মই সেই একে কামকে কৰা দেখিবলৈ পাইছোঁ।” তেতিয়া মই তেওঁক কলোঁ, “বাৰু, এতিয়া আপোনাক কি লাগে ? ” তেওঁ কলে, “মই একো বিচৰা নাই। আপুনি যাওক, কিন্তু অনুগ্ৰহ কৰি মোক ইয়াতে থাকিবলৈ দিয়ক।” তেওঁৰ মুখত আৰু কণ্ঠত মই কষ্ট আৰু শোক অনুভৱ কৰিলোঁ। মই ধৰি ললোঁ যে এই মানুহজন ইতিমধ্যে প্ৰায় মৰাৰ নিচিনাই। গতিকে মই যেতিয়া তেওঁৰ পৰা বিদায় ললোঁ, মই মোৰ কনিষ্ঠ বিষয়া এজনক তেওঁৰ দুখ আৰু কষ্টৰ অন্ত পেলাবলৈ কলোঁ। তেওঁলোকৰ এজনে তেওঁক গুলিয়ালে আৰু মই তেওঁক কোৱা শুনিলোঁ, “ধন্যবাদ, চাৰ। ধন্যবাদ, আপোনালোক ভাল মানুহ।” এইটো বৰ ভাল লগা কাহিনী নহয়। মই তেওঁক কেৱল সিমানেই যাচিব পাৰিলোঁ।

এজন মুছলমান হিচাবে মই তেতিয়াও বিশ্বাস কৰিছিলোঁ যে হিন্দুৰ ধ্বংস ঘটাই মই আল্লাহক সন্তুষ্ট কৰিছোঁ। তাৰপাছত এৰাতি, মই আৰু মোৰ কনিষ্ঠ বিষয়াবোৰে যেতিয়া আকৌ এবাৰ মানুহবোৰক জীৱন্তে পোৱা চাই আছিলোঁ আৰু পলাবলৈ চেষ্টা কৰাবিলাকক গুলিয়াই মাৰি আছিলোঁ, তেতিয়া হঠাতে এগৰাকী বৃদ্ধাই মোক আগভেটি ধৰিলে। তেওঁ ঠিক সেই মুহূৰ্ত্তত এটা ঘৰৰ পৰা দৌৰি ওলাই আহিছিল আৰু তেওঁৰ কোলাত এটি কেচুৱা আছিল। তেওঁ মোক দেখিলে আৰু কেচুৱাটি মোৰ ভৰিত দলিয়াই পেলালে। তেওঁ কান্দি কান্দি মোক কবলৈ ধৰিলে, “তাক মাৰি পেলাওক, প্ৰথমতে এই কেচুৱাটোক মাৰক কাৰণ সি হিন্দুৰ

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

সন্তান আৰু মানুহক বধ কৰিলে আপোনাৰ ভগৱানে সন্তোষ পায়। প্ৰথমতে তাক মাৰক।” শিশুটি অতি সুন্দৰ আছিল। বহুতো শিশুৰ মৃত্যুৰ বাবে মই দায়ী আছিলোঁ, কিন্ত এই শিশুটি যেতিয়া মোৰ ভৰিত দলি মাৰি দিয়া হল, মই লৰচৰ কৰিব নোৱাৰা হলোঁ। মই কলোঁ, “কোৰাচোন, আম্মা, তাক প্ৰথমে মৰাৰ দ্বাৰাই মই কিয় আৰম্ভ কৰিব লাগে?” তেওঁ পুনৰ কলে, “কাৰণ মানুহক মাৰি আপোনাৰ ভগৱানে সন্তুষ্ট হয়। তাক মাৰক।” কিন্তু মই নোৱাৰিলোঁ। তেওঁ কৈ গল, “মোৰ বোপা, আপুনি ভাবে নে কি যে ভগৱানৰ আটাইতকৈ উত্তম সৃষ্টিক আপুনি ধ্বংস কৰিলে তেওঁ সন্তুষ্ট হয়? আমি সকলোৱে তেওঁৰ সুন্দৰ সৃষ্টি। আৰু আপোনালোকেহে তাক ধ্বংস কৰিছে। আপোনাৰ ভগৱান কেনেকৈ সন্তুষ্ট হব পাৰে?” মই নীৰৱে থাকিলোঁ আৰু তেওঁ কৈ গল, “শিশুবিলাকে যেতিয়া বোকা মাটিত খেলে, সিহঁতে মাটিৰ পুতলা আৰু কেতিয়াবা ঘৰ আৰু বিয়াৰ দল বনায়। সিহঁতক মাটিৰ পুতলা, গৰু, ম'হ, হাতী বনোৱা আপুনি নিশ্চয় দেখিছে। আপুনি যদি সেইবোৰ টুকুৰা-টুকুৰ কৰি ভাঙি পেলায়, শিশুবোৰে ভাল পাব নে?” মই কলোঁ, “নাই, আম্মা, সিহঁতে সঁচাকৈয়ে বৰ বেয়া পাব।” তেতিয়া তেওঁ কলে, “যদি তাৰ সৃষ্টি ধ্বংস কৰা দেখিলে শিশু এটাই দুখ পায়, তেন্তে আপুনি যি কৰি আছে তাত ভগৱানে সন্তুষ্ট হয় বুলি আপুনি কেনেকৈ ভাবিব পাৰিছে?” এই কথাই মোক শেষ কৰি দিলে আৰু মই কান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ। মই কলোঁ, “আম্মা, মোক ক্ষমা কৰক। ভবিষ্যতে আন এজন মানুহক বধ কৰিবলৈ মোৰ হাত আৰু ব্যৱহাৰ কৰা নহব। মোৰ মুছলমান ধৰ্মীয় নেতাই মোক এই কাম কৰিবলৈ উচটাইছিল।” তেওঁ কলে, “আপুনি সঁচাকৈ ভাবে নে কি ভগৱান ইমান দুৰ্ব্বল যে তেওঁ আপোনাৰ পৰা সহায় খুজিব? মোৰ প্ৰিয় বোপা, আপুনি ভুল পথে চালিত হৈছে আৰু আপুনি অনুতাপ কৰিব লাগিব।”

এইখিনি কথাই বিষয়টোৰ মুখনি মাৰিলে আৰু মোৰ জ্ঞান আহিল। এয়ে মোৰ জীৱনত আল্লাহৰ প্ৰথম হস্তক্ষেপ নাছিল। তেওঁৰ কেইবাজনো সন্তানৰ যোগেদি তেওঁ মোক স্পৰ্শ কৰিছিল।

দশম অধ্যায়

গতিকে আপুনি কেনেকৈ সাজে তালৈ মন দিয়ক

মোৰ শোকৰ এই পুথিখনৰ কোনো আশু সমাপ্তি নাই। স্কটলেণ্ডৰ মোৰ নতুন গৃহত মই কিমান দিন থাকিব পাৰোঁ মই নাজানোঁ। ই লণ্ডনৰ গৃহ দপ্তৰৰ অনুমতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে, ই অৰ্থৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে আৰু মোৰ পৰিয়ালৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। খুল'দাই কৰাছীত এতিয়াও তাইৰ এনিস্থ'লজিৰ পৰীক্ষা সমাপ্ত কৰিবলৈ আছে, আৰু চমুৱেলে উন্নত অধ্যয়ন কৰিবলৈ আৰু তেওঁৰ প্ৰভুৰ সাক্ষ্য দিবলৈ কিছু সময়ৰ বাবে আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰ-লৈ যাব।

ইমানবোৰ দুখ বহন কৰা আৰু ইমান দিন মোৰ কাষত থিয় দি থকা ডেইজি সুদূৰ পাকিস্তানত আছে। তেওঁ সদায় তেওঁৰ কনিষ্ঠ পুত্ৰৰ অতি ওচৰ আছিল। আগতে তেওঁৰ অদম্য সাহস আছিল; মোৰ সৈতে তেওঁ কঠোৰ পৰীক্ষাৰ মাজেদি পাৰ হৈছে আৰু সকলো কষ্ট আৰু অভাৱ গ্ৰহণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ব্যক্তি হিচাবে তেওঁ বৰ বলৱান, আৰু এগৰাকী ব্যৱহাৰিক মহিলা আৰু আত্মিক পৰিচালিকা হিচাবে তেওঁ যথেষ্ট শ্ৰদ্ধা লাভ কৰিছে। তেওঁৰ কনিষ্ঠ পুত্ৰৰ প্ৰতি তেওঁ ইমান গভীৰভাৱে অনুৰক্ত থকাৰ বাবেই নিশ্চয় এতিয়াৰ বাবে তাৰ হানি ইমান দুঃসাধ্য যেন লাগিছে। মই এই কথাৰ মুখামুখি হব লাগিব যে তাৰ হানিৰ বাবে তেওঁ মোক দোষাৰোপ কৰে। তেওঁ এতিয়াও কয়, “আপুনি যদি মাত্ৰ সেই ৫০,০০০ হেজাৰ টকা দি দিলেহেতেন, ওবেদ এতিয়াও আমাৰ লগত থাকিলহেতেন।” যদি মাত্ৰ…। যদি মাত্ৰ আমি আমাৰ ল'ৰাক আঁতৰাই নিলোঁহেতেন…। যদি মাত্ৰ আমি সেই হস্পিতালটোলৈ গলোহেতেন…। যদি মাত্ৰ

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

কৰিবলৈ মই আল্লাহৰ লোকবিলাকৰ আগত এই মুকলি আমন্ত্ৰণ ৰাখিছোঁ। তেওঁক এয়া লাগে। নাচৰতৰ ঈছা, মৰিয়মৰ পুত্ৰ অকলশৰীয়া। তেওঁক প্ৰেমৰ প্ৰয়োজন। তেওঁ আমাৰ দোস্ত হৈছে আৰু দোস্ত বিচাৰি আছে। তেওঁ আমাৰ ওচৰলৈ আহিছিল আৰু এতিয়াও তেওঁলৈ প্ৰেম প্ৰকাশ কৰা আৰু তেওঁৰ ওচৰত থাকিবলৈ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰা মানুহবিলাকৰ বাবে বাট চাই আছে। তেওঁ যি দৰে মোক অকলশৰে এৰা নাই, সেইদৰে তেওঁ আপোনাকো কেতিয়াও অকলশৰে এৰি নাযায়।

●●●

সপৰিয়ালে গোলাম মছীহ নামান

খুলদা(ছোৱালী) ডেইজী(পত্নী)

এজন আছিল বেক্স্টাৰ, যিজনে জাপানী বায়ু আক্ৰমণৰ মাজত আমাৰ বাবে দোৱা কৰিছিল আৰু দুগৰাকী মছীহি নাৰ্ছ, যি দুগৰাকীয়ে মই উৰাজাহাজ পৰীক্ষামূলক ভাৱে উৰাওতে আহত হৈ মোৰ সোঁ চকুটো হেৰুৱাৰ পাছত অতি প্ৰেম আৰু ব্যগ্ৰতাৰে মোৰ য? লৈছিল। ফিলিপ নামৰ আন এজন মানুহো আছিল, যীচুৰ প্ৰতি যি জনৰ প্ৰেমে তেওঁক স্থানীয় ৰীতি-নীতিৰ পৰা অতি আচৰিতৰূপে মুক্ত কৰিছিল। কাশ্মীৰ জিহাদৰ সময়ৰ আন এটি অবিস্মৰনীয় নিশা, আমি হত্যা কৰিবলৈ ওলোৱা এজনী সৰু খ্ৰীষ্টিয়ান ছোৱালীয়ে কৈছিল, “প্ৰভু ঈছা আমাক উদ্ধাৰ আৰু ৰক্ষা কৰিবলৈ ইয়াত আছে।” তাই আৰু তাইৰ বয়সীয়াল পিতৃ-মাতৃ আমাৰ ক্ষমতাধীন হৈ আছিল আৰু আমি তেওঁলোকক শেষ কৰিবলৈ উদ্যত হৈছিলোঁ। মই তাইক ঈছাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ দিছিলোঁ আৰু তেতিয়া হঠাতে তেওঁলোকক দৈবিক জুইৰ দেৱাল এখনে ঢাকি ধৰিছিল। মই আতঙ্কিত আৰু সম্পূৰ্ণৰূপে দুৰ্ব্বল হৈ পৰিছিলোঁ। জীৱিত আল্লাহৰ কেনে প্ৰমাণ! সেয়ে মোক আৰু অনিশ্চিত কৰি তুলিলে আৰু অৱশেষত এই চাপৰ বৃদ্ধা হিন্দু তিৰোতা গৰাকী যাৰ কথাই মোক ভেদ কৰি গল আৰু মোক সম্পূৰ্ণৰূপে ভাঙি পেলালে। মোৰ মুক্তি যুঁজাৰু দিনৰ সেয়ে অন্ত আছিল। আল্লাহে জিহাদ বিচাৰে মোৰ সেই অন্ধ প্ৰত্যয় চিৰদিনৰ বাবে আঁতৰ হল।

মই মুক্তি যুদ্ধাবিলাকক ত্যাগ কৰিলোঁ আৰু মই কেৱল মাত্ৰ ইয়াকেই বুজিলোঁ যে মোক শুদ্ধ পথলৈ আনি দিবলৈ মই সৰ্ব্বশক্তিমান আল্লাহৰ ওচৰত দোৱা কৰিব লাগিব। মই আকৌ এবাৰ অকলশৰীয়া হলো, কাৰণ মই ঘৰ এৰিছিলোঁ। মই গভীৰ যাতনাত, অন্ধকাৰত আৰু মৃত্যু আৰু নৰকৰ আতঙ্কত বিচাৰি ফুৰিছিলোঁ আৰু দোৱা কৰিছিলোঁ। মোক স্পৰ্শ কৰিবলৈ আৰু শুদ্ধ পথলৈ আনিবলৈ মই আল্লাহৰ ওচৰত মোনাজাত কৰিলোঁ। তেতিয়া তেওঁ উত্তৰ দিলে। তেওঁক মই কোৱা শুনিলোঁ, “তোমাৰ বাবে মোৰ অনুগ্ৰহেই যথেষ্ট। তোমাৰ বাবে মোৰ অনুগ্ৰহেই যথেষ্ট।” এই কথাখিনি মোৰ কাণত বাজিবলৈ ধৰিলে। মই কৰা সকলো কুকৰ্ম্ম তেওঁ ক্ষমা কৰিলে। ১৯৪৯ চনৰ ৫ মেইৰ সেই

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

নিশা মই এক নতুন মানুহ হলোঁ। মই গীত গাবলৈ, আনন্দ কৰিবলৈ আৰু প্ৰভুৰ প্ৰশংসা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ। তাৰ পৰা তেওঁ মোক চলাই আনিছে।

কিন্তু মোৰ পৰিয়ালৰ বাবে এইটো লজ্জাকৰ আৰু অপমানজনক পৰিস্থিতি আছিল। তেওঁলোক মাটি-সম্পত্তি থকা আৰু প্ৰভাৱশালী মানুহ আছিল আৰু তেওঁলোকৰ সুনাম সঙ্কটাপন্ন হৈছিল। তেওঁলোকৰ দৃষ্টিত ইছ'লাম এক মহৎ আৰু উন্নত ধৰ্ম্ম আছিল। মোৰ ক্ষেত্ৰত, মই তেওঁলোক সকলোকে প্ৰেম কৰিছিলোঁ আৰু তেওঁলোকৰ ওচৰত ইমান ঋণী আছিলোঁ। মোৰ আব্বা উচ্চ আদৰ্শৰ লোক আছিল। তেওঁ আন্তৰিকভাৱে ৰহস্যময় আছিল আৰু বৰ্হিগতৰূপে প্ৰজা-হিতৈষী আৰু যথাৰ্থ লোক হিচাবে এক ডাঙৰ উদাহৰণ আছিল। তেওঁ সদায় দয়ালু আৰু সহানুভূতিশীল আৰু নম্ৰ আছিল। মই জানোঁ পৰিচৰ্য্যাৰ মোৰ ভবিষ্যত জীৱনত মোৰ ভাবভঙ্গী তেওঁ গভীৰভাৱে প্ৰভাৱিত কৰিছিল। কিন্তু এই সময়ত মই মোৰ নিজৰ ভাতৃবিলাকৰ পৰা কঠোৰ উৎপীড়ণৰ হিয়া ভঙা প্ৰতিবাদৰ সন্মুখীন হৈছিলোঁ। শিয়ালকোট, লাহোৰ, ফৈজলাবাদ আৰু অন্যান্য কেইবা ঠাইতো মোৰ আত্মীয় আছিল আৰু তেওঁলোক প্ৰভাৱশালী লোক আছিল। মোক কেতিয়াবা পেচাদাৰী হত্যাকাৰীয়ে খেদিছিল। অৱশেষত, মোক মোৰ আম্মাৰ ওচৰলৈ নিয়া হৈছিল। আৰু মই ভাবোঁ মোক ঘূৰাই অনাৰ সেইটোৱেই অন্তিম অস্ত্ৰ আছিল। তেওঁ কৈছিল, “মোৰ প্ৰিয় বোপা! তুমি জানা তোমাৰ আটাইবোৰ ককাইৰে বিবাহ হৈছে। তেওঁলোক সকলোৰে নিজৰ নিজৰ ঘৰ আছে আৰু মোক চোৱা-চিতা কৰিবলৈ আৰু মোৰ নিসঙ্গতাৰ ভাগ লবলৈ তুমিয়েই একমাত্ৰ বাকী আছা। তোমাৰ আব্বা মৰোতে তুমি ব্ৰহ্মদেশৰ সীমান্তত আছিলা আৰু মোৰ শোকৰ ভাগ লবলৈ তুমি এনে কি আহিবই নোৱাৰিলা।” তেওঁ অনুৰোধ কৰিলে, “অনুগ্ৰহ কৰি এই ঘৰ এৰি নাযাবা। মই তোমাৰ লগত থাকিম আৰু তোমাক সমৰ্থন আৰু সহায় কৰিম, কিন্তু মই তোমাক কাকুতি কৰিছোঁ তুমি গুচি

প ?ী দুয়ো তোমাৰ পুত্ৰ বিয়োগৰ শোকৰ ভাগী হৈছোঁ। তোমাৰ শোক বৰ্ণনা কৰিবলৈ ভাষাই যথেষ্ট নহয়। তোমাৰ পুত্ৰই প্ৰকৃততে মানৱতাৰ হেতু মৰিল। তেওঁৰ মৃত্যু হল যাতে আনে জীয়াই থাকিব পাৰে। ই সঁচাকৈয়ে এজন শ্বহীদৰ মৃত্যু। আমি দোৱা কৰিছোঁ যেন আল্লাহে তোমাক ধৈৰ্য্যৰে এই লোকচান বহন কৰিবলৈ মনোবল আৰু শক্তি দিব। আমি দোৱা কৰোঁহক যাতে মৃতকৰ আত্মাই বেহেস্তত চিৰ শান্তিত থাকিবলৈ পায়, আমিন। তোমাৰ প্ৰিয় পুত্ৰৰ শোকাকুল মৃত্যুত তুমি মোৰ আৰু মোৰ পত্নী দুয়োৰে সহানুভূতি গ্ৰহণ কৰা।

ইতি,

এন· এ· চৌধ'ৰি।

আমাৰ শোকৰ সময়ত বহুতো চিঠি, দোৱা আৰু ব্যৱহাৰিক সহায়ৰ উপহাৰে আমাক প্ৰতিপালন কৰিছিল। মোৰ পুত্ৰ চমূৱেল তেতিয়াও কোৰিয়াতে আছিল, কিন্তু মোলৈ ওবেদৰ লিখিত সাক্ষ্যৰ এখন কপি পঠিয়াইছিল, যিটোৱে এই পুথিখনৰ অন্তিম অধ্যায় গঢ়িছে। মই নিজে শান্ত্বনা পাইছিলোঁ। মই ভাবোঁ ৪ জুন সোমবাৰে, আগদিনা চুক্কুৰত মোৰ পুত্ৰক কবৰ দিয়াৰ পাছত যেতিয়া মই নিজৰ ধ্যানত লিপ্ত আছিলোঁ, তেতিয়া আল্লাহৰ কালাম মোলৈ আহিছিল: “মই তোমাক কেতিয়াও ত্যাগ নকৰোঁ, মই তোমাক কেতিয়াও এৰি নাযাওঁ, মই তোমাৰ যত্ন লম।” মোৰ বাবে এয়ে যথেষ্ট আছিল। তেওঁ মোক নেৰে। তেওঁ মোক চাব। তেওঁ মোৰ আৰু মোৰ পৰিয়ালৰ যত্ন লব। হয়, মোলৈ এই তিক্ততা অনাৰ বাবে মই এনে কি তেওঁক ধন্যবাদো দিছোঁ। অনেক লোকে – হয়তো মছীহি জগতৰ সৰহ সংখ্যক লোকেই - আশীৰ্ব্বাদ আৰু উন্নতি, তেওঁলোকৰ কষ্টৰ পৰা মুক্তি আৰু উপশম বিচাৰে। কিন্তু প্ৰভুৰ দুখ-ভোগৰ ভাগ লবলৈ মাত্ৰ কেইজনমানহে পোৱা যায় কাৰণ তেওঁৰ তিক্ততাৰ পানপাত্ৰ, তেওঁৰ দুখ-ভোগৰ পানপাত্ৰৰ ভাগ লবলৈ তেওঁক কোনোজনক লাগে। মই তেওঁৰ ধন্যবাদ কৰোঁ যে তেওঁৰ শোকৰ ভাগ লবলৈ তেওঁ মোক উপযুক্ত বিবেচনা কৰিলে। আৰু তেওঁৰ দুখ-ভোগৰ ভাগ লবলৈ আপোনাক আৰু আনবিলাককো সক্ষম কৰিবলৈ তেওঁৰ ওচৰত দোৱা

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

নোৱাৰিব বুলি খবৰ দিবলৈ ওবেদে গীৰ্জ্জাৰ চোতালৰ বাহিৰত ভৰি দিছিল। সি ডাক আৰু চলাচল অফিচলৈ বুলি ওলাই গৈছিল। হঠাতে আমি গুলীৰ শব্দ শুনিবলৈ পাইছিলোঁ। খুল'দা আৰু মই দৌৰ মাৰি চোতাললৈ ওলাই গৈছিলোঁ। কোনোবাই গেটত মাৰি মাৰি চিঞৰিছিল, "খুড়া, অনুগ্ৰহ কৰি দুৱাৰখন খুলক! ওবেদক গুলিয়ালে!" আমি তাৰ ওচৰলৈ দৌৰি গৈছিলোঁ। সি ৰাস্তাত নিজৰ তেজতে জুলুৰি-জুপুৰি হৈ বাগৰি পৰি আছিল। মই তাৰ নাড়ী চাইছিলোঁ। সি আৰু এই পৃথিবীত নাছিল। তাৰ কপালত চুমা খোৱাৰ পাছত আৰু খুল'দাৰ চিঞৰ শুনাৰ পাছত, মই চেতনা হেৰুৱাইছিলোঁ।

পম্পিৰ মৃত্যুৰ খবৰ ততালিকে তাৰ বাগ'দত্তাৰ ঘৰ পাইছিলগৈ। তেওঁলোকে টে·ইন এখন ধৰি চুক্কুৰলৈ আহিছিল আৰু শেষকৃত্যত উপস্থিত আছিল। পিঙ্কিয়ে বৰ আঘাত পাইছিল। "আব্বা, মোৰ পম্পি ক'ত আছে? মোৰ পম্পি ক'ত?" বুলি তাই মোক শোকলগা চকুৰে সুধিছিল। মোৰ মুখৰ মাত নাছিল, আৰু মোৰ অন্তৰ এতিয়াও তাইৰ কাৰণে বিষায়। ১৫ নবেম্বৰত তাইৰ ওবেদৰ সৈতে বিয়া হলহেতেন। আমি কেৱল চমূৱেল কোৰিয়াৰ পৰা ঘূৰি অহালৈহে বাট চাই আছিলোঁ।

এইদৰে প্ৰভুৱে আমাক যি দিছিল তাক আমি তেওঁক উভতাই দিলোঁ, ওবেদৰ আকাৰত এটি সুন্দৰ উপহাৰ। আমাৰ সৈতে কটোৱা তাৰ ২৬ বছৰৰ বাবে আমি প্ৰভুৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ। সি এৰি থৈ যোৱা সুগন্ধিত স্মৃতিবোৰৰ বাবে আমি কৃতজ্ঞ। শেষকৃত্যত চহৰৰ মানুহবিলাকে ধৰি ৰাখিব নোৱাৰাকৈ কন্দা মই দেখিছিলোঁ। মই বুজিব পাৰিছিলোঁ কেৱল লগৰ মছীহিবিলাকেই নহয়, কিন্তু মুছলমান দোস্তবিলাকেও তাক কিমান প্ৰেম কৰিছিল। আহিবলৈ আৰম্ভ কৰা সহানুভূতিৰ চিঠিৰ লানিৰ ভিতৰত, এইখন এখন মোৰ সম্বন্ধীয় ভাই, মিৰ'পুৰ্কাছৰ উকীল, চৌধ'ৰি নাছিৰ আহমদৰ পৰা চিঠি:

প্ৰিয় নামান ভাই,

উগ্ৰপন্থীৰ হাতত তোমাৰ পুত্ৰৰ আকস্মিক আৰু অকাল মৃত্যুৰ বিষয়ে বাতৰিটো মই পঢ়িবলৈ পালোঁ। মই আৰু মোৰ

নাযাবা।" তেওঁৰ কাকুতি-মিনতিয়ে মোৰ অন্তৰৰ গভীৰলৈকে জোকাৰিলে। কিন্তু মই তেওঁক কবলৈ বাধ্য হলোঁ, "আম্মা, মই আপোনাক প্ৰেম কৰোঁ আৰু শ্ৰদ্ধা কৰোঁ। কিন্তু এই ঘৰত থকাটো মোৰ বাবে অসম্ভৱ। মই মোৰ ঈমান এৰি দিব নোৱাৰোঁ। অনুগ্ৰহ কৰি এই বাধ্যহীনতাৰ বাবে মোক ক্ষমা কৰক। মই নিশ্চিত যে প্ৰভুৱে তেওঁৰ বাবে আৰু তেওঁৰ লোকবিলাকৰ বাবে মোলৈ অনেক কাম ৰাখিছে।" এই দৰে, অতি শোক আৰু বেজাৰেৰে মই তেওঁক অৱজ্ঞা কৰিব লগা হৈছিল।

মোৰ ভাতৃসকলৰ বিৰোধিতাৰ আৰু এটা কাৰণ গুচাবলৈও মই সিদ্ধান্ত ললোঁ। মোৰ আববাৰ সম্পত্তিৰ উত্তৰাধিকাৰৰ মোৰ অধিকাৰ মই চহী কৰি এৰি দিলোঁ। মোৰ আম্মাৰ মৃত্যুৰ পাছত আইনমতে মই সেই সম্পত্তিৰ মালিক হলোঁহেতেন। কিন্তু প্ৰভুৱে মোক দেখুৱাইছিল যে একমাত্ৰ তেওঁহে মোৰ ঐশ্বৰ্য্য, মোৰ আশ্ৰয়, মোৰ সকলো। গতিকে মোৰ পৰিয়ালৰ লগত এই শেষ সম্বন্ধও মই চিঙি দিলোঁ। তেওঁলোকৰ অত্যাচাৰৰ বাবে মই মোৰ এজন মছীহি বন্ধু, ছন্দু ৰে', যি জন পাছত কৰাছীৰ বিশ্বপ হৈছিল, তেওঁৰ সহায় ললোঁ। দক্ষিণ ফালে সিন্ধ প্ৰদেশলৈ গৈ হিন্দু জনজাতি লোকবিলাকৰ মাজত কাম কৰিবলৈ মই তেওঁৰ নিমন্ত্ৰণ গ্ৰহণ কৰিলোঁ।

এইদৰে মই মোৰ পৈত্ৰিক গৃহ হেৰুৱালোঁ। আকৌ তেতিয়াও, এক ভিন্ন সংস্কৃতিত আৰু এক ভিন্ন ভাষাৰে মই এটি নতুন গৃহ সাজিবলৈ আৰম্ভ কৰিব লগীয়া হল। মই কাশ্মীৰৰ বিশুদ্ধ বায়ু, তেওঁলোকৰ মালিকৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ নিৰ্ভৰশীল দুখীয়া সিন্ধি গুজৰাটীবিলাকৰ মাজৰ জীৱনৰ লগত অদল-বদল কৰিব লগীয়া হল। সেয়া কঠিন আছিল, কিন্তু মোৰ অন্তৰ পাতল আছিল। মোৰ বাবে মোৰ প্ৰভু ইমান সত্য আছিল। মই জানিছিলোঁ মোৰ সৃষ্টিকৰ্ত্তাৰ দ্বাৰাই প্ৰেম লাভ কৰিবলৈ, আৰু মোৰ ভিতৰত এক জবাব দিওঁতা প্ৰেম জাগি উঠা অনুভৱ কৰিবলৈ কেনে লাগে। মই নিজকে মোৰ প্ৰভুৰ বাবে জীয়াই থাকিবলৈ আৰু সাক্ষ্য দিবলৈ

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

সম্পূৰ্ণৰূপে শোধাই দিলোঁ। মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস হৈছিল যে যেতিয়া আল্লাহে নিজলৈ এই পৃথিবীক জয় কৰিবলৈ আৰু নিজলৈ মনুষ্য জাতিক চপাই লবলৈ বিচাৰিলে, তেতিয়া ঈছা মছীহৰ যোগেদি তেওঁ নিজকে আৰু তেওঁৰ ব্যগ্ৰতাক প্ৰকাশ কৰিলে। আৰু আল্লাহৰ প্ৰেমৰ সম্পূৰ্ণ প্ৰকাশ, ঈছা মছীহ আমাৰ দৰে হব লগা হল। তেওঁ সম্পূৰ্ণ নম্ৰতাৰ আকাৰ ললে আৰু আশ্ৰয়হীন আৰু গৃহহীন হল। তেওঁ একো নথকা ব্যক্তি আছিল। ময়ো একে হব লাগিব আৰু এনে মানুহবিলাকৰ লগত জীয়াই থাকিবলৈ আৰম্ভ কৰিব লাগিব যি সকল একো নথকাৰ সেই একে স্তৰত আছিল। আৰম্ভনিৰে পৰা এয়ে মোৰ জীৱন আৰু পৰিচৰ্য্যাৰ আধাৰ আছিল। মই অশিক্ষিত আৰু দুখীয়া শ্ৰমিকবোৰৰ মাজত বাস কৰিছিলোঁ আৰু সোনকালেই তেওঁলোক বন্দী হৈ থকা বঞ্চনা আৰু অভাৱৰ চক্ৰক অধিকৰূপে দেখিবলৈ পাইছিলোঁ।

●●●

বিদায়।

৩০ জানুৱাৰীৰ গধূলি ৬টা বজাত। নাপাহৰিব। আমি আপোনাৰ বাবে বাট চাই থাকিম। আপুনি যদি নাহে আপুনি আমাক অপমান কৰিছে আৰু আমি এই অপমানৰ প্ৰতিশোধ লম।

ইতি আপোনাৰ দোস্ত।

সেই সময়ত আমাৰ পৰিয়ালৰ নিৰাপত্তাৰ বাবে আল্লাহত ভাৰসা কৰিবলৈ তেওঁ আমাক স্পষ্টভাৱে চলাইছিল। আমি এই কথাত একমত হৈছিলোঁ। মোৰ সেই ধন নাছিল, যদিও মোক সহায় কৰিবলৈ মোৰ দোস্তবিলাকক অনুৰোধ কৰাত কোনো সমস্যা নহলহেতেন। ব্যক্তিগতভাৱে মই নিজে প্ৰত্যয় আছিলোঁ যে এই মুক্তিপণ দিয়া মানে পাপৰ শক্তিৰ ওচৰত সমৰ্পণ কৰা হব, যিটো মই মছীহি কাৰ্য্য বুলি বোধ কৰা নাছিলোঁ। কিন্তু সেই ভীতিদৰ্শক চিঠিত উল্লেখ কৰা ঠাইখনলৈ মই গধূলি ৬টা বজাত গৈছিলোঁ। তাত মই কথা পাতিব পৰা কোনোবা থাকিব নে কি তাক চাবলৈহে মই গৈছিলোঁ। কিন্তু তাত কোনো নাছিল। মই পুলিচ লগত লৈ যোৱা নাছিলোঁ। মই কোনো অস্ত্ৰ বা তেনে ধৰণৰ কোনো বস্তু লগত লৈ যোৱা নাছিলোঁ। মই গৈছিলোঁ, আৰু মই যদি কোনোবাক লগ পালোঁহেতেন, মই ধন নিদি সেই মানুহবোৰক এনেকুৱা কাম যে উচিত নহয় তাক সিহঁতক বুজোৱাৰ ব্যৱস্থাহে কৰিব বিচাৰিছিলোঁ। আমি কাৰো অনিষ্ট কৰা নাই। আমি সম্পূৰ্ণৰূপে আমাৰ অধিকাৰৰ ভিতৰত আছোঁ। কিন্তু তাত কোনো নাছিল। তাৰপাছত আৰু তিনিটা বছৰ পাৰ হৈ গৈছিল।

১৯৯০ চনৰ মে' মাহত মই পুনৰ মোৰ কিড'নি ষ্টোনৰ বিষত ভুগিছিলোঁ আৰু চিকিৎসাৰ বাবে কৰাছী যাব লগা হৈছিল। খুল'দাই মোক চুক্কুৰত থবলৈ আহিবলৈ তাইৰ কাম ক্ষতি কৰিব লগা হৈছিল। সেই মাহটোত সিন্ধত ৰাজনৈতিক বিবাদ আৰু অত্যাচাৰ বিয়পি পৰিছিল। যাত্ৰা কৰা বিপদজনক হৈ পৰিছিল। ২ জুনৰ নিশা খুল'দা তেতিয়াও আমাৰ লগতে আছিল – আমি চাৰিওজন ঘৰতে আছিলোঁ। নিশা ১০:২৫ বাজিছিল, আৰু কৰাছীত খুল'দাৰ বিভাগক তাই তিনি জুনত কামলৈ যাব

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

নাছিল। বৰঞ্চ, এইবোৰে তেওঁলোকক অতি ক্ৰোধিত কৰিছিল।

১৯৮৬ চনত মই ডাকত ভয়দৰ্শিত চিঠি পাবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। তলত এখনৰ তৰ্জ্জমা দিয়া হল:

পাদ্ৰী নামান চাহিব,

অভিবাদন। মই আপোনাক সকিয়নি দিছোঁ যে আপোনাৰ জীৱনৰ পথে আপোনাক মৃত্যুৰ মুখলৈ লৈ যাব। সেইবাবে মই আপোনাক এই অন্তিম সকিয়নি দিছোঁ - আপোনাৰ জীৱনৰ পথ সলনি কৰক। পাদ্ৰী চাহিব, আপোনাৰ ছোৱালী সদায় আমাৰ মানুহৰ দমনৰ অধীনত আৰু আপোনাৰ আচৰণে তাইৰ জীৱন লব পাৰে। সেইবাবে মই আপোনাক অন্তিম সকিয়নি দিছোঁ, পুৰুষৰ দৰে আচৰণ কৰক। নহলে আপুনি আপোনাৰ কন্যা আৰু পুত্ৰ হেৰুৱাব। আপোনাৰ ল'ৰা সদায় আমাৰ বন্দুকৰ আগত আছে। আপুনি তাক ক'তো লুকুৱাব নোৱাৰে বা আমাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে। যদি আপোনাৰ জীৱন আৰু আপোনাৰ সন্তানৰ জীৱন আপোনাৰ বাবে প্ৰিয়, তেন্তে ৩০ তাৰিখে কোণত থকা ৰোহ'ৰি চিমেন্টৰ কাৰখানালৈ ৫০,০০০ টকা লৈ যাব। তালৈ গধূলি ৬টা বজাত যাব। আমাৰ হাতত আপোনাৰ ছোৱালীৰ এটা অশ্লীল ভিদিয় আছে যাৰ বিষয়ে হয়তো আপুনি নাজানিব পাৰে। মই আপোনাক পুনৰ কৈছোঁ, পাদ্ৰী চাহিব, আপোনাৰ সন্তানক ৰক্ষা কৰক। আপোনাৰ সন্তানৰ জীৱন ৰক্ষা কৰিবলৈ দিব পৰা এইটো এটা সামান্য মূল্য। আপুনি যদি আমাক ফাঁকি দিবলৈ চেষ্টা কৰে তাৰ ফল অতি বেয়া হব। আমাৰ মানুহে আপোনাৰ ঘৰ লক্ষ্য কৰি আছে আৰু আপুনি যদি এটা ভুলো কৰে আমি আপোনাৰ গোটেই পৰিয়ালকে ধ্বংস কৰিম। আমি আপোনাৰ সন্তান আৰু অশ্লীল ভিদিয়ৰ ওপৰত এটা সামান্য দাম লগাইছোঁ আৰু আমি আশা কৰোঁ আপুনি আমাৰ সকলো চৰ্ত্ত মানি লব। আপুনি যদি পুলিচক খবৰ দিয়ে, তেন্তে আপোনাৰ কোনো এজন সন্তানৰ মৃতদেহ আপোনাৰ ঘৰত দি অহা হব। আপুনি আপোনাৰ ছোৱালীক নৱাবশ্বাহ হস্পিতালত সোমোৱাই আমাৰ কাম আৰু সহজ কৰি দিছে। আপুনি সিহঁতক পৃথিবীৰ যি কোনো চুকত লুকুৱাই থলেও সিহঁতক ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে। মাত্ৰ ইমানেই।

তৃতীয় অধ্যায়

গৃহ গঠন আৰু শিক্ষা

পাছলৈ উভতি চাওঁতে, মই উপলব্ধি কৰোঁ নিয়মানুৱৰ্তিত প্ৰশিক্ষণ আৰু শিক্ষাৰ ওপৰত মোৰ পিতৃ-মাতৃৰ গুৰুত্ব আৰোপণৰ দ্বাৰাই মই কিমান গভীৰ ভাৱে প্ৰভাৱিত হৈছিলোঁ। আৰম্ভনিৰে পৰা, ১৯৫০ চনত, সিহঁতৰ মালিকবোৰৰ অন্যায় আৰু শোসনৰ পৰা সাৰিবলৈ অপাৰগ অশিক্ষিত জনজাতিবোৰৰ আশাশূণ্যতাক মই দেখিবলৈ পাইছিলোঁ। সিহঁতৰ মাজত কিছু সময় থকাৰ পাছত প্ৰভুৱে কেনেকৈ পথ মুকলি কৰে মই দেখিবলৈ পাইছিলোঁ, আৰু এই মানুহবোৰে শুনিবলৈ আৰু সহযোগিতা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। সিহঁতৰ পৰিয়ালৰ সমস্যাবোৰত মই মনোযোগ দিছিলোঁ আৰু সিহঁতৰ মালিকবোৰৰ বিপক্ষে সিহঁতৰ হৈ থিয় দিছিলোঁ। ইয়াৰ পাছত সিহঁতৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে পঢ়িব, লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল, আৰু তাৰপাছত সকলোৰে আত্মবিশ্বাস বৃদ্ধি পাইছিল। এইটো এক প্ৰকাৰৰ পৰীক্ষামূলক প্ৰকল্প আছিল আৰু পাছলৈ মিৰ'পুৰ্খাছত মোৰ ল'ৰাৰ হোষ্টেল আৰম্ভ কৰালৈ আগুৱাই নিছিল। আমাৰ গাঁৱৰ পৰা অহা ল'ৰা আছিল, যিবোৰ এনে পৰিয়ালৰ পৰা আহিছিল যাৰ কোনো সম্পদেই নাছিল। এই ল'ৰা আৰু যুৱকবোৰে প্ৰথমে স্কুললৈ আৰু তাৰপাছত কলেজলৈ গৈ , শিক্ষা অৰ্হণ কৰা দেখি মই আনন্দিত হৈছিলোঁ।

ডেইজি আৰু মই সকলো সময়তে অনুভৱ কৰোঁ যে পাকিস্তানত বাস কৰা মছীহিবিলাকে শিক্ষা লাভ কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ জীৱন গঢ়িবলৈ সুযোগ পাব লাগে। মই সদায় ভাবি আহিছোঁ যে মনুষ্যৰ দৃষ্টিকোণৰ পৰা, শিক্ষাই হৈছে মূল উপাদান যিটোৱে মছীহিবিলাকক পাকিস্তানত বৰ্তি থাকিবলৈ দিব পাৰে। এজন মছীহি স্বৰূপে আপুনি আপোনাৰ মুছলমান বন্ধুবিলাকতকৈ

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

দুখোজ আগুৱাই থাকিব লাগে। এয়ে আমাৰ স্বপ্ন আৰু আমাৰ বদ্ধমূল বিশ্বাস।

অতি আৰম্ভনিতেই ই পৰীক্ষিত হৈছিল। ডেইজি আৰু মই যেতিয়া নৱ-বিবাহিত আছিলোঁ আৰু গুজ'ৰানৱালাত থিয়লজিকেল চেমিনেৰীত অধ্যয়ন কৰি আছিলোঁ, আমাক গ্ৰাম্য জীৱন সম্বন্ধীয় নিৰ্দিষ্ট কাম দিয়া হৈছিল। অন্য সকলো ছাত্ৰই আমাৰ অধ্যাপকৰ ওচৰলৈ দৌৰি গৈছিল আৰু তেওঁলোকক ভাল সমৰ্থনকাৰী সমাৰেশৰ সৈতে কিছুমান প্ৰতিষ্ঠিত গাঁৱত নিৰ্ধাৰণ কৰা হৈছিল, য'ত তেওঁলোকে গৈ দেওবৰীয়া উপাসনাত পালকক কেৱল সহায় কৰিলেই হয়। মই অধ্যাপকৰ ওচৰলৈ পলমকৈ আহিলোঁ আৰু তেওঁৰ অফিচত সোমাওঁতে কলোঁ, "মোৰ বাবে কোনো স্থান বাকী আছে নে?" তেওঁ কলে, "আছে, কিন্তু তুমি ভাল পাবা বুলি মই নাভাবোঁ।" "ঠাইখন কি আপুনি মোক কব নে?" মই সুধিলোঁ। তেওঁ মোক কলে, "কোনেও নোলোৱা নিৰ্ধাৰিত কাম এটা বাকী আছে, আৰু সেইটো হৈছে গুগেৰা নামৰ সম্প্ৰদায় এটাৰ মাজত কাম কৰা। সিহঁতৰ কোনো ধৰ্ম্ম আছে বুলি মই নাভাবোঁ। সিহঁতৰ কিছুমান বিশ্বাস আছে, কিন্তু সেইবোৰ সংমিশ্ৰিত, সিহঁত হিন্দুও নহয়, মুছলমানো নহয়। সিহঁতে প্ৰকৃতিক পূজা কৰে আৰু অতি অন্ধবিশ্বাসী। সিহঁতৰ মতা মানুহবোৰে জাবৰৰ দ'মৰ পৰা ফটা কাগজ-কাপোৰ বুটলি ফুৰে আৰু সিহঁতৰ মাইকী মানুহবোৰে চহৰবোৰত ভিক্ষা মাগি ফুৰে। সিহঁতে সদায় ডাঙৰ চহৰবোৰৰ কাষত বসতি কৰে, য'ত সিহঁতক থাকিবলৈ নিৰ্দ্দিষ্ট এলেকা বান্ধি দিয়া হয়, কাৰণ সিহঁতে মৰা মুগীৰ মাংস আৰু সকলো ধৰণৰ পেলাই দিয়া খাদ্য খায়।" গতিকে মই কাম কৰিবলৈ এই সম্প্ৰদায়টোহে বাকী আছিল। মই কলোঁ, "মই আনন্দিত মনেৰে এই কাম কৰিম।" মোৰ অধ্যাপক অতি আচৰিত হৈছিল। তেওঁ কলে, "কৰিবা নে?" "নকৰিম কিয়? যদি ইবনুল্লাহে তেওঁৰ পিতৃৰ উপস্থিতি ত্যাগ কৰিব পাৰে আৰু মোৰ স্বৰলৈ নামি আহিব পাৰে, মই এই মানুহবোৰৰ ওচৰলৈ কিয় যাব নোৱাৰিম?" মই ঘৰলৈ গৈ

কোৰিয়ালৈ যোৱাৰ আগতে, Campus Crusade-এ চমূৱেলক ব্যৱহাৰ কৰিছিল আৰু চুক্কুৰত ওবেদ আৰু কিছুমান স্থানীয় মছীহি লোকৰ সহায়ত এটা মছীহি সাহিত্য বিতৰণ অভিযানৰ আয়োজন কৰিছিল। গোটেই চহৰতে পোষ্টাৰ মৰা হৈছিল আৰু পুৰা এক সপ্তাহ চুক্কুৰত যেন কেৱল মছীহি ঈমানৰ কথাৰ বাহিৰে বেলেগ একো কথাই আলোচনা হোৱা নাছিল। মোৰ দুয়োজন পুত্ৰই OM দলৰ ল'ৰাবিলাকৰ লগত মছীহি কিতাপ বিলাবলৈও ওলাই গৈছিল। ইয়াৰ পাছত মোক বহুত বাৰ পুলিচৰ ওচৰলৈ নিয়া হৈছিল। এই মছীহিবিলাকক এনেবোৰ কাৰ্য্য-কলাপৰ পৰা ৰখাব লাগে বুলি দাবী জনাই ৩৭জন মুছলমান ধৰ্ম্মী নেতাই পুলিচ অধ্যক্ষজনৰ কাষ চাপিছিল। মোক মাতোঁতে মই এই ধৰ্ম্মীয় নেতাবিলাকক কথা কবলৈ এটা সুযোগ পাইছিলোঁ আৰু মই কৈছিলোঁ, "প্ৰিয় দোস্তসকল, আপোনালোকে কিয় ভয় খাইছে? যদি এই ধৰ্ম্ম, অৰ্থাৎ এই ইছ্‌লাম ধৰ্ম্ম আল্লাহৰ পৰা অহা, তেন্তে তাক ৰক্ষা কৰিবলৈ আপোনালোকে আল্লাহৰ ওপৰত এৰি নিদিয়ে কিয়? আপোনালোক কিয় ইমান বিৰোধী আৰু ইমান শত্ৰু মনোভাবৰ কিয়? আল্লাহক তাক ৰক্ষা কৰিবলৈ দিয়ক। যদি মানুহে ৰক্ষা কৰিব লগীয়া কোনো ধৰ্ম্ম আছে, তেন্তে সেয়া নিশ্চয় আল্লাহৰ পৰা অহা নহয় নাইবা স্বয়ং সেই ধৰ্ম্মৰে দিবলৈ একো নাই। ই এক মাটিৰ পুতলাৰ দৰে যাক আলফুলে ৰাখিব লাগে জানিবা ই ভাগি যায়। আমি আজিকালি গোটেই দিন ইছ্‌লামৰ কথা শুনোঁ। ই বাধ্যতামূলক হৈ পৰিছে আৰু আমাৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে তাক স্কুল-কলেজত পঢ়ে; ৰেডিঅ'ত, বাতৰি কাকতত আৰু ইছ্‌লামৰ পাঠ্যপুথিত আমাক তাক জোৰ কৰি সোমোৱাই দিয়া হৈছে। কিন্তু আমি কেতিয়াও আন্দোলন কৰা নাই আৰু আমি অনুভৱ নকৰোঁ যে মছীহি ধৰ্ম্ম সঙ্কটাপন্ন। তথাপি আমি যেতিয়া ইঞ্জিলৰ প্ৰচাৰ কাৰ্য্যত, আশাৰ বাণীৰ সৈতে মানুহক ঢুকি পাবলৈ ওলাওঁ, আপোনালোকে আন্দোলন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে আৰু শিলাবৃষ্টিৰে ওলাই আহে। এইবোৰ কি? অনুগ্ৰহ কৰি আপোনালোকে এইবোৰ বন্ধ কৰক, কাৰণ আপোনালোকে আল্লাহৰ দুৰ্ণাম কৰিছে।" তেওঁলোকে এইবোৰ কথালৈ মন দিয়া

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

তেওঁলোকৰ নতুন ঘৰ সাজিছিল। আমি তাত এটা বাগ'দানৰ অনুষ্ঠান পাতিছিলোঁ, সেইটো মোৰ ভাইহঁতে আৰু লগতে পাকিস্তানৰ জামাতক প্রতিনিধিত্ব কৰি বিশ্বপ চেমী এজ'ৰায়াহ আৰু Salvation Armyক প্রতিনিধিত্ব কৰি মোৰ প্রিয় ভাই ফাৰ্মান মাছিহে পৰিচালনা কৰিছিল। বিভিন্ন জামাতৰ এই প্ৰধান ব্যক্তিসকলৰ উপস্থিতিত আমাৰ এটা সুন্দৰ সমাৰেশ হৈছিল। আমি আনন্দিত হৈ উভতি আহিছিলোঁ, কিন্তু পম্পিয়ে মোক কৈছিল, "আব্বা, মোৰ দাদা চমূৰেল এতিয়াও কোৰিয়াত থকাৰ বাবে মই তেওঁৰ অনুপস্থিতি ইমান অনুভৱ কৰিম বুলি জনা হলে মই বাগদত্ত হবলৈ কেতিয়াও মান্তি নহলোঁহেতেন। মই সঁচাকৈয়ে মোৰ দাদাৰ অনুপস্থিতি অনুভৱ কৰিছোঁ।"

তাৰপাছত ১৯৯০ চনৰ ১৫ নভেম্বৰত বিয়াখনৰ দিন ধাৰ্য্য কৰা হৈছিল। চমূৰেল তেতিয়া কোৰিয়াৰ পৰা ঘৰলৈ আহিব। ইতিমধ্যে বস্তুবোৰ কিনা, বনোৱা আৰু গোটোৱা হৈছিল। আৰু পিঙ্কিক লক্ষ্য কৰিবলৈ ভাল লাগিছিল। তাই এক উজ্জ্বল ভবিষ্যতৰ বাবে নিজকে প্ৰস্তুত কৰি আছিল যেতিয়া তাই তাইৰ বিবাহিত জীৱন আৰম্ভ কৰিব পাৰিব আৰু তাইৰ মৰমৰ বুঢ়া আব্বাক প্রেম, য? আৰু পৰিচৰ্য্যা দিবলৈ আৰু ওচৰ হব। আমি সুখী হৈছিলোঁ।

কিন্তু সেই সময় কেতিয়াও নাহিল। আনন্দ ভগাই লোৱাৰ লগতে, আমি ভয় আৰু আশঙ্কাতো আছিলোঁ আৰু সেইবোৰ আমি সকলো সময়তে আল্লাহৰ আগলৈ আনিছিলোঁ। ১৯৮৫ চনত এটা ভীতিমূলক ঘটনা ঘটিছিল। মক্কাত কাবা আক্ৰমণ কৰা আৰু ইমাম খমিনিয়ে আমেৰিকাক জগৰীয়া কৰাৰ অশান্তিৰ সময়ত, আমাৰ জামাতক এক উন্মত দলে আক্ৰমণ কৰিছিল। ওবেদ তেতিয়া ঘৰত আছিল, সি মোক মাতিলে আৰু আমি দুৱাৰদলীত থিয় দিলোঁ। মোৰ ল'ৰাই চিঞৰি কলে, "আমি যেতিয়ালৈকে জীয়াই আছোঁ আল্লাহৰ এই গৃহক কোনেও হানি কৰিব নোৱাৰিব। আমি আল্লাহৰ নিৰীহ দাস, আৰু এই ঘৰটো নষ্ট কৰিবলৈ আমি কাকো নিদিওঁ।" সি হাতত এটি অস্ত্ৰ লৈ তাত থিয় হৈ থাকিল, আৰু তেতিয়া মানুহবোৰ ঘূৰি আঁতৰি গল।

ডেইজিৰ লগত এই প্ৰত্যাহ্বান ভগাই ললোঁ, আৰু তেওঁ কলে, "হয়, আমি এই কাম কৰিম।"

গতিকে প্ৰথমে মই অকলে এই সম্প্ৰদায়টোৰ ওচৰলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ। সিহঁতৰ গাঁৱত সোমাওঁতে সিহঁতে আদৰণি জনাইছিল কিন্তু অলপ সন্ধিগ্ধও আছিল, কাৰণ মোৰ দৰে সিহঁতৰ গাঁৱলৈ কোনো কেতিয়াও অহা নাছিল। কিছুমান মানুহে সিহঁতৰ ধুনীয়া ছোৱালীবোৰ আৰু সিহঁতৰ তিৰোতাবোৰ বিচাৰি আহিছিল। কিন্তু মই সিহঁতৰ সমাজৰ নেতাবিলাকৰ কাষ চাপিলোঁ আৰু তেওঁলোকক বুজাই কলোঁ, "মই আল্লাহৰ কালাম লৈ ইয়ালৈ আহিছোঁ আৰু প্ৰথমতে মই তোমালোকক পঢ়িবলৈ আৰু লিখিবলৈ শিকাম। যদি সেয়ে কাম দিয়ে, আমি তোমালোকৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ বাবে কিবা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিম।" সিহঁতে কৰোঁ-নকৰোঁকৈ সন্মত হল, কিন্তু দীৰ্ঘ সময়ৰ বাবে মই সিহঁতৰ লগত থাকিম বুলি সিহঁতে কেতিয়াও আশা কৰা নাছিল। গতিকে মই মোৰ সাক্ষৰতা প্ৰকল্প আৰম্ভ কৰিলোঁ। মই মোৰ ক্লাছবোৰ প্ৰাৰ্থনাৰে আৰম্ভ কৰিছিলোঁ আৰু সিহঁতে তাত আপত্তি কৰা নাছিল। সিহঁতে কৈছিল, "এইটো ভাল কথা; আল্লাহ আমাৰ লগত থাকিলেহে আমি কৃতকাৰ্য্য হব পাৰিম।" গতিকে সেইটো এটা শুভ আৰম্ভনি আছিল। গৰম দিন আছিল, আৰু মোক খাবলৈ পানী বা যি কোনো খোৱাবস্তু দিবলৈ সিহঁত অনিচ্ছুক আছিল, কাৰণ সিহঁতে জানিছিল তেনে কৰিবলৈ সিহঁতৰ পৰা আশা কৰা নহয়। এই সম্প্ৰদায়টোৰ লগত কাম চলাই যাবলৈ সঁচাকৈয়ে কঠিন আছিল, কাৰণ এলেকাটো দুৰ্গন্ধময় আৰু অতি ঘৃণনীয় আছিল। কেতিয়াবা উশাহ লোৱাও কঠিন হৈ পৰিছিল কাৰণ সেই মৰা মুৰ্গীবোৰৰ পাখী সিহঁতৰ ঘৰৰ চাৰিওফালে সিচৰতি হৈ থাকিছিল। সিহঁতে ময়লা ফটা কাপোৰ গোটাইছিল আৰু সেইবোৰ ঠিকমতে নুধুৱালৈকে সেইবোৰো দুৰ্গন্ধময় আছিল। তাৰপাছত, সিহঁতৰ কিছুমান ধৰ্ম্মীয় নেতাই অনুযোগ কৰিবলৈ আৰু সিহঁতক কবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল যে এই মছীহিবিলাক ভাল চৰিত্ৰৰ মানুহ নহয়, আৰু সেইবাবে সিহঁতৰ তিৰোতা আৰু গাভৰু ছোৱালীবোৰৰ বিপদ আছে। কিন্তু সিহঁতে মোক সূক্ষ্মভাৱে লক্ষ্য

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

কৰাৰ বাবে, সিহঁতে সিদ্ধান্তলৈ আহিল যে মোৰ তেনে ধৰণৰ মতলব নাই।

মই অনুভৱ কৰিলোঁ যে ডেইজিক লগত লৈ যাবলৈ আৰম্ভ কৰাৰ সময় আহিল। তেওঁ ডাঙৰ সহায় হৈছিল, কাৰণ নাৰ্ছ হোৱা হেতুকে, তেওঁ সিহঁতৰ ৰোগীয়া ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ য? লব পাৰিছিল। তেওঁ গৰ্ভৱতী মাতৃবোৰক পৰামৰ্শ দিছিল আৰু পৰিপুষ্টি, স্বাস্থ্যৰক্ষা আৰু স্বাস্থ্যবিজ্ঞানৰ ওপৰত শিক্ষা দিছিল। এয়ে সিহঁতক অতি কৃতজ্ঞ কৰিছিল। তাৰপাছত সিহঁতে মোৰ লগত যি আছিল তাৰ পৰা পঢ়িবলৈ আৰু লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, আৰু সেয়া আছিল আল্লাহৰ কালাম। মই সিহঁতৰ আগত ডাঙৰ ডাঙৰ আখৰৰ ইঞ্জিল ৰাখিছিলোঁ আৰু সিহঁতে আগ্ৰহেৰে সেইবোৰ পঢ়িছিল। প্ৰথমতে, মান্না নামেৰে সিহঁতৰ এজন নেতাক সিহঁতৰ গাঁৱত বাপ্তাইজিত কৰা হল। তাৰপাছত মই সিহঁতৰ স্কুল যাব পৰা বয়সৰ সৰু সৰু শিশুবোৰক, বিশেষকৈ লৰাবোৰক, মোৰ চেমিনাৰীৰ প্ৰাথমিক স্কুললৈ আনিবলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ। শিক্ষা সমিতিয়ে অনুগ্ৰহ কৰি সিহঁতৰ মাচুল পৰিহাৰ কৰিলে আৰু ডেইজিয়ে সিহঁতৰ কাৰণে কিছুমান স্কুলৰ ইউনিৰ্ফম বনালে। সিহঁতে প্ৰথমে সিহঁতৰ মুখ-হাত ধুবলৈ আৰু সিহঁতৰ স্কুলৰ ইউনিৰ্ফম পিন্ধিবলৈ আমাৰ সৰু ঘৰটোলৈ আহিছিল আৰু তাৰপাছত সিহঁত স্কুললৈ গৈছিল। স্কুলৰ পাছত, সিহঁত আমাৰ ঘৰলৈ আহিছিল, তাত সিহঁতৰ ইউনিৰ্ফমবোৰ থৈছিল আৰু সিহঁতৰ নিত্য-নৈমিত্তিক সাজ পিন্ধি লৈ সিহঁতৰ গাঁৱলৈ গৈছিল। তাৰপাছত যুক্ত প্ৰেছ'বিটেৰীয়ান মিশ্বনৰ মানুহবিলাক একমত হল যে এই সৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ পক্ষে সিহঁতৰ গাঁৱৰ পৰা গোটেই বাট শুদা ভৰিৰে, বিশেষকৈ গৰমত, অহাটো অতি কঠিন। গতিকে তেওঁলোকে সিহঁতৰ গাঁৱতে, দুজন শিক্ষকক দৰ্মহা দি এখন সৰু প্ৰাথমিক স্কুল খুলিবলৈ থিৰ কৰিলে।

এই গুগেৰাবিলাকে আল্লাহৰ কালাম অধ্যয়ন কৰাৰ পাছত আৰু ব্যক্তিগত, পৰিয়ালৰ আৰু সামাজিক পবিত্ৰতাৰ বিষয়ে কিছু কথা বুজাৰ পাছত, সিহঁতে সিহঁতৰ তিৰোতাবোৰক নগৰলৈ যোৱাটো বন্ধ কৰিলে। সিহঁতে বাহিৰত দেখুৱাই ভিক্ষা কৰিবলৈ

ফালৰ পৰা অহা। তেওঁৰ খোড়া আৰ্চ্চ-ডিকন বৰ্কট উল্লাহ চাৰ্চ অফ' ইংলেণ্ডৰ সেই অঞ্চলৰ প্ৰথম আৰ্চ্চ-ডিকন আছিল, আৰু আৰ্নেষ্ট ভাইৰ আব্বা ফৈজ উল্লাহ আছিল। এনিড' ভনীৰ পৰিয়ালটো আগেয়ে আমাৰ গাঁৱৰ পৰা আহিছিল। তেওঁৰ ককাদেউতাক, ডা· আই· ডি· শ্বাবাজ মোৰ গাঁৱৰ আছিল আৰু মছীহি ধৰ্ম্ম গ্ৰহণ কৰিছিল, তাৰপাছত এজন বিখ্যাত পণ্ডিত হৈছিল। তেওঁ গীতমালা হিব্ৰু ভাষাৰ পৰা উৰ্দুলৈ, তাৰপাছত পাঞ্জাবী কবিতালৈ তৰ্জ্জমা কৰিছিল, আৰু তাৰপাছত কবিতাবোৰত সুন্দৰ সুৰ আৰু ছন্দ দিছিল, সেইবোৰ পাঞ্জাবীবিলাকে এতিয়াও সকলো ঠাইতে গায়। গতিকে তেওঁলোকক পুনৰ দেখা পাই অতি ভাল লাগিছিল।

মই অতি বিচলিত হৈছিলোঁ কাৰণ কোনো ব্যক্তিগত অনুগ্ৰহ বিচাৰিবলৈ মই সদায় অতি কঠিন পাইছিলোঁ। মোৰ চকুলৈ পানী আহিছিল। আৰ্নেষ্ট ফৈজ ভায়ে মোক সাৱটি ধৰি কৈছিল, “ভাই, আপুনি কিয় ইমান দুখ কৰিছে? আপোনাক কি লাগে মোক কওক।” মই কৈছিলোঁ, “একো হোৱা নাই। মাত্ৰ মোৰ ল'ৰা পম্পিৰ বাবে মোক পিঙ্কিক লাগে।” তেতিয়া তেওঁ কৈছিল, “আৰু তাৰ বাবেই আপুনি কান্দিছে?” মই জবাব দিছিলোঁ, “মই এইটো বৰ টান পাওঁ, কাৰণ অনুৰোধ কৰাটো মোলৈ স্বাভাৱিক ৰূপে নাহে।” তেতিয়া তেওঁ সাধাৰণ ভাৱে কৈছিল, “তাই আপোনাৰ ছোৱালী। ইয়াত কোনো সমস্যাই নাই। আপুনি নিশ্চিন্ত হওক যে আমি সুখী। আমি আপোনাক প্ৰেম কৰোঁ আৰু অতি শ্ৰদ্ধা কৰোঁ, আৰু আপোনাক আদৰণি জনাওঁ। আজিৰ পৰা পিঙ্কি আপোনাৰ পৰিয়ালৰ হল।” সেয়া অপূৰ্ব্ব আছিল। তেওঁলোকৰ ব্যৱহাৰ আৰু আদৰুৱা প্ৰেমে মোক অতিকৈ অভিভূত কৰিছিল। সেইদিনাৰ পৰা পিঙ্কিয়ে মোক “আব্বা” বুলি মাতিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল যিটো বৰ অসাধাৰণ আছিল। তাই সেইটো কৰ্ত্তব্য হিচাবে কৰা নাছিল। মই বুজিব পাৰিছিলোঁ যে তাই মোক তাইৰ অন্তৰৰ পৰা “আব্বা” বুলি মাতিছে।

১৯৮৮ চনৰ ডিচেম্বৰত বৰদিনৰ পাছত ৰাইউইণ্ডত পম্পি আৰু পিঙ্কি বিবাহ চুক্তিত আৱদ্ধ হল, কাৰণ তেতিয়ালৈকে ফৈজ ভাই আৰু এনিড' ভনী ৰাইউইণ্ডলৈ গৈছিল আৰু তাতে

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

গুচি যোৱা! দূৰ হোৱা! মই তোমাক চাব নুখুজোঁ, কাৰণ মছীহ এজনহে আছে যি জনে সলীবত মৃত্যু বৰণ কৰিলে আৰু জীৱিত আৰু মৃতবিলাকৰ বিচাৰ কৰিবলৈ পুনৰ আহিব। তুমি নিজকে কেনেকৈ মছীহ বুলি কৈছা?" সেই কথাই মোক সঁচাকৈয়ে স্পৰ্শ কৰিছিল আৰু মই আল্লাহক ধন্যবাদ দিওঁ যে পম্পিৰ ঈমান ইমান দৃঢ় আৰু গৰিহণা দিবলগীয়া মানুহবিলাকৰ প্ৰতি নিৰ্ভীক মনোভাৱ আছিল। সি গৰিহণা দিছিল। তাৰবাবেও মই আল্লাহক ধন্যবাদ দিওঁ।

তাৰ ককায়েক কোৰিয়ালৈ আৰু বায়েক কলেজলৈ যোৱাত তাৰ পিতৃ-মাতৃৰ লগত থাকোঁতে থাকোঁতে, মই বুজিছিলোঁ যে তাৰ অকলশৰীয়া বোধ বাঢ়ি আহিছে। তাৰ আগতে ১৯৮৭ চনত সি আৰু তাৰ বায়েক খুল'দা মোৰ ওচৰলৈ হাঁহি মুখেৰে আহিছিল। "কি হৈছে?" মই সিহঁতক সুধিছিলোঁ। সিহঁতে মোক কৈছিল যে খুল'দাই কৰাছীত তাইৰ বান্ধৱী এগৰাকীৰ বিয়াত কইনাৰ সখী হৈছিল, আৰু তাত সিহঁতে এইলীন ফৈজ নামেৰে এজনী নম্ৰ আৰু গভীৰভাৱে সমৰ্পিত মছীহি ছোৱালী লগ পাইছিল। সিহঁতে মোক কলে, "আব্বা, আপুনি আমাৰ হৈ এই পৰিয়ালটোৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁলোকৰ ছোৱালীক পম্পিলৈ দিবলৈ সন্মত হব নে কি বুলি আপুনি নুসুধে কিয়?" মই কথাটো অলপ ভাবি চালোঁ আৰু তাৰপাছত কলোঁ, "মোৰ মৰমৰহঁত, কাৰো পৰা অনুগ্ৰহ বিচৰাটো মোৰ বাবে সহজ নহয়। তথাপি তোমালোক যদি নিশ্চিত যে এইটো ঠিক হব, তেন্তে আমি যাব পাৰোঁ।" সিহঁতে কলে, "হয়, আমি অনুভৱ কৰিছোঁ যে এই ছোৱালীজনী পম্পিৰ বাবে অতি উপযুক্ত হব।" গতিকে মই এইলীনৰ আব্বাৰ লগত কথা হলোঁ, "আৰ্নেষ্ট ফৈজ ভাই, মই আহি আপোনাক লগ কৰিব পাৰোঁ নে কি?" তেওঁ জবাব দিলে, "নিশ্চয়, আমি আপোনাক অতি আদৰি লম।" গতিকে মই কৰাছীলৈ যোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিলোঁ আৰু মই যেতিয়া কৰাছী পালোঁগৈ, এই ছোৱালীজনী, যাৰ ডাক নাম পিঙ্কি, আৰু তাইৰ আব্বা দুয়ো ষ্টেচনত আছিল। পিঙ্কিৰ আম্মা, এনিড' ভনীও মোক দেখা পাই অতি আনন্দিত হৈছিল কাৰণ আমাৰ দুয়োৰো মাজত এটা উমৈহতীয়া কথা আছিল। আৰ্নেষ্ট ফৈজ ভাই উত্তৰ

গৈছিল, কিন্তু প্ৰকৃততে সিহঁতে বেশ্যা বৃত্তিৰ বাবে গৈছিল। এইটো এতিয়া সলনি হল। আল্লাহৰ অনুগ্ৰহত, মই মোৰ থিয়লজিকেল শিক্ষাৰ শেষত স্নাতক হোৱাৰ এদিন আগতে, এই সম্প্ৰদায়ৰ আঠটা পৰিয়াল বাপ্তাইজিত কৰা হল আৰু প্ৰত্যেক পৰিয়ালত প্ৰায় পাঁচৰ পৰা সাতজনলৈকে সদস্য আছিল। নতুনকৈ বাপ্তাইজিত লোকৰ সেইটো এটা ডাঙৰ গোট আছিল আৰু এতিয়া সেইখন গাঁৱত জীৱন আৰম্ভ হোৱা মই দেখিবলৈ পাইছিলোঁ। এই মান্না নামৰ মানুহজন, যি জন আগতে নিৰক্ষৰ আছিল, এতিয়া সিহঁতৰ শিক্ষক হল আৰু সিহঁতক আল্লাহৰ কালাম দিবলৈ সক্ষম হল। তেওঁ এজন ব্যৱহাৰিক জ্ঞানসম্পন্ন আৰু সন্মানিত নেতা আছিল। প্ৰায় দহ বছৰমানৰ পাছত মই যেতিয়া দক্ষিণ সিন্ধত কাম কৰি আছিলোঁ, তেতিয়া এবাৰ মই উত্তৰৰ এই গাওঁখনলৈ পুনৰ গৈছিলোঁ আৰু মোৰ পুৰণি দোস্তবিলাকক লগ পাইছিলোঁ। তেওঁলোকে উন্নতি কৰিছিল আৰু আনন্দিত আছিল, আৰু মই দেখিছিলোঁ যে আগতে ঘূৰি ফুৰা আৰু লেতেৰা ফটা-চিটা আৰু জাবৰ গোটাই ফুৰা সেই একেবোৰ ডেকা লৰায়ে এতিয়া ভাল ভাল চাকৰি লৈছে। তেওঁলোকৰ কিছুমান মটৰ মেকানিক, কিছুমান বৈদ্যুতিক কাৰিকৰ ইত্যাদি হৈছে। মই দেখি বিশেষকৈ সুখী হৈছিলোঁ যে এতিয়া সেই সমাজত আৰু কোনো অনৈতিকতা নাই। তেওঁলোকৰ নাজাতদাতা ইবনুল্লাহ ঈছা মছীহৰ যোগেদি আল্লাহৰ অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰাই, তেওঁলোক নতুন মানুহ, নাজাত লাভ কৰা লোক হৈছিল। তাৰবাবে মই আল্লাহক ধন্যবাদ দিওঁ।

১৯৭৩ চনত মই উজনি সিন্ধৰ চুক্কুৰলৈ বদলি হৈছিলোঁ। এইটো আংশিক ভাৱে মোৰ নিজৰ সন্তানৰ শিক্ষাৰ বাবে হৈছিল, কাৰণ চুক্কুৰত ভাল স্কুল আৰু কলেজ আছিল। চেইন্ট ছেভিয়ৰৰ স্কুল ঠিক গীৰ্জাঘৰৰ কাষতে আছিল। কিন্তু মি: ভুট্টোৰ সময়ত সেইখন চৰকাৰৰ নিয়ন্ত্ৰণলৈ গৈছিল। তেওঁ জাতীয় সাপ্তাহিক ছুটীৰ দিন হিচাবে দেওবাৰ দিনটো শুক্ৰবাৰলৈ সলনি কৰিছিল আৰু সকলো ব্যক্তিগত স্কুল আৰু কলেজ সমূহ ৰাষ্ট্ৰীয়কৰণ কৰিছিল। শিক্ষা বিভাগে আমাৰ স্কুলত এজন মুছলমান প্ৰধান শিক্ষক দিছিল আৰু তেওঁ দেৱালবোৰত কোৰানৰ আয়াতবোৰ

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

আঁৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। ইয়াৰ পাছত তেওঁ আমি থকা ঘৰটো দাবী কৰিলে। কোনো উপযুক্ত ন্যায়সঙ্গত কাৰণ নথকাকৈ, সমস্ত মিশ্বনৰ সম্পত্তিকে হস্তান্তৰ কৰি দিবলৈ মই শিক্ষা বিভাগৰ পৰা সূচনাপত্ৰ পালোঁ। তেওঁলোকৰ লক্ষ্য আছিল যে দেওবাৰে গীৰ্জ্জাৰ উপাসনাৰ সময়ত লৰা-ছোৱালীবোৰৰ গণ্ডগোলে সমাবেশটোক অধিক নিৰ্জ্জন ঠাই বিচাৰিবলৈ বাধ্য কৰিব। চেইন্ট ছেভিয়ৰৰ গীৰ্জ্জাঘৰটো নগৰৰ এক সৰ্বোত্তম ঠাইৰ এক প্ৰকাৰৰ আকৰ্ষনীয় বস্তু আছিল। আগৰ দিনত বৃটিছ শাসনৰ অধীনত কিছুমান বিষয়া জামাতৰ কৰ্ত্তৃপক্ষৰ প্ৰতি অতি উদাৰ আছিল আৰু তেওঁলোকক মুখ্য স্থান আবন্টন কৰিছিল। এয়ে আমাৰ ওপৰত অতিশয় ছাপ আৰু অসুবিধা জাপি দিছিল। মই ইমান মানসিক অশান্তিত ভোগিছিলোঁ আৰু চিন্তিত হৈছিলোঁ যে কেতিয়াবা কেতিয়াবা মই টোপনি যাব নোৱাৰিছিলোঁ। মই প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলোঁ, “হে প্ৰভু, আমাক উদ্ধাৰ কৰিব পৰা তুমিয়েই একমাত্ৰ জনা।” মই চৰকাৰী কৰ্ত্তৃপক্ষলৈ চিঠি লিখিছিলোঁ আৰু টেলিগ্ৰাম আৰু টেলিফোন যোগে বাতৰিও পঠিয়াই আছিলোঁ। এনে এদিন আহিল যি দিনা স্থানীয় জিলা দণ্ডাধীশে ইছলামাবাদৰ পৰা, স্বয়ং মুখ্য মন্ত্ৰীৰ পৰা টেলিগ্ৰাফ বাতৰি পালে: “অনুগ্ৰহ কৰি ৰেভাৰেণ্ড নামানক আমনি নকৰিব আৰু শিক্ষা বিভাগৰ বাবে এই জামাতৰ সম্পত্তি লবলৈ চেষ্টা নকৰিব।” গতিকে সেই কথাটোৰ সিমানতে অন্ত পৰিল। আমাক কঠিন সময় দি থকা মুছলমান প্ৰধান শিক্ষকজনে অৱশেষত অসুবিধা দিবলৈ এৰিলে।

এয়ে চেইন্ট ছেভিয়ৰৰ স্কুলৰ বিষয়ে আন এটা কাহিনী মনত পেলাই দিয়ে। জেনেৰেল জিয়াৰ ৰাষ্ট্ৰপতি কাৰ্য্যকালৰ সময়ত আমি স্কুলটো ঘূৰাই পালোঁ হয়, কিন্তু ইছ'লামৰ প্ৰভাৱ, কোৰানৰ আবৃত্তি আৰু ইছ'লামিক শিক্ষা তেতিয়াও চলি থাকিল। আমাৰ প্ৰিয় দোস্ত, মি: উইলিয়াম খাঁ, যি জন এতিয়া স্কুলটোৰ অধ্যক্ষ, তেওঁ আমাৰ আগৰ শিক্ষাৰ পদ্ধতি পুনঃ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ অতি টান পাইছিল। ছাত্ৰবোৰৰ পিতৃ-মাতৃসকলে কোৰানৰ শিক্ষাৰ এই পদ্ধতিত অভ্যস্ত হৈ পৰিছিল আৰু মি: খাঁই চেষ্টা কৰা

অৱশ্যেই সুধিছিল, “ওবেদ, এইটো কিয় দিছা? ইয়াৰ অৰ্থ কি?” তেতিয়া সি প্ৰভু ঈছাৰ বাৰ্ত্তা বিলাবলৈ এটা সুযোগ পাইছিল। প্ৰভুৰ বাবে সি এজন সাহসী সাক্ষী আছিল। মই স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে মোৰ মছীহি হাজৰ ৪০ বছৰৰ ভিতৰত মই যিমানখিনি কৰিব পাৰিছিলোঁ, মোৰ পুত্ৰ পম্পিয়ে পাঁচ বছৰৰ ভিতৰত তাতকৈ অধিক ধৰ্ম্মীয় কাম কৰিব পাৰিছিল। ই অভূতপূৰ্ব, আচৰিত আৰু মই প্ৰভুৰ ওচৰত ইমান কৃতজ্ঞ যে তেওঁ মোক তেনে এজন সাক্ষ্যবাদী পুত্ৰ মোক দিলে। সি মোতকৈ ওখ আছিল আৰু মোৰ বয়স হৈ অহাৰ লগে লগে সি মোৰ ওচৰত থিয় হৈ থকা দেখিবলৈ মই সদায় ভাল পাইছিলোঁ; সি মোৰ শক্তি আৰু বিশ্বাস হৈ পৰিছিল। যেতিয়া তাৰ ককায়েক চমূৱেল কোৰিয়ালৈ পঢ়িবলৈ গল আৰু খুল্‌দাই তাইৰ মেডিকেল কলেজলৈ গল, সি আমাৰ লগত ঘৰত থাকিল। আমাৰ লগত সি থকাটো আমাৰ বাবে আশীৰ্ব্বাদ স্বৰূপ আছিল, কাৰণ সি আমাক শান্তি, সমাজক আস্থা আৰু তাৰ মুছলমান দোস্তবিলাকক সাক্ষ্য যোগাইছিল। তাৰ দোস্তবোৰ বিভিন্ন ধৰণৰ আছিল, আৰু সি নিৰ্ভয়ে ইঞ্জিলৰ যোগেদি সিহঁতক স্পৰ্শ কৰিছিল।

এটা বিশেষ ঘটনাই তাৰ আগ্ৰহক ডাঙি ধৰে। ১৯৮৮ চনত কোৰিয়াত তাৰ ককায়েকক চাবলৈ যাওঁতে, অলিম্পিক খেলৰ সময়ত পৃথিবীৰ এইটো প্ৰান্তলৈ অহা ক্ৰীড়াবিদবিলাকৰ আগত প্ৰচাৰ কৰিবলৈ সি এটা কোৰিয়া দেশী প্ৰচাৰ দলত যোগ দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। ইঞ্জিলৰ বাৰ্ত্তাৰে সি অনেক দেশৰ লোকবিলাকৰ আগত প্ৰচাৰো কৰিছিল। নিজকে দ্বিতীয় মছীহ বুলি ঘোষণা কৰা এজন কোৰিয়াবাসীক সি লগ পাইছিল। তাৰ লগত পম্পি অতি পোনপতীয়া আৰু স্পষ্টবাদী হৈছিল। সি কৈছিল, “তুমি পাকিস্তানত থকা হলে মই তোমাক মাৰি পেলালোঁহেতেন কাৰণ তুমি জীয়াই থকাৰ উপযুক্ত নোহোৱা। তুমি মানুহবোৰক ভুল পথে নিছা। তুমি চয়তানৰ দূত।” আৰু সেই মানুহজন এই বুলি কৈ পলাই যাব লগা হল, “এই বিদেশীজনে মোক কেনে দৰে কথা কৈছে চোৱাচোন। সি একোকে ভয় নকৰে।” পম্পিয়ে তাক কৈছিল, “মই এইবোৰ অনৰ্থক কথা সহ্য কৰিব নোৱাৰোঁ। তুমি

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

ছোৱালীবোৰৰ বাবে ইমানবোৰ মাক হোৱাৰ বাবে, অনীতি আৰু নীতিৰ মাজত প্ৰভেদ ৰাখিবলৈ অতি কঠিন। যেতিয়া পুত্ৰই সিহঁতৰ পিতৃয়ে কেইবা গৰাকীও প?ী ৰখা দেখা পায়, তেনেকুৱা পৰিয়ালৰ ডেকা ল'ৰাবোৰে তিৰোতাৰ পাছত দৌৰাতো একো অস্বাভাৱিক নহয়। কিন্তু মোৰ এই পুত্ৰই কেতিয়াও মদ খোৱা নাছিল আৰু ছোৱালীৰ পাছত যোৱা নাছিল। ইয়াত গৰ্ব্ব কৰিবলগীয়া কোনো কথা নাই, কিন্তু মই ভাবোঁ সেয়া আছিল সি আল্লাহৰ কালামৰ পৰা আৰু তাৰ পৰিয়ালৰ মছীহি পৰিস্থিতিৰ পৰা ব্যক্তিগত আৰু পৰিয়ালৰ পবিত্ৰতাৰ বিষয়ে যি যথাৰ্থ মছীহি শিক্ষা পাইছিল। পম্পিয়ে বহুতো পৰিয়ালক ৰক্ষা কৰিব পাৰিছিল। তাৰ ফলপ্ৰসূ সাক্ষ্যৰ যোগেদি অনেক গাভৰু আৰু অনেক যুৱক প্ৰভুলৈ আহিছিল। মোৰ এজন মুছলমান দোস্ত আছিল, যিজন এজন ধৰ্ম্মীয় নেতা, এজন পীৰ আছিল, আৰু তেওঁৰ ল'ৰাকেইটা মোৰ ল'ৰাৰ লগত মিত্ৰতা আছিল। সিহঁতে কেতিয়াবা সিহঁতৰ বাপেকৰ আগত মদ খাইছিল, কিন্তু মোৰ ল'ৰাই কেতিয়াও খোৱা নাছিল। এদিন এই নেতাজনে মোৰ ওচৰলৈ আহি কলে, "নামান, তুমি বৰ অদ্ভূত ধৰণৰ ল'ৰা এটা ডাঙৰ কৰিলা, এই ডেকা ওবেদটো।" মই কলোঁ, "তুমি পম্পিৰ কথা কৈছা ? " তেওঁ কলে, "হয়, তাৰ দোস্তবোৰে মদ খাই থাকিলেও সি নাখায়।" তেতিয়া মই কলোঁ, "মই তাক বাধা দিয়া নাই। সেইটো তাৰ ব্যক্তিগত সিদ্ধান্ত আৰু মই ভাবোঁ সেইটো ভাল। তোমালোকে ধৰি লোৱা যে মছীহি ধৰ্ম্মীবিলাকৰ বাবে মদ পান কৰাটোত বাধা নাই, কিন্তু সেই কথা নহয়। আৰ্থিকভাৱে ই ধ্বংসকাৰী, আৰু শাস্ত্ৰ অনুসৰি ই নিষিদ্ধ। সি যে মদ পান নকৰে সেইটো ভাল কথা।" মোৰ মুছলমান দোস্তবিলাকৰ পৰা এনে সাক্ষ্যই আহিছিল।

যেতিয়া ৰেল বিভাগে পম্পিক চাকৰি দিছিল, সি তাৰ ভিজিটিং কাৰ্ড ছপা কৰি লৈছিল আৰু তাত এই কথাখিনি সোমোৱা আছিল, "তোমাৰ বাবে মোৰ অনুগ্ৰহেই যথেষ্ট।" প্ৰভু ঈছাই মোক আহ্বান কৰোঁতে তেওঁ মোক সেই কথাখিনিয়ে কৈছিল আৰু সেয়ে মোৰ জীৱনৰ বিষয় প্ৰসঙ্গ হৈ আহিছে। গতিকে পম্পিয়ে তাৰ মুছলমান দোস্তবোৰক এই ভিজিটিং কাৰ্ডখন দিওঁতে সিহঁতে

পৰিবৰ্ত্তনবোৰৰ বিৰোধিতা কৰিছিল। আমাক সহায় কৰি থকা প্ৰভুৰ প্ৰতি আমি কৃতজ্ঞ, কিন্তু এতিয়াও উন্নত কৰিব লগা বহুত কাম আছে। জামাতৰ কৰ্ত্তৃপক্ষৰ হাতত আঁচনি থাকিলেহে পাকিস্তানত আমি ভাল শিক্ষা অনুষ্ঠান পাব পাৰোঁ। এই স্কুলবোৰ ৰাষ্ট্ৰীয়কৰণ কৰাৰ ফল স্বৰূপে শিক্ষাৰ পদ্ধতি ইমান অৱনত হৈছে যে শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰীবিলাকে কাম কৰিব নোখোজে। স্কুলটো যেতিয়া জামাতৰ কৰ্ত্তৃপক্ষক ঘূৰাই দিয়া হল, চেইন্ট ছেভিয়ৰৰ স্কুলত আমাৰ ৩৩জন শিক্ষক আছিল আৰু আমাৰ হাতত তেতিয়া মাত্ৰ তিনিজন মছীহি শিক্ষক ৰৈ গৈছিল। তাৰে এজন মি: উইলিয়াম খাঁ আছিল, তেওঁ জামাতৰ ঘৰত থাকিছিল আৰু চৰকাৰৰ বাবে কাম কৰিবলৈ মন কৰা নাছিল। আৰু এজন পুৰণি শিক্ষক আছিল যি জনে বদলি হবলৈ ইচ্ছা কৰা নাছিল; আলেকজেণ্ডাৰ দাস নামৰ তৃতীয়জন শিক্ষকো জামাতৰ ঘৰতে আছিল আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালক অসুবিধা দিবলৈ বিচৰা নাছিল। ৩৩জনৰ বাকী কেইজনে কম পৰিশ্ৰম আৰু অধিক দৰমহাৰ আশাত চৰকাৰ ওচৰলৈ গল। ইয়াৰ পৰা আমাৰ অতি কঠিনতা হৈছিল। সমাজখনৰ পৰা ভাল শিক্ষক পাবলৈ বহুত দিন–মই ভাবোঁ প্ৰায় দুবছৰ–লাগিল, কাৰণ বৃদ্ধ শিক্ষকবিলাকৰ স্থান লব পৰা আমাৰ যথেষ্ট শিক্ষিত যুৱক নাছিল। এতিয়া আল্লাহৰ অনুগ্ৰহত আমাৰ স্কুলত ভাল আৰু অৰ্হতা থকা শিক্ষক আছে। আৰু উন্নতি চলি আছে।

হয়, আমি স্কুলৰ মানদণ্ড উচ্চ কৰিবলৈ সংগ্ৰাম কৰোঁ। কিন্তু সকলো সময়তে এই কথা মোৰ বাবে পৰিস্কাৰ যে স্কুল শিক্ষা সিকিটোৰ কেৱল এটাহে ফাল। ই অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ, কিন্তু পাকিস্তানক তাতকৈ আৰু অধিক প্ৰয়োজন: মোৰ দেশক মছীহি নৈতিকতাৰ এক প্ৰদৰ্শন অতি সোনকালে লাগে।

●●●

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

চতুৰ্থ অধ্যায়

নিৰ্মাণ কৰা প্ৰেম

মই পুনৰ কওঁ, শিক্ষাই যথেষ্ট নহয়। পৌল চাহাবাই কোৱাৰ দৰে, ই মানুহক অহঙ্কাৰী কৰিব পাৰে। মই জনা কিছুমান গৃহৰ কথা ভাবি চালে মোৰ অতি দুখ লাগে। জামাতত মুখ্য ভূমিকা লব পৰা পৰিয়াল এটাৰ উদাহৰণ মনলৈ আহে। তেওঁলোক সিন্ধৰ দক্ষিণ ভাগৰ মিৰ'পুৰ্খাছত আছিল, য'ত ১৯৬০ দশকৰ আগভাগত মই নিযুক্তিত আছিলোঁ। এই পৰিয়ালটোৰ যথেষ্ট শিক্ষা-দীক্ষা আছিল। পৰিয়ালটোৰ প্ৰধানজন অৱসৰপ্ৰাপ্ত পুলিচ বিষয়া আছিল আৰু তেওঁলোকৰ সন্তান নাছিল। তেওঁৰ পত্নীয়ে নিজকে উচ্চ বংশীয় হিন্দু পৰিয়ালৰ পৰা অহা বুলি মানিছিল। তেওঁ হিন্দুস্তানত পুনৰ ধৰ্মান্তৰিত হৈছিল, কিন্তু এই পৰিয়ালটো অতি অদ্ভূত পৰিয়াল আছিল। তেওঁলোকৰ জামাতৰ নেতাবিলাকৰ প্ৰতি কোনো শ্ৰদ্ধা নাছিল। তেওঁলোকে প্ৰায়ে গীৰ্জ্জালৈ নগৈছিল। আৰু যেতিয়াই জামাতলৈ দান কৰাৰ প্ৰশ্ন উঠিছিল তেওঁলোকে দিছিল – মই ভাবোঁ আনবিলাকতকৈ তেওঁলোকে বেছিয়েই দিছিল - কিন্তু কমাই কলেও, তেওঁলোকৰ আচৰণ পৃষ্ঠপোষকতা কৰা বিধৰ আৰু অসহানুভূতিশীল আছিল। মই ভাবোঁ মোৰ আগতে থকা পালকজনে এই পৰিয়ালটোৰ ঘৰলৈ অতি ঘনাই যাবলৈ মন নকৰিছিল। কোনো অনাথ আশ্ৰমৰ পৰা দুটা শিশু তুলি লোৱাৰ পাছত পৰিয়ালটোৰ প্ৰধান জনৰ মৃত্যু হল। কিন্তু এই মহিলা গৰাকীয়ে পৰিয়ালটো প্ৰতিপালন কৰিব পাৰিছিল কাৰণ তেওঁৰ সম্পত্তি আছিল। তেওঁ চাকৰ ৰাখিব পাৰিছিল। তেওঁৰ উপস্থিতিত তেওঁ অন্য কাকো বহিবলৈ অনুমতি নিদিছিল। এনে কি তেওঁৰ ওচৰ চুবুৰীয়াবোৰেও তেওঁক সঘনাই লগ নাপাইছিল, কাৰণ তেওঁলোকে আদৰণি নাপাব। তেওঁ ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাক ভাবিবলৈ শিকাইছিল যে সিহঁত আনতকৈ উচ্চ মানৰ আৰু অন্য লোকৰ লগত মিলা-মিচা কৰা অনুচিত। সিহঁত স্কুললৈ গলে সিহঁতৰ কাম-কাজ চাই থাকিবলৈ

মোৰ জামাতৰ কিছুমান লোকক দেখা কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ বোজাৰ ভাগ লবলৈ সি মোক লৈ যোৱা এটি নিশাৰ কথা মোৰ মনত পৰে। সি এজন বুঢ়া মুছলমান মানুহে বহি ৰুটী আৰু কণী বিক্ৰী কৰি থকা লক্ষ্য কৰিলে। তেতিয়া বৰ ঠাণ্ডা পৰিছিল আৰু নিশা বেছ দেৰী হৈছিল। আমাৰ ধৰ্ম্মীয় সাক্ষাৎকাৰৰ অন্তত ওবেদে মই গোটেইখিনি কণী কিনিম নে কি বুলি মোক সুধিলে। মোৰ বোধেৰে তাত প্ৰায় তিনি ডজনমান কণী আৰু কেইটামান ৰুটী আছিল। "কিন্তু ইমানবোৰ কিয় ?"মই তাক সুধিলোঁ। সি কলে, "আব্বা, তুমি যদি এই মানুহটোৰ পৰা নিকিনা, সি মাজনিশালৈকে ইয়াত বহি থাকিব আৰু ইয়াত কিমান ঠাণ্ডা পৰিছে। আমি তেওঁক ঘৰলৈ গৈ তেওঁৰ উম থকা বিছনাত জিৰণি লবলৈ তেওঁক মুক্ত কৰি দিওঁ আহাঁ।" আনৰ প্ৰতি মোৰ ল'ৰাৰ কিমান প্ৰেম আছে তাক দেখি, এই কথাই মোক অতি গভীৰভাৱে স্পৰ্শ কৰিছিল।

সমাজত যৌন আপোচৰ অহিতে সি দৃঢ় মত লবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। সি সেই কথা সহ্য কৰিব নোৱাৰিছিল। পাকিস্তানত আমাৰ মছীহি ছোৱালীবিলাকে মুছলমানৰ লগত বিয়া হোৱা, কেতিয়াবা সিহঁতৰ তৃতীয় বা চতুৰ্থ প'্নী হোৱা আৰু তাৰপাছতো নিজকে মছীহি ধৰ্ম্মী বুলি জাহিৰ কৰাটো সাধাৰণ কথা হৈ পৰিছে। সিহঁতে কেতিয়াবা সিহঁতৰ ল'ৰা-ছোৱালী আৰু মুছলমান স্বামীৰ লগত গীৰ্জ্জালৈ আহে। মোৰ জামাতত মই যদি অলপ নৰমো আছিলোঁ আৰু এই লোকবিলাকৰ প্ৰতি ইমান চোকা নাছিলোঁ, পম্পি থাকিলে কিন্তু সি গৈ সিহঁতৰ হাতত ধৰি বাহিৰলৈ ওলিয়াই পঠিয়াইছিল। সি বেছ স্পষ্টকৈ সিহঁতক কৈছিল, "এই ঠাই তোমালোকৰ বাবে নহয়। আল্লাহক ঠগাব পৰা নাযায়। এই ঠাই তেওঁৰ সন্তানবিলাকৰ বাবে, আল্লাহক অশ্ৰদ্ধা কৰা আৰু অপমান কৰা মানুহবিলাকৰ বাবে নহয়।" মই আল্লাহক ধন্যবাদ দিওঁ যে সি ইমান স্পষ্টবাদী আছিল। তেওঁলোকৰ সৈতে তাৰ হাবিদাই মোৰ প্ৰটেষ্টান্ট সমাজক কিছু সুফল দিছিল। আমাৰ তাত এই ধৰণৰ ঘটনা অতি কমেই হৈছিল, কিন্তু অন্য মছীহি সমাজৰ পৰা বহুতো ছোৱালী ভুল পথে যোৱা আমি দেখিবলৈ পাইছিলোঁ।

মুছলমান পৰিয়ালবোৰত ইমানবোৰ প'্নী, ল'ৰা-

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

নবম অধ্যায়

এওঁ মোৰ পুত্ৰ আছিল

চুক্কুৰত সেই শেষৰ বছৰ কেইটাত আমাৰ মৰমৰ পুত্ৰ পম্পি, আমাৰ কনিষ্ঠ পুত্ৰ, আমালৈ এক পৰাক্ৰমৰ দুৰ্গ আছিল। সি নিজে স্বীকাৰ কৰিছিল যে তাৰ নাবালকৰ বছৰ কেইটাত সি খেলিমেলি কৰিছিল আৰু সময় নষ্ট কৰিছিল। তাৰ মাকে ঘৰৰ পৰা দূৰত কাম কৰিব লগীয়া হোৱাৰ বাবে আৰু মোৰ প্ৰায়ে অসুখ হৈ থকাৰ বাবে, তাৰবাবে অধিক কঠিন আছিল। কিন্তু তাৰ ককায়েকৰ দোৱা আৰু খুচনিৰ বাবে সি হঠাতে বুজিব পাৰিলে যে সি তাৰ সময় নষ্ট কৰি আছে আৰু সি কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। সি কলেজত তাৰ "ইন্টাৰবোৰ" আৰু তাৰপাছত বিজ্ঞানৰ স্নাতকোত্তৰ পাছ কৰিলে। তাৰপাছত পাকিস্তান ৰেইলৱেজে তাক এজন জেষ্ঠ্য হিচাব পৰিদৰ্শক বিষয়া হিচাবে ললে। সি অৰ্থনীতিত মাষ্টাৰছ্ আৰু আইনত স্নাতক আৰু শেষত, আন্তৰ্জাতিক সম্বন্ধত তাৰ মাষ্টাৰছ্ সম্পূৰ্ণ কৰিলে। সি এজন উত্তম সুন্দৰ ডেকা ল'ৰা, ভাল ক্ৰীড়াবিদ আৰু সুদক্ষ হকী আৰু স্কোৱাচ্ খেলুৱৈ হৈ উঠিছিল আৰু সি ধেমেলীয়া আছিল। কাকো আমনি নিদিয়াকৈ সি গোটেই দিন খুহুতীয়া গল্প কৈ যাব পাৰিছিল।

ঈছা মছীহলৈ ঘুৰিবলৈ সি সিদ্ধান্ত লোৱাৰ একে সময়তে সি পৈণতো হৈ উঠিছিল। ১৯৮৫ চনৰ আৰম্ভনিত ই ঘটিছিল। ঘৰৰ পটভূমি আৰু বাতাবৰণে পম্পিক লগে লগে সাক্ষ্য দিবলৈ আৰম্ভ কৰিবলৈ আগুৱাই নিছিল। তাৰ ঈমানৰ অৰ্থ বুজি অহাৰ লগে লগে সি প্ৰভুৰ য ? আৰু আচৰণৰ মানদণ্ডৰ বিষয়ে আৰু অধিক জাগ্ৰত হৈ উঠিছিল। তাৰ নিজৰ ব্যক্তিগত ধৰ্ম্মনিষ্ঠা, আৰু লগতে তাৰ পৰিয়াল আৰু সমাজৰ ধৰ্ম্মনিষ্ঠা আৰু পবিত্ৰতাৰ প্ৰতি তাৰ গভীৰ উদ্দেগ জাগি উঠিছিল।

সি সমাজৰ ব্যক্তিবিলাকৰ প্ৰতি সঁচাকৈয়ে চিন্তা কৰিছিল।

তেওঁ সদায় তেওঁৰ চাকৰক পঠাই দিছিল আৰু সিহঁতক অন্য ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰৰ লগত কথা পাতিবলৈ নিদিছিল। গীতমালাত গীত লেখক দায়ূদে কোৱাৰ দৰে, অসাৰতাৰ পাছত যোৱা লোকে তেওঁলোকৰ শোক বৃদ্ধি কৰিব। এই পৰিয়ালটোৰো সেয়ে হল। যেতিয়া এই শিশু দুটি ডাঙৰ হল, ছোৱালীজনীয়ে ল'ৰাৰ পাছত দৌৰিবলৈ আৰু সিহঁতৰ লগত যৌন সম্বন্ধ ৰাখিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। সিহঁতক চাবলৈ সিহঁতৰ আৰু কোনো নাছিল আৰু সিহঁতৰ প্ৰতি কোনেও সহানুভূতি অনুভৱ কৰা নাছিল। এই ধনী বৃদ্ধা গৰাকী কেতিয়া বিপদত পৰিব তাৰ বাবেই মানুহবিলাকে মাত্ৰ বাট চাই আছিল।

ল'ৰাটো বয়সত সৰু আছিল, কিন্তু সি যেতিয়া অলপ ডাঙৰ হল সি নিচাযুক্ত দ্ৰব্যত আসক্ত হল আৰু সততে নাৰী-সঙ্গ কৰিবলৈ আৰু মদ পান কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তাৰ অলপ শিক্ষা থকাৰ বাবে, সি তাৰ মাকৰ চহী সহজে নকল কৰিব পাৰিছিল। এই ল'ৰাটোৱে তেওঁৰ বেঙ্কত যি অলপ টকা আছিল তাক উলিয়াবলৈ আৰু নিজৰ ওপৰত খৰচ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। এনে সময় আহিল যেতিয়া তেওঁলোকৰ ধন নাইকিয়া হল। তাৰপাছত সম্পত্তিখিনিও হেৰুৱালে কাৰণ এই ল'ৰাটোৱে সেইবোৰ বিক্ৰী কৰি দিলে; আৰু তাৰপাছত সি তাৰ বায়েকৰ অলঙ্কাৰ চুৰ কৰি সেইবোৰৰ মূল্যতকৈও বহুত কম দামত সেইবোৰ বিক্ৰী কৰিলে। সি পৰিয়ালৰ বন্ধুবিলাকৰ পৰা ধাৰ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু পৰিস্থিতি এনে এটা পৰ্য্যায়লৈ আহিল যে তাৰ মাকক তেওঁৰ ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিয়া হল। এইটো শিক্ষা থকা কিন্তু আল্লাহক এফালে কাটি কৰি থোৱা মানুহৰ কাহিনী।

এইটো এটা চূড়ান্ত উদাহৰণ, য'ত সিহঁতক গঢ়ি তুলিব পৰা প্ৰেমক প্ৰত্যাখ্যান কৰা হৈছিল। মোৰ পৰিচৰ্য্যাত মই সদায় আনৰ বাবে গৃহ সাজিবলৈ য ? কৰিছিলোঁ। পালক হোৱাটো কেৱল পুলপিটৰ পৰা চিঞৰা আৰু ইঞ্জিলৰ উদং তথ্যবোৰ প্ৰচাৰ কৰাই নহয়। সম্পূৰ্ণ ইঞ্জিল হৈছে মানুহজনৰ সামগ্ৰিকভাৱে য ? লোৱা। আপুনি যেতিয়া শাস্ত্ৰৰ মাজেদি চায়, আপুনি দেখিব প্ৰভু ঈছাই

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

মানুহবিলাকক অক্ষত আৰু সম্পূৰ্ণ হবলৈ সহায় কৰিছিল, বিশেষকৈ যিবিলাকক সমাজৰ পৰা বিচ্যুত বুলি ধৰা হৈছিল। কুষ্ঠ ৰোগত আক্ৰান্ত লোকজনৰ ওপৰত কৰা আচৰিত কৰ্ম্মলৈ চাওক। তেওঁ প্ৰভুৰ অনুগ্ৰহ বিচাৰি তেওঁক চিঞৰি কৈছিল, “প্ৰভু, আপুনি যদি বিচাৰে, আপুনি মোক সুস্থ আৰু সম্পূৰ্ণ কৰিব পাৰে।” ঈছাই তেওঁৰ কথাখিনিকে দোহৰাইছিল, “মই তোমাক সুস্থ আৰু সম্পূৰ্ণ হোৱাটো বিচাৰোঁ।” সুস্থ কৰাৰ অৰ্থ হৈছে আত্মিক সুস্থতা লাভ যিয়ে আপোনাৰ ভিতৰৰ অস্তিত্বক পুনপ্ৰতিষ্ঠা কৰে, যিয়ে আপোনাৰ ৰূহক ঢুকি পায় আৰু এজন অপৰিষ্কাৰ লোকক সম্পূৰ্ণ কৰে। সেয়ে তেওঁক যশ আৰু সন্মান থকা লোক হিচাবে তেওঁৰ সমাজত পুনঃ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। এই সম্পূৰ্ণতা আল্লাহৰ ৰূহৰ দ্বাৰাই, প্ৰচাৰ কৰা আৰু ব্যৱহাৰিক স্বীকৃতিৰ পৰিচৰ্য্যাৰ যোগেদি আহে।

আমি যদি দৰিদ্ৰ লোকবিলাকৰ শাৰীৰিক প্ৰয়োজন পূৰ্ণ কৰিব নোৱাৰোঁ আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত আমাৰ ৰূহানী বাৰ্ত্তা জাপি দিওঁ, সেইটো শুদ্ধ অভিগমন নহব। যোৱা দুই-তিনিদিনৰ পৰা ভোকত থকা লোক এজনৰ আগত আপুনি নাজাতৰ বাৰ্ত্তা প্ৰচাৰ কৰিব নোৱাৰে। তেওঁক প্ৰথমতে অলপ খাদ্য দিব লাগিব। প্ৰভুৱে সদায় সেইদৰে কৰিছিল। যেতিয়া মানুহ তেওঁৰ ওচৰলৈ জাকে জাকে আহিছিল তেওঁ তেওঁলোকক আদৰি লৈছিল, তাৰপাছত তেওঁ তেওঁলোকক খুৱাইছিল, তেওঁ তেওঁলোকৰ ঘাঁ সুস্থ কৰিছিল আৰু তাৰপাছত তেওঁ ইঞ্জিল প্ৰচাৰ কৰিছিল। পাকিস্তানত আমাৰ লগত হোৱা দুৰ্ভাগ্যজনক ঘটনাটো হৈছে যে এই দেশলৈ ইঞ্জিল প্ৰচাৰ কৰিবলৈ অহা লোকবিলাকে পাকিস্তানৰ আমাৰ মানুহবিলাকৰ সংস্কৃতি আৰু পৃষ্ঠভূমি বুজি পোৱা নাছিল। তেওঁলোকে আহি এনেই তেওঁলোকৰ বাৰ্ত্তা প্ৰচাৰ কৰিলে। মানুহবিলাকে তেওঁলোকৰ কথা শুনিছিল। কিন্তু মোৰ মছীহি জীৱনৰ সময়ছোৱাত মই এই সিদ্ধান্তলৈ আহিছিলোঁ যে অনেকৰ সঁহাৰি তৰাং হৈয়ে থাকিল। বহুতে তেওঁলোকৰ মিশ্বনেৰী দোস্তবিলাকক ভুৱা দি দ্বৈত্য নৈতিকতাৰ জীৱন যাপন কৰে। কেতিয়াবা এনে লাগিছিল যেন মিশ্বনেৰীবিলাক কেৱল ৰিপোৰ্ট

মহিলাৰ মাজত ডেইজিৰ পৰিচৰ্য্যা ফলদায়ক হৈছে আৰু আমি আল্লাহৰ প্ৰশংসা কৰোঁ।

প্ৰভুৱে মোৰ লেখনিও ব্যৱহাৰ কৰিছে, মোৰ প্ৰথম হৃদ-আক্ৰান্ত হোৱাৰ পাছত মিৰ'পুৰ্কাছত তেওঁ মোক লিখা আৰম্ভ কৰিবলৈ সহায় কৰিছিল। চুক্কুৰত মই মোৰ শাক্ষ্য প্ৰকাশ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। পুঁজি প্ৰাপ্ত হোৱাত তাৰপাছত অন্যান্য কিতাপ আহিল: এগৰাকী গাভৰু মছীহি নাৰ্ছৰ জীৱনৰ ওপৰত এখন উপন্যাস, তাৰপাছত “প্ৰেমৰ কানুন” নামেৰে দহ আজ্ঞাৰ ওপৰত এখন কিতাপ। অন্য এখন আছিল “মছীহি জীৱনৰ ৰহস্যসমূহ”, মছীহি নীতি-শাস্ত্ৰৰ ওপৰত এখন কিতাপ। তাৰপাছত আৰু অন্যান্য কিতাপ আহিল, তাৰ ভিতৰত বৰদিন আৰু পুনৰুত্থানৰ সময়ত প্ৰচাৰ কৰা কেইবাখনো ৰেডিঅ' নাটকো আছে।

১৯৯০ চনৰ আৰম্ভনিত, মোৰ মছীহি হজৰ চল্লিশতম বাৰ্ষিকীত, চুক্কুৰত আমাৰ পৰিয়ালৰ পৰিচৰ্য্যাৰ সময় অন্ত হৈ আহিছিল।

●●●

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

দিগ'দাৰী দিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। গতিকে ঠিক কৰা হল যে ওচৰত উপযুক্ত হস্পিতালৰ সুবিধা থকা এখন ঠাইলৈ আমি যাব লাগে। মোৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ শিক্ষাও এটা কাৰণ আছিল। ১৯৭৩ চনৰ জুলাই মাহত সিন্ধ প্ৰদেশৰ উত্তৰে থকা চুক্কুৰলৈ আমাক বদলি কৰা হল।

পাকিস্তানত শিক্ষাৰ খৰচ অতি বেছি, গতিকে ডেইজি কামলৈ যাব লগা হল। তেওঁ চিভিল হস্পিতালত নাৰ্ছৰ শিক্ষয়ত্ৰীৰ পদ ললে। মই ৰোগীয়া আছিলোঁ আৰু বহুবাৰ হস্পিতালত ভৰ্ত্তি হব লগা হৈছিলোঁ। আৰু মোক বেছিকৈ বিষ মৰা দেৱাইৰ প্ৰয়োজন হৈছিল, যিবোৰ অতি দামী আছিল। চলিবলৈ টান হৈ পৰিছিল। আমাৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ স্কুলৰ মাচুল দিবলৈকে কেতিয়াবা আমি কিছুমান ঘৰৰ বস্তু বিক্ৰী কৰিব লগীয়া হৈছিল। কিন্তু আমি সিহঁতক ভাল শিক্ষা দিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। যেতিয়া চমূৱেলে বি·এ· পাছ কৰিলে, কিছুদিনৰ বাবে তাক কেম্পাচ' ক্ৰুচেডৰ লগত কাম দিয়া হৈছিল আৰু ভনীয়েকৰ চিকিৎসাবিষয়ক শিক্ষা চলাই যোৱাত সহায় কৰিবলৈ সি সক্ষম হৈছিল। চুক্কুৰত থকা সেই শেষৰ বছৰ কেইটাত ডেইজিয়ে চিভিল হস্পিতালৰ তেওঁৰ চাকৰিটো হেৰুৱাইছিল কিন্তু লগে লগে বেচৰকাৰী হস্পিতাল এটাত কাম পাইছিল। যেতিয়া সেইটোও শেষ হল, গোটেই ডায়চিচতে মহিলাৰ প্ৰাৰ্থনাৰ গোট গঠন কৰাৰ কামত ডেইজিক মনোনীত কৰি বিছপৰ পৰা আমন্ত্ৰণ আহিল। কেইবা বছৰো ডায়চিচৰ দুৰ্গম অঞ্চলবোৰলৈ গৈ, সমাবেশত সৰু সৰু প্ৰাৰ্থনাৰ গোট গঠন কৰি তেওঁ সিন্ধৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈকে যাত্ৰা কৰিলে। আমি ঈমানত পৰিয়াল গঠন কৰাৰ আৰু পৰিয়ালত এটি বেদী স্থাপন কৰাৰ প্ৰয়োজন, য'ত তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে থকা মুছলমান জগতখনৰ সন্মুখীন হোৱাৰ আগতে পিতৃ-মাতৃয়ে তেওঁলোকৰ সন্তানৰ সৈতে দোৱা কৰিব পাৰে। তাত সকলো সময়তে পাঠ্য শিক্ষাৰ যোগেদি আৰু প্ৰচাৰ মাধ্যমৰ যোগেদি সিহঁতক ইচ'লাম ধৰ্ম্ম সুমুৱাই দিয়া হয়।

লিখাত আৰু পৃথিবীৰ অন্য ভাগত থকা তেওঁলোকৰ সমৰ্থনকাৰীবিলাকক সন্তুষ্ট কৰাতহে ইচ্ছুক আছিল, আৰু সঁচাকৈ কি চলি আছে তাক অৰ্ন্তদৃষ্টি কৰাত তেওঁলোক অপাৰগ আছিল।

সৰ্বনিম্ন অনুতাপেই হৈছে আৰম্ভ কৰাৰ একমাত্ৰ ঠাই – এক সম্পূৰ্ণ আৰু সংস্কাৰকামী নতুন উদগনিৰ সৈতে। পাকিস্তানত মছীহ ধৰ্ম্ম বাচি থাকিব শিক্ষাৰ যোগেদি, মানুহক দক্ষতা আৰু তেওঁলোকৰ নিজৰ ভৰিত থিয় দিবলৈ সাহস দিয়াৰ দ্বাৰাই। তাৰ সিপাৰে ই ঈছা মছীহলৈ আৰু তেওঁৰ অব্যাহত মহত্ত্বতলৈ এই সংস্কাৰকামী আৰু সম্পূৰ্ণ দিশ পৰিবৰ্ত্তন হব লাগিব। আমাৰ মানুহে নিজকে আৰু তেওঁলোকৰ ধন দিয়া ইয়াৰ পৰাই উদ্ভৱ হয়। আমাৰ দেশত আমাৰ পকেটবোৰ আমাৰ সোঁফালে, ঠিক আমাৰ দিলৰ ওপৰতে আছে। আমাৰ দিল স্পৰ্শ নহলে, ধন ওলাই নাহে। কিন্তু যদি দিল স্পৰ্শিত হয় আৰু আল্লাহৰ মহত্ত্বতেৰে ই সলনি হয়, তেন্তে ধন কোনো সমস্যা নহয়।

মোৰ নিজৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা মই ইয়াৰ সাক্ষী দিব পাৰোঁ। মই যেতিয়া চুক্কুৰলৈ আহিলোঁ আমাৰ মাহেকীয়া জামাতৰ আয় অতি কম আছিল আৰু ডায়োছিছত আমাৰ আয়ৰ পৰিমাণ নিৰ্ধাৰণ সময় মতে গৈ নাপালে আমি কেতিয়াবা তেওঁলোকৰ পৰা স্মাৰক-পত্ৰ পাইছিলোঁ। কেতিয়াবা মোৰ দৰ্মহা ৰাখি থোৱা হৈছিল কাৰণ মোৰ জামাতৰ লোকবিলাকে তেওঁলোকৰ ভাগ পঠোৱা নাছিল। আমাৰ এজন বিদেশী মিছনেৰী বিশ্বপ আছিল, যি জনৰ প্ৰত্যাশা আৰু ব্যৱস্থাপনাৰ পদ্ধতিৰ ফলত মোৰ পৰিয়ালে দীঘলীয়া ক্ষুধাৰ সন্মুখীন হৈছিল। তথাপি চুক্কুৰত কঠিন পৰিশ্ৰম আৰু সহিষ্ণুতা আৰু প্ৰভুত বাট চাই থকাৰ মাজেদি সোতৰ বছৰ কটোৱাৰ শেষত মই দেখিবলৈ পাইছিলোঁ যে মানুহবিলাকৰ পৰিবৰ্ত্তন হৈছে। আগতে যিবিলাকে জামাতলৈ নাহিছিল, বা বছৰত এবাৰ বা দুবাৰহে আহিছিল, তেওঁলোকে নিয়মিতৰূপে আহিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁলোকে আল্লাহৰ কালাম শুনিছিল আৰু অনেকে প্ৰভুলৈ তেওঁলোকৰ জীৱন শোধাই দিছিল। আৰু তাৰপাছত তেওঁলোকক পুলপিটৰ পৰা চিঞৰি নোকোৱাকৈয়ে তেওঁলোকে

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

প্ৰভুলৈ দিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। মই ভাবোঁ যে ধনৰ বাবে পুলপিটৰ পৰা চিঞৰা মানুহজন এজন অকৃতকাৰ্য্য পালক। তেওঁ যদি ইঞ্জিলৰ জীৱন্ত আৰু জীৱন-পৰিবৰ্ত্তিত বাৰ্ত্তাৰে মানুহক চুব পাৰিছে, তেন্তে তেওঁ ধনৰ বাবে চিঞৰিবলৈ প্ৰয়োজন নাই।

দৰাচলতে দোষ ধৰাটো প্ৰচাৰ কৰাৰ ভিতৰত নপৰে। ই সম্পূৰ্ণ বেলেগ। মছীহি জীৱন অন্যৰ সমস্যা আৰু কষ্টত জড়িত হোৱাত, তেওঁলোকৰ বোজা ভগাই লোৱাত আৰু তেওঁলোকৰ কাষ চাপাত কেন্দ্ৰিত হয়। কেৱল কথাৰে নহয়, জড়িত হোৱাৰ যোগেদি প্ৰভুৰ মহব্বত যচা হয়। এতিয়ালৈকে মই অত্যন্ত পতিয়ন হৈছোঁ যে সমস্ত কাৰ্য্য এনে এটা পৰ্য্যায়লৈ আহিছে য'ত মানুহৰ উপদেশ শুনিবলৈ বা অনেক কিতাপ পঢ়িবলৈ অতি কম সময়হে আছে। মানুহবিলাকক প্ৰথমে মহব্বত আৰু চিন্তাশীলতাৰে স্পৰ্শ কৰিহে মছীহিবিলাকে তেওঁলোকৰ কথা শুনাৰ অধিকাৰ লাভ কৰে। জন্তু এটায়ো মহব্বত কি জানে আৰু তাৰ সঁহাৰি দিয়ে। কেৱল আমি মনুষ্য বিলাকেহে আমাৰ সৃষ্টিকৰ্ত্তাৰ বাবে অতি কঠিন প্ৰাণী হব পাৰোঁ। আমি সহজে বিদ্ৰোহ কৰোঁ, তেওঁৰ কথা নুশুনোঁ, আমি নিজকে শোধাই নিদিওঁ। কেৱল ত্যাগৰ মহববত আৰু আসক্তিয়েহে ইয়াৰ মাজেদি ভেদ কৰিব পাৰে। দুৰ্ভোগ আৰু পৰিশ্ৰমৰ প্ৰয়োজন হয় আৰু প্ৰায়ে লগৰ মছীহিবিলাকৰ সন্দেহ আৰু বিৰূপ মনোভাৱৰ সন্মুখীন হব লগা হয়। কিন্তু মই আল্লাহক ধন্যবাদ দিওঁ যে চুক্কুৰত লাহে লাহে গৃহ সজাত আৰু তেওঁৰ আশ্চৰ্য্য নাম গৌৰৱান্বিত কৰাত মই মোৰ কঠিনতাৰ ফল আৰু আল্লাহৰ হাত দেখিবলৈ পাইছিলোঁ।

কি কৃতকাৰ্য্য বা অসফল হৈছিল মই কব নোৱাৰোঁ। অনেক গৃহ কেৱল আধা-সজাহে হৈ থাকে। মই ইয়াকেহে জানোঁ যে মোৰ প্ৰভুৰ কাৰ্য্য হৈছে জীৱন বচোৱা আৰু সুস্থ কৰা আৰু গঢ়া। এই পৰিচৰ্য্যাত মোৰ নিজৰ পৰিয়ালে মোৰ সৈতে সহভাগী হৈছিল আৰু পীড়িত হৈছিল। তেওঁলোকৰ সহ-সমৰ্থনৰ বাবে মই তেওঁলোকৰ ওচৰত কিমান ধৰুৱা মই কেতিয়াও নাজানিম।

●●●

আহিছিলোঁ। ১৯৬৫ চনৰ আগভাগত মোৰ টান হৃদ'-আক্ৰমণ হৈছিল আৰু শাৰীৰিকভাৱে মই তেতিয়াও বেছি জোৰ পোৱা নাছিলোঁ। আমি দেখিলোঁ যে মিৰ'পুৰ্কাছ কনভেন্ট স্কুলে ল'ৰা নলয়। গতিকে আমি চমূৱেল আৰু পম্পিক কেটাৰ এটা মছীহি হোষ্টেললৈ ঘূৰাই পঠাবলৈ সিদ্ধান্ত কৰিলোঁ, হোষ্টেলটো তেতিয়া কিথ' আৰু জৱান মিচ্চেলে চাইছিল। পম্পিয়ে কন'ভেন্ট স্কুললৈ যাবলৈ আৰম্ভ কৰাৰ কথা মোৰ মনত পৰে। সি যেতিয়া সাত বছৰীয়া আছিল, সি আমালৈ তাৰ ভঙা ভঙা ইংৰাজীত এখন চিঠি লিখিছিল, "মোৰ স্বাস্থ্য পৰিছে।" আমি সেইখন পঢ়ি অতি চিন্তিত হৈছিলোঁ আৰু ডেইজিয়ে কান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। তাই কৈছিল, "চাওক, আপুনি মোৰ ল'ৰাকেইটাক পঠিয়াই দিলে আৰু মই ভাবোঁ এই সৰুটো ভালে থকা নাই। আপুনি এতিয়াই তাক চাবলৈ যোৱাটো ভাল হব।" গতিকে মই মিৰ'পুৰ্কাছৰ পৰা কেটালৈ সমস্ত পথ গলোঁ আৰু তাত মই তাক খেলপথাৰত খেলি থকা দেখিবলৈ পালোঁ। মোক দেখি সি মোৰ ওচৰলৈ দৌৰ মাৰি আহিল আৰু মই কলোঁ, "তোমাৰ কি হৈছে, পম্পি ?" সি কলে, "একো হোৱা নাই, আব্বা।" তেতিয়া মই কলোঁ, "তুমি তোমাৰ চিঠিত লিখিছিলা যে তোমাৰ স্বাস্থ্য পৰিছে।" সি কলে, "নহয়, আব্বা, মই মোৰ চিঠিত লিখিছিলোঁ মোৰ দাঁত পৰিছে!" সেইটো এটা বৰ হাঁহি উঠা, কিন্তু বৰ খৰচী কথা হৈ পৰিছিল, কাৰণ মোৰ অস্বাস্থ্য আৰু শাৰীৰিক দুৰ্ব্বলতাৰ বাবে মিৰ'পুৰ্কাছৰ পৰা কেটালৈ সেই দীঘলীয়া যাত্ৰা কৰাটো মোৰ বাবে বৰ কষ্টকৰ আছিল। মই সেই কাম কৰিছিলোঁ কাৰণ পম্পি মোৰ বৰ মৰমৰ আছিল।

কিছু সময়ৰ পাছত মোৰ ল'ৰা দুটাক মিৰ'পুৰ্কাছৰ পৰা লৈ যাবলৈ কোৱা হল কাৰণ হোষ্টেলটো বন্ধ কৰি দিয়া হব। সেই সময়ত মোৰ শৰীৰ একেবাৰেই বেয়া আছিল। মোৰ বেয়া সোঁ মুত্ৰাধাৰটো গুচাবলৈ অস্ত্ৰোপচাৰ কৰিব লগা হৈছিল। মোৰ সকলো সময়তে বিষ আছিল আৰু কিছুমান বিষ মৰা দেৱাইৰ প্ৰতি মই আসক্ত হৈ পৰিছিলোঁ। গাওঁবোৰলৈ ওলাই যাবলৈ মই সুস্থ নাছিলোঁ আৰু মোৰ বাকী থকা মুত্ৰাধাৰটোও এমাহৰ পাছত মোক

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

তেওঁক নকয় কিয় যে আপোনাৰ বাবে সিহঁতক চোৰা-চিতা কৰাটো টান কাৰণ সিহঁত ইমান সৰু হৈ আছে, আৰু তাৰপাছত আপুনি গুচি যাওক।" গতিকে মই তাকেই কৰিলোঁ। মই খৈৰপুৰ পালোঁগৈ কিন্তু জেষ্ঠ্য ৰুমাল ছাহে ইতিমধ্যে জালালক খবৰ দিলে যে নামান নাহে। জালাল অতি বিমোৰত পৰিছিল, কাৰণ ইমান কম সময়ৰ ভিতৰত অন্য এজন বক্তা পোৱা কঠিন। কিন্তু তেওঁৰ প ?ী, খুৰচিদ' ভনীয়ে তেওঁক কৈ আছিল, 'চিন্তা নকৰিব। তেওঁ আহিব। তেওঁ বিশ্বাসী, তেওঁ তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞা সদায় পূৰ্ণ কৰি আহিছে।" গতিকে মই যেতিয়া তাত পালোঁগৈ, জালাল ভায়ে সকাহ পালে আৰু আনন্দিত হল।

সেই সভাখনৰ বিষয় প্ৰসঙ্গ আছিল "পুৰণি বস্তুবোৰ প্ৰভু ঈছাত নতুন হয়।" মই সেই সমাবেশক কবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ যে তেওঁলোকে যদি এজন পুৰণি আল্লাহক ৰাখি আহিছে, যি জন আল্লাহে তেওঁলোকৰ জীৱন সলনি কৰিব পৰা নাই, তেওঁলোকক নতুন ব্যক্তি কৰিব পৰা নাই, তেওঁলোকৰ দিল চুব পৰা নাই, তেন্তে তেওঁলোকে তেওঁক সলনি কৰাই উত্তম হব! মোৰ ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতাৰ পৰা মানুহক কথা কোৱাটো মোৰ অভ্যাস, গতিকে মোৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ মুছলমান ভাইৰ পৰা অহা এটি সাক্ষ্য মই তাত যোগ দিছিলোঁ। মোক তেওঁৰ ওচৰত বহাই লোৱাৰ পাছত তেওঁ মাত্ৰ ইমানেই কব পাৰিছিল, "মোৰ প্ৰিয় ভাই, আমি তোমাৰ ঈমান আৰু তোমাৰ ধৰ্ম্ম বুজি নাপাওঁ, কিন্তু আমি স্পষ্টকৈ দেখিবলৈ পাইছোঁ যে তুমি এজন নতুন মানুহ হৈছা।" মই সেই সাক্ষ্য মোৰ মছীহি দোস্তবিলাকৰ লগত ভগাই লৈছিলোঁ। প্ৰভুৱে কাম কৰিছিল আৰু অনেক জীৱন স্পৰ্শ কৰি নতুন হৈছিল। মই আনন্দিত হৈ আৰু মোৰ ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাৰ ককা, জেষ্ঠ্য ৰুমাল ছাহৰ পৰা গালি খাবলৈ সাজু হৈ উভতি আহিলোঁ। মই গালি খালোঁ হয় কিন্তু সেয়া সচৰাচৰ ঘটনা আছিল আৰু মই বেয়া পোৱা নাছিলোঁ। সিন্ধৰ মোৰ দোস্তবিলাকৰ সৈতে মোৰ আনন্দ ভগাই লবলৈ পোৱাটো অপূৰ্ব আছিল।

দুবছৰৰ পাছত আমি পুনৰ মিৰ'পুৰ্কাছলৈ বদলি হৈ

পঞ্চম অধ্যায়

মোৰ মনত থকা গৃহবোৰ

গৃহ গঢ়া হৈছে মানুহক গঢ়া। ইয়াৰ ইমানবোৰ উদাহৰণ মোৰ মনত পৰে। ইব্ৰাহিম আৰু তৰমুজৰ পথাৰৰ সেই কাহিনীটো। এইটো হৈছিল মিৰ'পুৰ্খাছৰ কাষৰ গাওঁবোৰত। মই তালি ৰেল ষ্টেছনৰ পৰা লেণ্ড ৰোভাৰ গাড়ী এখনত গৈ আছিলোঁ। মই মোৰ আগত দুই-তিনিজন মান মানুহ উঠি যোৱা গৰুগাড়ী এখন দেখিলোঁ আৰু লেহেম পৰিবহণ যানত গৈ থকা মানুহৰ গাত মোৰ কেতিয়াও ধুলি মৰাৰ অভ্যাস নথকাৰ বাবে, মই ৰখিলোঁ। তেতিয়া এজন ডেকাই এই গৰুগাড়ীখনৰ পৰা নামি মোৰ লেণ্ড ৰোভাৰৰ ওচৰলৈ অহা মই দেখিলোঁ আৰু মই লাহে লাগে গাড়ীখন চলাই গৈ থাকোঁতে তেওঁ কাষে কাষে খোজ কাঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। মই খিৰিকীখন খুলিলোঁ আৰু এই মানুহজনে কলে, "ধন্যবাদ, জনাব।" গতিকে মই কলোঁ, "কিহৰ বাবে ?" "আপুনি মোক কাৰাগাৰৰ পৰা মুকলি কৰোৱাৰ কথা আপোনাৰ মনত আছে নে ?" মই সুধিলো, "তুমি কোন ?" তেওঁ কলে, "মই ইব্ৰাহিম।" তেতিয়া মোৰ প্ৰায় দুমাহৰ আগৰ ঘটনাটো মনত পৰিল। মই তালিৰ ওচৰৰ এখন গাঁৱলৈ গৈছিলোঁ। তাত এজনী বুঢ়ী মানুহে ছয়মহীয়া সৰু কেচুৱা এটা লৈ আছিল। তেওঁ উপাসনা গীৰ্জ্জাত বহিছিল আৰু মোক পাছত কোৱা হৈছিল যে তেওঁ মোৰ লগত কথা পাতিব বিচাৰে আৰু মই তেওঁৰ ঘৰলৈ অহাটো বিচাৰে। তেওঁ এগৰাকী বয়সীয়াল মুছলমান মহিলা আছিল, বয়স প্ৰায় ৬০ বছৰমান। মই তেওঁৰ লগত গলোঁ আৰু যেতিয়া মই তেওঁৰ ঘৰ পালোঁগৈ, এজন বুঢ়া মানুহ তেওঁৰ বিছনাত বহি আছিল আৰু শ্ৰদ্ধাৰে মোলৈ হাত জোৰ কৰিছিল। মই বুজিলোঁ যে তেওঁ পঙ্গু, গতিকে মই সুধিলোঁ, "আম্মা, আপুনি কিয় মই ইয়ালৈ অহাটো বিচাৰিলে ?" তেওঁ কান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। কোঠাটোত মাত্ৰ বিশ বছৰমান বয়সীয়া আন এজনী তিৰোতাও উপস্থিত আছিল। মাকজনীয়ে তেতিয়া মোক কলে, "আমি চৌধাৰী বৰ্কট উল্লাহৰ (সেই গাঁৱৰ মহাজন) ভেৰোণীয়া মানুহ আৰু মোৰ ল'ৰা ইব্ৰাহিমে

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

তেওঁৰ কাৰণে কাম কৰিছিল।” সেই মহাজনৰ হেনো এখন তৰমুজৰ পথাৰ আছিল আৰু দিনে-ৰাতিয়ে তেওঁ তাত পহৰীয়া ৰাখিব লগা হৈছিল যাতে কোনেও তেওঁৰ তৰমুজ চিঙিব নোৱাৰে। ইব্ৰাহিমে পথাৰত তেওঁৰ তৰমুজবোৰ পহৰা দিছিল। এৰাতি এজন বুঢ়া ভিল শ্ৰমিক তালি ষ্টেছনৰ পৰা তেওঁৰ গাঁৱলৈ খোজকাঢ়ি আহি আছিল। তাৰ নিশ্চয় ভোক লাগিছিল। সি পথাৰত নামিলে, এটা তৰমুজ চোৰ কৰিলে আৰু খাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। ইব্ৰাহিম ঘোৰ টোপনিত আছিল, কিন্তু শব্দটোৱে তাক সাৰ পোৱালে। সি উঠি এডাল ডাঙৰ মোটা লাঠি তুলি ললে আৰু এই মানুহটোৰ মূৰত মাৰিলে। মুহূৰ্ত্তৰ ভিতৰতে এই মানুহটোৰ মৃত্যু হল। গতিকে ৰাতিপুৱা হোৱাৰ পাছত এই খবৰটো বিয়পি পৰিল, আৰু মৰা মানুহটোৰ ঘৈণীয়েক আৰু দুটা সন্তান কান্দি কান্দি আহিল। কিন্তু কামটো যিহেতু ইচ্ছা কৰি কৰা হোৱা নাছিল, সেইবাবে ইব্ৰাহিমৰ প্ৰতি মানুহবিলাকৰ অলপ সহানুভূতি আছিল। তেওঁলোক এটা চুক্তিলৈ আহিল, এই বিধবা জনীক ৮০০ টকা দিয়া হল আৰু তাই সন্তুষ্ট হল। মোৰ অৰ্থ এই যে এইটো এক প্ৰকাৰৰ মুক্তিপণৰ ধন আছিল। নিজৰ বাবে একো কৰিব নোৱাৰা পৰিস্থিতিত থকা দুখীয়া মানুহবোৰৰ লগত এই দৰেই হয়। গতিকে সকলোৱে ভাবিলে যে কথাটো তাতেই ওৰ পৰিল।

কিন্তু এই চৌধাৰী এজন লোভী মানুহ আছিল আৰু নিজৰ ভেৰোণীয়াবোৰৰ লগততো বাদেই, তেওঁৰ ওচৰৰ মহাজনবোৰৰ লগতো তেওঁ মিলি চলিব নোৱাৰিছিল। ওচৰৰ গাঁৱৰ কিছুমান মানুহে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে গণ্ডগোল লগাবলৈ এইটো ভাল সুযোগ যেন দেখিলে। গতিকে কোনোবাই পুলিচত ৰিপোৰ্ট কৰিলে যে আগতে জাননী নিদিয়া হত্যাকাণ্ড এটা আছে। তাৰপাছতেই যি ঘটিল সেইটো হল ইব্ৰাহিমক হত্যাৰ অভিযোগত অভিযুক্ত কৰা হল। মই জানিছিলোঁ যে প্ৰচলিত আইনমতে ইব্ৰাহিমক ফাঁচী দিয়া হব, আৰু এক প্ৰকাৰে সেইটো গোটেই পৰিয়ালটোকে ফাঁচী দিয়াৰ দৰে হব, কাৰণ ইব্ৰাহিমৰ বাপেকে গোটেই পৰিয়ালটোক পোহপাল দিব নোৱাৰিব। মই মিৰ'পুৰ্খাছলৈ গধুৰ মনেৰে উভতি আহিলোঁ। সেই দিনা মোৰ ঘৰলৈ মোৰ আদহীয়া খুৰা চৌধাৰী আলি আহ'মদ আহিছিল। মই মোৰ বোজা তেওঁৰ লগত ভগাই ললোঁ আৰু তেওঁ কলে, “ঠিক আছে, এই ডেকা মানুহজনক সহায়

মোৰ বাবে তাৰ জন্মৰ বৃত্তান্তবোৰ অপাহৰণীয় আছিল। আমি কেৱল চাৰি মাহৰ আগতে, ১৯৬৩ চনৰ মেই মাহত কেটাত আহি পাইছিলোঁ। ডা· ৰনি হলেণ্ড আৰু ডা· হেন'ৰি মাৰ্টিন লুথাৰে যুতীয়াভাৱে পৰিচালনা কৰা এটা মছীহি হস্পিতালত হস্পিতালৰ ছেপ'লেন' হিচাবে মই কামৰ কৰিছিলোঁ। ডেইজিয়ে ছাত্ৰী ধাইবিলাকক শিক্ষা দি মহিলাবোৰৰ ভাগত কাম কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। ইয়াৰ কাৰণ হল আমাৰ পৰিয়ালক চোৱা-চিতা কৰিবলৈ আমাক আৰু আৰ্থিক সাহাৰ্য্যৰ প্ৰয়োজন হৈছিল, যিহেতু কেটাৰ জীৱন যাপনৰ খৰচ অতি বেচি আছিল, বিশেষকৈ কম খৰচৰ (আৰু অধিক গৰমৰ) ভৈয়ামত বাস কৰি অহা আমাৰ দৰে লোকৰ বাবে। চেপ্তেম্বৰৰ ৪ তাৰিখে আমাৰ কেচুৱা জন্ম হোৱাৰ দিন দিয়া হৈছিল, কিন্তু মোৰ ইমাম ভাই জালাল মাছিহৰ পৰা মই এটা নিমন্ত্ৰণ পাইছিলোঁ, তেওঁ তেতিয়া চুক্কুৰৰ পৰা প্ৰায় পোন্ধৰ মাইল দূৰত খৈৰপুৰত আছিল। ৫ চেপ্তেম্বৰৰ ৰাতিপুৱা মই তেওঁৰ ওচৰত গৈ পোৱাৰ কথা। ৪ তাৰিখৰ ৰাতিপুৱা ডেইজিৰ প্ৰসৱ বেদনা আৰম্ভ হল। তেওঁক হস্পিতাললৈ লৈ যোৱা হল আৰু মই ভাবোঁ তিনি ঘন্টামানৰ ভিতৰতে কেচুৱাটিৰ জন্ম হল। তেওঁলোকক চাবলৈ মই হস্পিতাললৈ যাওঁতে আবেলি তিনিটামান বাজিছিল আৰু ডেইজি সাৰ পাই আৰু সতৰ্ক হৈ আছিল আৰু মোক সুধিছিল, “আপুনি খৈৰপুৰলৈ সেই সভাখনত কথা কবলৈ যোৱা নাই নে কি ? ” মই তেওঁক সুধিছিলোঁ, “মই কেনেকৈ যাওঁ ? চমূৰেল আৰু খুল'দাক মই চাব লাগে।” তেওঁ কলে, “এইবাৰেই প্ৰথম বাৰ মোৰ প্ৰসৱ কাল সহজ হৈছে, গতিকে মই ভাবোঁ আপোনাক মুক্ত কৰি দিবৰ বাবেই প্ৰভুৱে মোক সহায় কৰিছে। গতিকে আপুনি যাওক আৰু ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাক ৰুমাল ছাহহঁতৰ লগত থৈ যাওক।” মোৰ জীৱনলৈ ঈছা প্ৰথম অহাৰ পাছত ইনায়ত ৰুমাল ছাহেই মই লগ পোৱা প্ৰথম মছীহি ইমাম আছিল। এতিয়া কেটাত মই তেওঁক মোৰ আব্বা হিচাবে লৈছিলোঁ আৰু মোৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে তেওঁক ককা বুলি মাতিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। ডেইজিয়ে কলে, “আপুনি সিহঁতক ককাকৰ ঘৰত থৈ

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

আমি চমূৰেলক চমূৰেল ইজ·া নামান নাম দি প্ৰভুৰ পৰিচৰ্য্যাৰ বাবে উৎসৰ্গ কৰিছিলোঁ। জানে, আমাৰ সন্তানকেইটাৰ নামাকৰণ কৰাৰ এক বিশেষ অৰ্থ আছে। চমূৰেলৰ পাছত ইজ·া থকাৰ অৰ্থ হল যে তেওঁ আল্লাহৰ লোকক তেওঁলোকৰ গৃহভূমিলৈ বাট দেখুৱাই নিব, অৰ্থাৎ মই বুজাব খুজিছোঁ যে প্ৰভুলৈ লোকবিলাকক জয় কৰিব আৰু তেওঁলোকক তেওঁলোকৰ নিৰ্দ্দিষ্ট স্থানলৈ বাট দেখুৱাই নিব।

আমি এজনী কন্যা সন্তানৰ বাবেও দোৱা কৰিছিলোঁ কাৰণ আমি অনুভৱ কৰিছিলোঁ যে এজনী কন্যা নাথাকিলে আমাৰ ঘৰ অসম্পূৰ্ণ হৈ ৰব। তাত লাবণ্য আৰু সৌন্দৰ্য্যৰ সেই অতিৰিক্ত পৰশ নাথাকিব। আমালৈ এজনী কন্যা সন্তানৰ জন্ম হৈছিল আৰু আমি তাইক খুল'দা তাবিথা নাম দিছিলোঁ। তাইৰ প্ৰথম নামৰ অৰ্থ আছিল তাই নবুৱতী হব আৰু আল্লাহৰ বাৰ্ত্তা লোকবিলাকৰ ওচৰলৈ নিব। আৰু তাবিথাৰ অৰ্থ হল তাই তাইৰ গুণৰ যোগেদি, আল্লাহৰ লোকবিলাকৰ সৈতে তাই আল্লাহৰ পৰা পোৱা দানবিলাক ভগাই লৈ, দৰিদ্ৰবিলাকৰ পৰিচৰ্য্যা কৰিব।

তাৰপাছত আমি কলোঁ, "প্ৰভু, তোমাক ধন্যবাদ। এতিয়া আমাক আৰু সন্তান নালাগে।" কিন্তু প্ৰভুৱে আমি বিচৰাতকৈ সদায় অধিক কৰি আহিছে। তেওঁ কলে, "কিয়? লোকে মোৰ পৰা বিচৰাতকৈ মই সদায় অধিক কৰি আহিছোঁ। মই তোমালোকক আৰু এটি পুত্ৰ দিম।" গতিকে ওবেদ আহিল আৰু আমাৰ পৰিয়ালত যোগ হল। আমি তাক ওবেদ নায়েৰ বুলি নামাকৰণ কৰিলোঁ, যাৰ অৰ্থ হল আমাৰ প্ৰভু ঈছাৰ বংশৰ পৰিয়ালৰ পৰা অহা। আৰু নায়েৰৰ অৰ্থ হৈছে এটি উজ্জ্বল বস্তু, এটি তৰা, পোহৰ আৰু মাৰ্গ প্ৰদৰ্শনৰ এক স্থান। আচলতে ওবেদক অন্য এটা নামো দিয়া হৈছিল। কেটাৰ মিছন হস্পিতালত তাৰ জন্ম হৈছিল, আৰু তাৰ প্ৰসৱকালত সহায় কৰা জুলি দ'বাৰ নামৰ ইংৰাজ নাৰ্চগৰাকীয়ে তাক পম্পি উপনামটো দিছিল। তাৰ জন্মৰ ওজন আছিল দহ পাউণ্ড আৰু তেতিয়াৰে পৰা তাৰ নামটো পম্পিয়েই হৈছিল।

কৰিবলৈ মই কিবা এটা উপায় ওলিয়াম।" গতিকে তেওঁ আন এজন প্ৰভাৱশালী ব্যক্তি, ডাঃ চিদ্দিকিৰ লগত কথা হল, তেওঁ আহ'মেদি আছিল – আহ'মেদিবিলাকৰ মাজত মই কিছুমান অতি ভাল মুছলমান দেখিছোঁ - আৰু ডাঃ চিদ্দিকিয়ে তেওঁৰ ভনী জোঁৱাই আব্দেল খায়ৰৰ কাষ চাপিল। তেওঁ কাছাৰীত অনুশীলন কৰি থকা এজন আৰৱ উকীল আছিল। তেওঁ তেওঁক কাহিনীটো কলে আৰু এই মানুহজনক কেৱল মুকলি কৰি দিবলৈ তেওঁক অনুৰোধ কৰিলে। তেতিয়া আব্দেল খায়ৰ কাছাৰীলৈ গৈ ইব্ৰাহিমৰ বিষয়ে সকলো ৰিপোৰ্ট গোটালে আৰু তাৰ শুনানিৰ দিনটো আহিলত কাছাৰীত ওলালগৈ। আৰু কোনো প্ৰতক্ষ্যদৰ্শী নথকাৰ বাবে কেছ'টো দুৰ্ব্বল আছিল আৰু পুলিচৰো অতিৰিক্ত মনোযোগ নোহোৱা হল। এইদৰে অৱশেষত, দ্বিতীয় এটা শুনানিৰ পাছত ইব্ৰাহিমক মুকলি কৰি দিয়া হল। তেতিয়া মই তাক সুধিলোঁ, "ইব্ৰাহিম, তুমি যেতিয়া মুক্তি পালা, তেতিয়া তুমি মোৰ ওচৰলৈ নাহিলা কিয়?" "জনাব, মই ইমান উত্তেজিত আৰু আনন্দিত হৈছিলোঁ যে ঘৰলৈ যোৱাৰ কথা ভবাৰ বাহিৰে মই আৰু একো ভাবিব পৰা নাছিলোঁ। আপোনাৰ উকীল দোস্তে মোক মোৰ ৰেলৰ ভাড়া দিলে, মোক খোৱালে-বোৱালে আৰু তেওঁ এনে কি মোক এসাজ নতুন কাপোৰো কিনি দিলে। মই ইমান উত্তোলিত হৈছিলোঁ! কিন্তু আজি যেতিয়া মই আপোনাক দেখিলোঁ, বৰ ভাল লাগিল। মই আপোনাক সম্বোধিত কৰি আপোনাক ধন্যবাদ দিবলৈ বিচাৰিলোঁ।" তাৰপাছত সি মোৰ চুমা খোৱাৰ অযোগ্য হাত দুখনত চুমা খাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। কিন্তু মই প্ৰভুৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ হলো যে এই অভাৱী মানুহজনক সহায় কৰিবলৈ তেওঁ মোক ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰিলে।

তাৰ পাছত মোৰ ফজলৰ কথা মনত পৰে, এজন অতি দুখীয়া আৰু অকলশৰীয়া মানুহ। তেওঁ মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল আৰু তেওঁক কবৰখানাটো চোৱা-চিতা কৰিবলৈ আৰু গীৰ্জ্জাঘৰটো চাফা কৰিবলৈ আৰু য? লোৱাৰ কাম দিয়া হল। মই মাজ নিশা সাৰে আছিলোঁ আৰু ফজলক বাহিৰৰ অন্ধকাৰত খোজকাঢ়ি থকা দেখিবলৈ পালোঁ। মই তেওঁৰ ওচৰলৈ গলোঁ আৰু তেওঁ বৰ অস্থিৰ হৈ আছিল। মই তেওঁক সুধিলোঁ, "কি হৈছে?" তেওঁ মোৰ লগত অতি পোনপতীয়া আৰু খোলা আছিল আৰু

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

কেৱল কলে, “পাদ্ৰী চাহাব, আপুনি দয়া কৰি মোৰ গুদ্দুক মোৰ ওচৰলৈ আকৌ আনিব নে?” গুদ্দু তেওঁৰ প?ী আছিল। বহুত বছৰৰ আগতে তেওঁ বিয়া কৰাইছিল; আচল কথাটো হল তেওঁ এজন বৰ দুখীয়া মানুহ আছিল আৰু তেওঁৰ প?ীৰ মাক-বাপেক অলপ মানসিক আছিল। তেওঁলোকে গুদ্দুক তেওঁলোকৰ লগত থাকিবলৈ দিলে আৰু তাইক তাইৰ নিজৰ জীৱিকা আৰ্জিবলৈ আৰু লগতে তেওঁলোককো পোহপাল দিবলৈ দিলে, কাৰণ তেওঁলোকৰ বয়স হৈ আহিছিল আৰু নিজৰ বাবে একো কৰিবলৈ তেওঁলোক যুগুত নাছিল। মই কলোঁ, “ঠিক আছে, ফজল, তুমি মাত্ৰ প্ৰাৰ্থনা কৰা, আৰু কামবোৰ আপোনা-আপুনি ঠিক হৈ যাব।” মোৰ ওচৰতে মহম্মদ হাছিম মেমন নামৰ এজন দোস্ত থাকিছিল আৰু তেওঁ নাৰোৱালৰ প্ৰতি-সংগ্ৰাহক আছিল। তেওঁৰ আৰু মোৰ ল’ৰা-ছোৱালী সম বয়সৰ আছিল। মই এই ভদ্ৰলোকজনৰ লগত কথা হলো আৰু তেওঁ কলে, “ঠিক আছে, আমি এইটোৰ ব্যৱস্থা কৰিম।” আৰু তেওঁ কৰিলে। তেওঁ এই মানুহজনীক তাইৰ স্বামীৰ ওচৰলৈ ঘূৰাই আনিবলৈ সক্ষম হল আৰু তাৰপাছত ফজল আৰু গুদ্দু আকৌ একেলগ হল। বৰ ভাল কথা হৈছিল আৰু তেওঁলোক মোৰ পৰিয়ালৰ বাবে সঁচাকৈয়ে আৰামদায়ক আৰু সহায়ো হৈছিল।

ছৰিফা মই মনত পেলোৱা অন্য এটা ঘটনা। তাইৰ শহুৰ, পেটৰাচ, নিম্নতকৈও নিম্নতৰ এটা শিখ অনুসূচিত জাতিৰ পৰা ধৰ্মান্তৰিত হৈছিল আৰু তেওঁৰ ডাঙৰ পুত্ৰ লুকা ছৰিফাৰ স্বামী আছিল। ছৰিফাৰ কেচুৱা ছোৱালী এজনী হৈছিল কিন্তু তাৰপাছত তাই অন্য এজন মছীহি মানুহৰ লগত জড়িত হল। তাই তাইৰ চাৰি-মহীয়া কেচুৱাটো এৰি থৈ তেওঁৰ লগত পলাই গল। তাইৰ শহুৰ পেটৰাচ আমাৰ ঘৰলৈ আহিল। উপায়হীনতাত তেওঁ তেওঁৰ পাগুৰী ডেইজিৰ ভৰিত দলিয়াই পেলাই কান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, “ভনী, অনুগ্ৰহ কৰি আমাক সহায় কৰক। আমাক সহায় কৰক।” ডেইজিয়ে কথাটো মোক জনালে আৰু মই কলোঁ, “বাৰু, আমি কিবা এটা কৰিম।” মই কথাবোৰ মোৰ ওচৰ চুবুৰীয়া এজন পুলিচ বিষয়া, প্ৰতি আৰক্ষী অধীক্ষক, জাকাউল্লাহক জনালোঁ। তেওঁ স্থানীয় থানাত হুকুম দিলে, আৰু ছৰিফা আৰু তাইৰ পুৰুষ-দোস্ত মিৰ্পুৰ্খাছৰ পৰা হায়দৰাবাদলৈ গৈ থাকোঁতে

অষ্টম অধ্যায়

এইটো মোৰ গৃহ আছিল

মই পাকিস্তানৰ সেই সকলোবোৰ গৃহৰ কথা ভাবোঁ, আৰু এতিয়া হেজাৰবাৰৰ বাবে মই মোৰ নিজৰ গৃহৰ কথা ভাবোঁ। মোৰ পৰিয়ালৰ বাবে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰোঁতে মোৰ শোকৰ চকুলো আৰু ঈশ্বৰলৈ মোৰ ধন্যবাদ একেলগে মিশ্ৰিত হয়।

আমাৰ মোনাজাতৰ পোনপতীয়া উত্তৰ হিচাবে আমাৰ সন্তান কেইটা আমালৈ জন্ম হৈছিল। মোক ইমাম স্বৰূপে অভিষেক কৰাৰ আগদিনা, ১৯৫৯ চনৰ ১৯ ডিচেম্বৰ তাৰিখে ডেইজি আৰু মই দোৱা কৰিছিলোঁ: “প্ৰভু, আমি অকলশৰীয়া মানুহ আৰু আমাৰ ঘৰলৈ সৌন্দৰ্য্য আৰু উম আনিবলৈ আমাক এটি পুত্ৰ লাগে।” প্ৰভুৱে উত্তৰ দিলে আৰু ডেইজি সন্তান-সম্ভৱা হল। দুমাহৰ পাছত আমাক পুনৰ মিৰপুৰ্কাছলৈ বদলি কৰা হল আৰু তাত ডেইজিয়ে চেইন্ট থেৰেছা হস্পিতালত কিছুদিন শিক্ষয়ত্ৰীৰ কাম কৰিছিল। ডেইজিৰ প্ৰসৱৰ আগতে কিছু দিনৰ বাবে তেওঁক ভৰ্তি কৰোৱা ৱাৰ্ডটোলৈ ছালাৰ আজিজ্ নামৰ এজন মুছলমান স্ত্ৰীৰোগ-চিকিৎসক আহিছিল। ডেইজিয়ে নীলা ঊলৰ কেচুৱাৰ চোলা এটা গুঠি আছিল আৰু ডাক্তৰজনে তাৰ অৰ্থ কি বুজি পালে। “আপুনি নিশ্চিতৰূপে জানে নে যে আপোনাৰ ল’ৰাই হব” ? তেওঁ ডেইজিক সুধিলে। “ও জানোঁ”, তেওঁ কলে। তেওঁ কেনেকৈ ইমান নিশ্চিত হব পাৰে বুলি তেওঁ ডেইজিক সুধিলে, আৰু ডেইজিয়ে কলে, “কাৰণ আমি তাৰ বাবে দোৱা কৰিছিলোঁ আৰু আমি এনে কি এই নতুন কেচুৱা ল’ৰাটোক চমূৱেল নামান বুলি নামাকৰণো কৰিছোঁ।” ডেইজিয়ে প্ৰসৱ কৰাৰ সময়ত এই চিকিৎসকজন উপস্থিত আছিল, আৰু তেওঁ চমূৱেলক তেওঁৰ হাতত তুলি লৈ, চাৰিওফালে সকলোকে কৈ ফুৰিছিল, “তেওঁলোকৰ ঈমান আচৰিত। তেওঁলোকৰ আল্লাহ আচৰিত। তেওঁলোকৰ মুনাজাতৰ প্ৰতি তেওঁলোক ইমান নিশ্চিত।”

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

আৰু আমাৰ সন্তানক কেতিয়াও পৰিত্যাগ কৰা নাই। মোৰ মনত পৰে যেতিয়া মোৰ পুত্ৰ চমূৱেলক বিদেশলৈ পঠাবলৈ মোৰ ক্ষমতা নাছিল, কাৰণ মোৰ কোনো সম্পদ নাছিল। আমাৰ দৰিদ্ৰতাত চমূৱেল নিজেই প্ৰায়ে আচৰিত হৈছিল। সি মোক সুধিছিল, "আব্বা, তুমি আমাৰ বাবে কি কৰিলা?" মই অবশ অনুভৱ কৰিছিলোঁ আৰু তাৰ কোনো উত্তৰ মোৰ নাছিল। মোৰ পৰিয়ালৰ বাবে মই একো কৰিব পৰা নাছিলোঁ। ইউহোন্না ১৪:১ত কৈছে, "‡‡।" মই তেওঁলৈ অহাৰ পৰা মই তাকে কৰি আহিছোঁ। তাৰপাছত, ১৯৮৬ চনত, প্ৰভুৰ পৰা অন্য অনেক আশীৰ্ব্বাদৰ লগতে, ইও ঘটিল যে কোৰিয়া দেশৰ চিউলত তাৰ M.Div.ৰ কাৰণে চমূৱেলক গ্ৰহণ কৰিবলৈ বন্দৱস্ত কৰা হল – সেইটো এটা তিনি-বছৰীয়া পাঠ্যক্ৰম। এই কথাই ঈছাৰ "··" কথাখিনিৰ অৰ্থ বুজিবলৈ চমূৱেলক সহায় কৰিলে।

আমাৰ কন্যা খুল'দাৰ মেডিকেল স্কুলত প্ৰৱেশ আমাৰ বাবে একে ধৰণৰ এক আনন্দৰ কাহিনী। তাইৰ প্ৰথম সাক্ষাৎকাৰৰ পাছত আমি কেইবা মাহলৈকো একো খবৰ পোৱা নাছিলোঁ। পাকিস্তানত মানুহবিলাকে তেওঁলোকৰ ল'ৰা-ছোৱালীক উচ্চতৰ মেডিকেল অনুস্থানত সোমোৱাবলৈ তেওঁলোকৰ প্ৰভাৱ আৰু মৰ্য্যদা ব্যৱহাৰ কৰে। আমাৰ আল্লাহত ভাৰসাৰ বাহিৰে আমাৰ অন্য কোনো সম্পদ নাছিল। নিৰ্দ্ধাৰিত সময়ৰ ঠিক আগে আগে আমি মেডিকেল স্কুলৰ পৰা খুল'দাক স্কুলত এটি স্থান দিয়া প্ৰস্তাৱৰ কিয় উত্তৰ দিয়া নাই বুলি সোধা এখন চিঠি পালোঁ। আমি অৱশ্যেই তেনে প্ৰস্তাৱৰ বিষয়ে একো জনা নাছিলোঁ। হয়তো চিঠি এখন ডাকত হেৰাইছিল। গতিকে আল্লাহে তাইৰ বাবেও বাট মুকলি কৰিলে আৰু তাইৰ প্ৰশিক্ষণ সমাপ্ত কৰিবলৈ তাইক তাত ৰাখিছে।

প্ৰভুক অনুসৰণ কৰাৰ পৰা মই ইয়াকেই পাইছোঁ। এয়ে মোৰ পুৰস্কাৰ। মই আল্লাহক ধন্যবাদ দিওঁ যে তেওঁ মোক বাচি ললে আৰু মোৰ আগত ঈছা মছীহক প্ৰকাশ কৰিলে। মই তেওঁক ধন্যবাদ দিওঁ যে ঈছা মছীহক অনুসৰণ কৰাৰ সৌভাগ্য মই লাভ কৰিলোঁ।

●●●

সিহঁতক খেদি যোৱা হল। বাটতে সিহঁত ধৰা পৰিল, থানালৈ উভতাই অনা হল আৰু তাৰপাছত তাইক সোধা হল তাই তাইৰ স্বামীৰ ওচৰলৈ ঘূৰি যাব নে নাই। কিন্তু তাই কলে, "নাযাওঁ, আপুনি মোক ইয়াতে মাৰি পেলাব পাৰে, কিন্তু মই এই মানুহটোৰ ওচৰলৈ আকৌ উভতি নাযাওঁ। মই এই পুৰুষ-দোস্তজনকে মোৰ স্বামী হিচাবে লৈছোঁ।" মই যেতিয়া গম পালোঁ যে কথা আৰু বেয়াৰ ফালে গৈছে, মই মি: জাকাউল্লাহক ছৰিফা আৰু তাইৰ পুৰুষ-দোস্তক আমাৰ ঘৰলৈ আহিবলৈ দিবলৈ অনুৰোধ কৰিলোঁ। সিহঁত আহিল, আৰু সিহঁতক পানী আৰু চাহ যচাৰ পাছত, মই ছৰিফাক সুধিলোঁ তাই তাইৰ স্বামীৰ ওচৰলৈ ঘূৰি যাবলৈ ৰাজী আছে নে নাই। তাই কলে, "নাই। মই পুলিচ বিষয়াবোৰক মোৰ বিবৃতি দিছোঁ, আৰু মোৰ কবলৈ একো নাই।" মই কলোঁ, "ঠিক আছে।" ঠিকমতে মাথা লাগি নথকা মানুহবিলাকৰ কাৰণে মই সদায় এটা টনিক বা দৰৱাই ৰাখোঁ। তাইক তাইৰ হুচলৈ আনিবৰ বাবে, তাইৰ গালৈ এপাত জোতা দলিওৱাৰ আকাৰত, তাই মোৰ পৰা "চিকিৎসা"টো পালে। সেইটোৱে কাম দিলে। তাই সন্মত হল আৰু তাইৰ স্বামীৰ লগত পঠাই দিয়া হল, কাৰণ বাপেকৰ সৈতে লুকাও তাত আছিল। ছৰিফা তাৰ ওচৰলৈ ঘূৰি গল, আৰু বহুতো ল'ৰা-ছোৱালীৰ জন্ম দিলে, আৰু প্ৰায় পোন্ধৰ-ষোল্ল বছৰৰ পাছত ছৰিফাৰ জীয়েকক এজন ভাল যুবকৰ লগত মই বিয়া দিবলৈ পাৰিছিলোঁ। তাই পলাই যাওঁতে এৰি থৈ যোৱা সেই কেচুৱা ছোৱালীজনীয়েই এইজনী আছিল। গতিকে এইটো এটা গৃহ আছিল য'ত জুই লাগিছিল আৰু তাৰপাছত তাক মেৰামতি কৰা হল। মই সুখী যে আল্লাহৰ অনুগ্ৰহত মই পেট·াচৰ সন্মান আৰু শ্ৰদ্ধা ৰক্ষা কৰিব পাৰিছিলোঁ।

আৰু মই এতিয়া অন্য এটা ঘটনা সুঁৱৰিছোঁ। এইটো হন'ছ তাজ নামৰ মানুহ এজনৰ কাহিনী। তেৱোঁ সিন্ধ প্ৰদেশৰ উত্তৰ ফালৰ এটি অতি অৱহেলিত সম্প্ৰদায়ৰ পৰা আছিল। মছীহি ধৰ্ম্ম লোৱাৰ পাছত তেওঁ তেওঁৰ ল'ৰা-ছোৱালীবিলাকক শিক্ষিত কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁৰ ডাঙৰজনী কন্যা, পাৰ'ভিন শিক্ষয়ত্ৰী হল আৰু তাইৰ পাছৰ জীয়েকজনীও স্কুললৈ গৈছিল। তৃতীয়জনীও স্কুললৈ গৈছিল। কিছু দিনৰ পাছত ডাঙৰ দুজনীৰ নিকাহ হল আৰু সৰুজনী ঘৰত থাকি গল। হন'ছ তাজৰ ঘৰখন

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

বৰ অসুখী আছিল। তেওঁৰ প ?ীৰ মানসিক অসুস্থতা আছিল; তেওঁ নিজৰ বাবে একো কাম কৰি লব নোৱাৰিছিল আৰু তেওঁৰ চাৰিওফালে কি ঘটি আছিল তাক কব নোৱাৰিছিল। হন'ছ তাজে ৰাতিপুৱা চাৰিটামান বজাতেই কামলৈ যাব লাগিছিল আৰু তেওঁৰ জীয়েক অকলে ঘৰত থাকিছিল। এজন চুবুৰীয়াই তাইক প্ৰলোভিত কৰিলে আৰু শেষত তাই সন্তান-সম্ভৱা হল। হন'ছ তাজৰ বাবে এইটো মাধমাৰ আছিল। তেওঁ মোক তেওঁৰ ঘৰলৈ মাতিলে আৰু মই তেওঁক লগ পাওঁতে তেওঁ চকুলো টুকি আছিল। তেওঁ মোক কলে, "এই ছোৱালীজনীয়ে আমাক মাৰিলে, কাৰণ এতিয়াও হিন্দু হৈ থকা মানুহবিলাকৰ এইখন সমাজে কথা কৈছে। তেওঁলোকে কৈছে, 'তুমি মছীহি হিচাবে কেনেকৈ থিয় হোৱা আমি চাম। তুমি যিহেতু আমাৰ সমাজখন এৰিলা, এতিয়া তুমি কেনেকৈ চলিবা আমি চাই লম।' " মই ভাবোঁ এই ছোৱালীজনীক বলাৎকাৰ কৰাৰ ইও এটা কাৰণ আছিল। তাজে আত্মহত্যা কৰিবলৈ নাইবা তেওঁৰ জীয়েকক নিজে মাৰি পেলাবলৈ ভাবুকি দিছিল। মই কথাটো ভাবি চালোঁ আৰু ভাবিলোঁ যে যদি এই মানুহজনক আত্মহত্যা কৰিবলৈ এৰি দিয়া যায়, সেই কাৰ্য্যই গোটেই পৰিয়ালটোকে মাৰিব। যদি তেওঁ জীয়েকক হত্যা কৰে, চৰকাৰী আইনৰ অধীনত তেওঁক মৰা হব আৰু তেতিয়া এটা পৰিয়ালৰে দুজন মানুহক হেৰুৱা হব। তেওঁলোকে আচলতে তাইৰ গৰ্ভপাত কৰাৰ কিবা এটা উপায় ওলিয়াবলৈ মোক কৈছিল। কিন্তু মই অন্য কিবা উপায় ওলিয়াবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ। গতিকে মই নামনি সিন্ধত মোৰ দোস্তবোৰৰ সৈতে সংস্পৰ্শ কৰিলোঁ আৰু তাৰপাছত এই ছোৱালীজনীক তাইৰ বায়েকৰ লগত তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলোঁ। তাই ল'ৰা সন্তান এটা জন্ম দিলে আৰু তাক অন্য এটা পৰিয়ালে তুলি ললে, আৰু প্ৰায় চাৰি মাহৰ পাছত মই এই ছোৱালীজনীক এজন অতি ভাল দায়বদ্ধ মছীহিৰ লগত বিয়া দিলোঁ।

মই বিশ্বাস কৰোঁ যে গৃহ সজা মানে মানুহক গঠন কৰা।

●●●

বজাৰৰ কামত চাৰি-চকীয়া গাড়ী ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ অলপো বেয়া নাপায়, কিন্তু একে প্ৰভু আৰু গৰাকীৰ সেৱা কৰিবলৈ পৰিশ্ৰম কৰা তেওঁলোকতকৈ দুখীয়া ভাইবিলাকক তেওঁলোকে অৱহেলা কৰে। তেওঁলোকে তেওঁলোকক চিকিৎসা বানচ আৰু চিকিৎসালয়ৰ সুবিধা নামঞ্জুৰ কৰে আৰু সুশিক্ষা পাবলৈ তেওঁলোকৰ ল'ৰা-ছোৱালীক বৃত্তি নিদিয়ে।

মোৰ জীৱনত ইমানবোৰ বাধা আৰু নিৰুৎসাহ পোৱাৰ বাবে, মানুহে কেতিয়াবা মোক সোধে, "ইচ্‌লাম ধৰ্ম্ম এৰি মছীহলৈ আহি কিবা লাভ হল নে ? ইয়াৰ পৰা আপুনি কি পালে ? " মোৰ মুছলমান পৰিয়ালবোৰে মোক এই কথা সুধে। মোৰ অৱশ্যে কিছুমান অতি স্পষ্ট উত্তৰ আছে। মই মানুহক সদায় কৈ আহিছোঁ যে মোৰ নিজৰ বাবে ধন সাঁচিবলৈ প্ৰভুৱে মোক মতা নাই, কিন্তু আল্লাহৰ লোকৰ বাবে মগনীয়া হবৰ বাবেহে মোক মাতিছে। মোৰ গোটেই জীৱন ইয়াকে কৰিবলৈহে মই বিচাৰিছিলোঁ। মোৰ ব্যক্তিগত বা পৰিয়ালৰ প্ৰয়োজনৰ বিষয়ে আনক জনাবলৈ মোৰ বাবে সদায় অতি কঠিন, কিন্তু আনৰ প্ৰয়োজনৰ বাবে পৃথিবীৰ চাৰিওফালে থকা মোৰ বন্ধুবোৰৰ পৰা খুজিবলৈ মই সদায়ে সাহস কৰি আহিছোঁ। আল্লাহৰ লোকবিলাকৰ জীৱনৰ দস্তুৰ নিশ্চয় এনেকুৱাই। এনে কি পৌল চাহাবায়ো ফিলিপীয়াবিলাকলৈ লিখা তেওঁৰ পত্ৰত উল্লেখ কৰিছে, "মই আনৰ পৰা চুৰ কৰি তোমালোকক সহায় কৰিছোঁ।" প্ৰভুৱে মোক এই স্থানত ৰাখিছে – মোৰ নিজৰ বাবে নহয় কিন্তু আনৰ বাবে। আনক ঢুকি পাব পৰাকৈ তেওঁ মোক যথেষ্ট অনুগ্ৰহ দান কৰিছে। মোৰ বাবে এই কথা কোৱাটো টান, কিন্তু অনেক বছৰ ধৰি পাকিস্তানৰ কিছুমান জামাতৰ পৰিচালকৰ বাবে জামাতৰ বাবে দান কৰা ধনেৰে তেওঁলোকৰ নিজৰ পৰিয়াল গঢ়াৰ প্ৰলোভন বৃদ্ধি পাইছে। কিন্তু মই সত্যৰূপে কব পাৰোঁ যে মই মোৰ নিজৰ সংস্থানেৰে আনক গঢ়িছোঁ। মোৰ ব্যক্তিগত আৰু পৰিয়ালৰ ব্যৱহাৰৰ বাবে একো নোলোৱাকৈ, মই আনৰ হৈ মগনীয়া হব লগা হৈছে। আনৰ বাবে আৰু মোৰ নিজৰ পৰিয়ালৰ বাবেও মই পৰাজিত হৈছোঁ যেন লাগিব পাৰে। মোৰ যদি কেতিয়াবা কোনো মান-সন্মানো আছিল, তাকো মই কেতিয়াবা হেৰুৱাব লগা হৈছোঁ। কিন্তু প্ৰভুৱে আমাক

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

আৰু কিনোঁতাৰ পৰা পোৱা ধনখিনি কোনে পালে মই নাজানোঁ। এই হাতীটোৱে জীয়াই থাকিবৰ বাবে লগত ঘাঁহ ননাৰ বাবে এই সকলো ঘটিছিল।

একে ধৰণৰ হাতীৰ অন্য এটা কাহিনী মই আপোনালোকক কওঁ শুনক। তাৰপাছত, ১৯৮৬ চনৰ মধ্যম ভাগত মোৰ ডায়চেচান বিছপে এগৰাকী বিদেশী মিছনেৰী মহিলাই ব্যৱহাৰ কৰি যোৱা এখন পুৰণি চুজুকি জীপ ৰাখিবলৈ মোক অনুমতি দিছিল। গাওঁবোৰলৈ যাবলৈ এইখন ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ মই ভাল পাইছিলোঁ। আল্লাহৰ লোকবিলাক আৰু ৰোগীয়া দুখিয়া লোকবিলাকৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ সেইখন ইমান সুবিধাজনক আছিল। কিন্তু আকৌ, গাড়ীখন চোৰা-চিতা আৰু ভৰণ-পোষণৰ বাবে কোনো পুঁজি নথকাৰ বাবে যেতিয়া চকা কেইটা বেয়া হৈ গল, মই মোৰ জামাতৰ কৰ্তৃপক্ষক চকা বদলি কৰিবৰ বাবে সুধিলোঁ, কিন্তু কোনো উত্তৰ নাপালোঁ। যেতিয়া সেইখনে দুৰ্গন্ধময় ধোঁৱা এৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু ইঞ্জিনটোৰ মেৰামতিৰ প্ৰয়োজন হল, মই মোৰ ওপৰৱালাবোৰক সুধিলোঁ কিন্তু পুনৰ কোনো সু প্ৰত্যোত্তৰ নাপালোঁ। মোৰ নিজৰ সংস্থানৰ পৰা অলপ আৰু মোৰ পেৰিশ্বৰ পৰা কিছু ধন ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ মই চেষ্টা কৰিছিলোঁ কাৰণ মোৰ পেৰিশ্বৰ সদস্যবিলাকে গাড়ীখন ব্যৱহাৰ হৈ থকা দেখিবলৈ ব্যগ্ৰ আছিল। মই যিমান দিন পাৰোঁ এই গাড়ীখন ৰাস্তাত চলাই থাকিবলৈ অতিশয় চেষ্টা কৰিছিলোঁ, কিন্তু সেইখন অন্য এটা বগা হাতী হৈ পৰিছিল যিটোক মই এৰি থৈ যাব লগা হৈছিল। আৰু মানুহবিলাকক দেখুৱাবলৈ বা সেইটো বেছি সৰু হৈ পৰিল বুলি মোৰ ৰজাক দেখুৱাবলৈ মোৰ কোনো বদলি নাছিল! মোৰ কোনো ব্যক্তিগত অনুশোচনা নাই, কিন্তু এই সকলোবোৰে মোক গভীৰভাৱে অন্তৰ অন্বেষণ কৰিবলৈ বাধ্য কৰিছিল আৰু এই দেখিবলৈ পাই মোৰ দুখ হৈছিল যে এটা পুৰুষৰ আগতে গাধ এটাৰো মালিক হব নোৱাৰাকৈ গৰীব হৈ থকা কিছুমান জামাতৰ পৰিচালকে এতিয়া তেওঁলোকৰ ঘৰৰ আগত নতুনকৈ আমদানী কৰি অনা, উচ্চ মানৰ জাপানী জীপ ৰাখিব পৰা অৱস্থা হৈছে। মোৰ বাবে ই শোকজনক আৰু অতি অন্যায় যেন লাগে যে জামাতৰ কৰ্তৃত্বত থকা কিছুমানে তেওঁলোকৰ নিজৰ

ষষ্ঠ অধ্যায়

আৰু অন্যান্য গৃহ আৰু সমস্যাবোৰ

আজি মোৰ পৰিস্কাৰকৈ মনত পৰা অন্যান্য ঘটনাত মোৰ মন। নাছ'ৰীন অধিক শিক্ষিত পৰিয়ালৰ পৰা অহা আৰু এইটো তাইৰ কাহিনী। সেয়া ২৮ বছৰ আগৰ কথা।

নামনি সিন্ধৰ মিৰ'পুৰ্কাছৰ আমাৰ ঘৰলৈ নাছ'ৰীনক অনা হৈছিল। তাই সন্মান আৰু সুখ্যাতি থকা ধনী মানুহ এজনৰ জীয়েক আছিল। কিন্তু তাই তাইৰ মাহীমাকৰ ফালৰ ভাই-ভনীবোৰৰ লগত টান দিনৰ মাজেদি গৈছিল। তাইক কোনোবাই উপদেশ দিছিল যে সহায় আৰু নিৰাপত্তা পোৱাৰ একমাত্ৰ উপায় হৈছে মছীহিবিলাকৰ ওচৰলৈ গৈ মছীহি ধৰ্ম্ম লোৱা।

তাই প্ৰথমতে চেইন্ট থেৰেছা হস্পিতাললৈ আহিছিল, কিন্তু তাৰ কৰ্ম্মচাৰীবোৰে তাইক নাৰাখিলে কাৰণ তেওঁলোক এই ধনী মানুহজনক ভয় কৰিছিল। গতিকে তাইক মোৰ ওচৰলৈ অনা হল। শীঘে? নিজৰ সুনামৰ বিষয়ে চিন্তা কৰা তাইৰ বাপেকে তাইক বিচাৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁ চেইন্ট থেৰেছা হস্পিতাললৈ আহিল আৰু তেওঁলোকে তেওঁক কলে যে তেওঁৰ জীয়েক ৰেভাৰেণ্ড নামানৰ লগত আছে। একেখন চহৰতে মোৰ বহুতো প্ৰভাৱশালী মুছলমান আত্মীয় আছিল। এই মানুহজনে পোনে পোনে মোৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ সাহস নকৰিলে, গতিকে তেওঁ মোৰ এজন সম্বন্ধীয় ভাই, এজন মুখ্য উকীল, চৌধ'ৰি নাছিৰ আহ'মেদৰ ওচৰলৈ গল। তেওঁ তেওঁৰ ওচৰত তেওঁৰ অনুৰোধ এইদৰে ৰাখিলে, “মই শুনিবলৈ পাইছোঁ যে মোৰ ছোৱালী নাছ'ৰীন ৰেভাৰেণ্ড নামানৰ লগত আছে, কিন্তু মই তেওঁৰ ওচৰলৈ এনেই যাব নোৱাৰোঁ। আপুনি মোক অনুগ্ৰহ কৰি সহায় কৰক কাৰণ মোৰ ছোৱালী যাতে নষ্ট নহয় তাৰবাবে মই অতি চিন্তিত হৈছোঁ।” চৌধ'ৰি নাছিৰ আহমেদে উত্তৰ দিলে, “তাই যদি ৰেভাৰেণ্ড নামানৰ লগত আছে, তাই নিৰাপদে থাকিব কাৰণ তেওঁ আমি সম্পূৰ্ণৰূপে ভাৰসা কৰিব পৰা মানুহ। তাই অবিবাহিতা ছোৱালী হোৱাৰ তেওঁ সুযোগ নলব।” তেতিয়া এই পিতৃজনে আমাৰ ওচৰলৈ

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

উত্ৰাৱল হৈ আৰু চকুপানী টুকি আহিল। তেওঁ মোৰ ভৰিত তেওঁৰ পাগুৰি দলিয়াই দি কলে, “মোক মোৰ ছোৱালীক ঘূৰাই দিবলৈ মই আপোনাক ভিক্ষা কৰিছোঁ।” মই হাঁহিবলৈ আৰম্ভ কৰি কলোঁ, “তাই ঠিকে আছে। কিন্তু আপুনি তাইক শাস্তি নিদিয়ে বুলি আপুনি মোক কথা দিব লাগিব।” নাছ'ৰীনে মোক কৈছিল যে তাই যদি ঘৰলৈ ঘূৰি যায় তাইৰ বাপেকে তাইক মাৰি পেলাব। গতিকে মই তেওঁক প্ৰতিজ্ঞা কৰাব লগা হল যে তাইক শাস্তি দিবলৈ তেওঁ একো নকৰে। তেওঁ প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে আৰু তাই ঘূৰি গল। তাই বাপেকৰ ওচৰলৈ ঘূৰি নোযোৱা হলে তেওঁক জগৰীয়া কৰা হলহেতেন আৰু সমাজত তেওঁৰ কোনো স্থান নাথাকিলহেতেন। মই এইটো ‘গৃহ ৰক্ষা কৰা’ ধৰণেৰে চাওঁ কাৰণ এই মানুহজনে আত্মহত্যা কৰিলেহেতেন নতুবা তেওঁ তেওঁৰ জীয়েকক মাৰি পেলালেহেতেন। তেনে ঘটা হলে চৰকাৰে তেওঁক ফাঁচী দিলেহেতেন, যিটো পাকিস্তানত হত্যা কৰাৰ শাস্তি।

শ্বমীম নামৰ এজনী নাৰ্ছৰ অৱস্থাটো বেলেগ ধৰণৰ আছিল। তাই মছীহি আছিল, তাইৰ পৰিয়ালৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ সন্তান। আৰু তাই নাৰ্ছ হিচাবে প্ৰশিক্ষণ লৈছিল। তাৰপাছত তাই তাইৰ পৰিয়ালক পোহপাল দিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। গাল'ফৰ পৰা অহা তাইৰ ধনেৰে তাইৰ বাপেক ধনী হৈ পৰিছিল। শ্বমীমে চাকৰি কৰি থাকিল আৰু কোনেও তাই বিয়া কৰিব বিচাৰে নে কি এই বিষয়ে চিন্তা কৰা নাছিল। তাই আচলতে অতি দৃঢ় চৰিত্ৰৰ ছোৱালী আছিল। তাইৰ আত্মীয়বোৰৰ যোগেদি মোৰ তাইৰ লগত পৰিচয় হৈছিল আৰু আমি দোস্ত হৈ পৰিছিলোঁ। তাইৰ ব্যক্তিগত সমস্যাবোৰৰ বিষয়ে তাই মোক খোলাখুলিকৈ কৈছিল। তাই কৈছিল, “পাদ্ৰী চাহিব, মোৰ বিষয়ে চিন্তা কৰা আপুনিয়েই প্ৰথমজন মানুহ।” এজন স্বামী আৰু নিজৰ ঘৰ এখন হোৱাৰ তাইৰ আশাৰ কথা তাই মোক কৈছিল। আমি দোৱা কৰিছিলোঁ আৰু কেৱল মছীহি এজনকহে বিয়া কৰাবলৈ তাইক মই জোৰ দিছিলোঁ। তাই উত্তৰ দিছিল, “আপুনি মাত্ৰ মোৰ বাবে দোৱা কৰি থাকক। মই প্ৰভু ঈছাৰ নামলৈ কোনো লজ্জা নানোঁ। বহুত দিন যোৱাৰ পাছত শ্বমীমে মোক কলে যে তাই এজন মুছলমান ডেকাক লগ পাইছে আৰু তেওঁ মছীহি হবলৈ সন্মত হৈছে। তাই গাল'ফৰ

“হয়, মোৰ মনত আছে।” ৰজাই কলে, “সেই হাতীটো ক'ত?” দুখীয়া মানুহজনে কলে, “সি মোৰ লগতে আছে।” “তোমাৰ লগত আছে? তুমি কেনেকৈ হাতীটোক ইয়ালৈকে আনিব পাৰিবা?” আৰু সি কলে, “সি মোৰ লগতে আছে, মহাশয়।।” ৰজাই কলে, “বাৰু, মোক দেখুওৱা।” তেতিয়া সি ধৰি অনা এন্দুৰটো সি মুকলি কৰি দিলে আৰু এন্দুৰটো পলাই গল। ৰজাই কলে, “সেইটো হাতী হব নোৱাৰে।” “হয়, মহাশয়, তাৰ ৰং একে। ঘাঁহ খাবলৈ নোপোৱাৰ বাবে হাতীটো দুৰ্ব্বল হৈ পৰিছিল।” অৱশ্যেই দুখীয়া মানুহজনে বুজাব খুজিছিল যে হাতী এটা দিয়াটো সহজ, কিন্তু তুমি তাক খাদ্য যোগাব নোৱাৰিলে একো লাভ নাই।

প্ৰায় একে ধৰণৰ এটা ঘটনা মোলৈ ঘটিছিল। ১৯৬৫ চনত মোৰ যেতিয়া অসুখ হৈ মই হৃদৰোগত আক্ৰান্ত হৈছিলোঁ, তেতিয়া সিন্ধ প্ৰদেশৰ মোৰ পুৰণি ঠাইলৈ মোক পঠাই দিয়া হৈছিল, কাৰণ কেটাৰ উচ্চতাত থকাটো টান। আমাৰ এগৰাকী নাৰ্চ সহকৰ্ম্মী, চিষ্টাৰ হিল্দেগাৰ্ড গাল'ডাউ চুটীত ঘৰলৈ যাওঁতে, জাৰ্ম্মানীত তেওঁৰ বন্ধুবিলাকক মোৰ অস্বাস্থ্য আৰু তেওঁ আমাৰ পৰিয়ালৰ লগত কটোৱা সুসময়বোৰৰ বিষয়ে কৈছিল। ইয়াৰ ফল স্বৰূপে জাৰ্ম্মান কেথলিক বন্ধুবিলাকে আমাৰ পৰিয়ালৰ বাবে এখন সম্পূৰ্ণ নতুন ভক'ছ'ৱেগন গাড়ী আৰু ৰেফ্ৰিজেৰেটৰ পঠিয়ালে। এই গাড়ীখন কৰাছীৰ বন্দৰত আহি পালেহি, কিন্তু বানিজ্য শুল্ক দিবলৈ মোৰ টকা নথকাৰ বাবে, বিছপ চান্দু ৰেয়ে যথেষ্ট অনুগ্ৰহ কৰি বানিজ্য শুল্কৰ পৰা এই গাড়ীখন মুকলাবলৈ কিছু টকা যোগালে। গাড়ীখনৰ বাবে মই কৃতজ্ঞ হৈছিলোঁ, কিন্তু এই হাতীটোৰ বাবে ঘাঁহ নাছিল। ই বেচি দিন টিকি থাকিব নোৱাৰিলে। যেতিয়া মোৰ লগত অলপ ধন আছিল আৰু ইয়াৰ ভৰণ-পোষণৰ বন্দৱস্ত কৰিব পাৰিছিলোঁ, তেতিয়া সেইখন চলিছিল আৰু মই গাওঁবোৰলৈ যাব পাৰিছিলোঁ। কিন্তু এই গাড়ীখন তেনে ধৰণৰ ৰাস্তাবোৰৰ বাবে বনোৱা নাছিল, তাৰ ইঞ্জিনটো পাছফালে আছিল আৰু সি ৰাস্তাৰ ধূলিবোৰ টানি লৈছিল যাৰ ফলত ই ৰাস্তাতে বন্ধ হৈ গৈছিল। এইবাৰ মই কোনো উৎসাহ আৰু ভৰণ-পোষণৰ বাবে কোনো সহায় পোৱা নাছিলোঁ। মোক কোৱা হৈছিল, “যিহেতু ইয়াক কাচ'টমছ'ৰ পৰা মুকলাবলৈ ডায়চিচে ধন খৰচ কৰিছিল, সেইবাবে এই গাড়ীখন ডায়চিচৰ হয়।” সেইখন বিক্ৰী কৰা হল

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

সপ্তম অধ্যায়

বগা হাতী আৰু গাড়ী

মই আকৌ মোৰ কোঠাত, পাকিস্তানৰ পৰা দূৰৈত, গাওঁবিলাকলৈ ওলাই গৈ প্ৰচাৰ কৰিব নোৱাৰাৰ নিৰাশাৰ কথা সুঁৱৰি, বহি আছোঁ। মোৰ যান-বাহনৰ প্ৰয়োজন আছিল আৰু প্ৰায়ে সেইটো মোৰ নাছিল।

এসময়ত এজন ৰজা অৰ্থাৎ কোনো এখন ৰাজ্যৰ শাসনকৰ্ত্তা আছিল। এজন দুখীয়া মানুহ তেওঁৰ দৰবাৰলৈ আহিছিল আৰু তাৰ কাম আছিল ৰজাক হহোঁৱা। ৰজাৰ দৰবাৰত সদায় তেনে মানুহ ৰাখিছিল – তেওঁলোকক দীৰ্ঘ জীৱন জীয়াই থকাত সহায় কৰাত হাঁহি এক টনিক আছিল। এদিন ৰজাই এই দুখীয়া মানুহজনৰ বুদ্ধি আৰু খুহুটীয়া কথা ইমান উপভোগ কৰিলে যে তেওঁ তাক এটা হাতী দিলে আৰু কলে, “এতিয়াৰ পৰা তুমি যেতিয়াই মোৰ দৰবাৰলৈ আহিবা, তুমি এই হাতীটোত উঠি আহিব লাগিব।” সি কলে, “ঠিক আছে, ডাঙৰীয়া। ধন্যবাদ।” সি তেওঁৰ আগত আঁঠু ললে আৰু হাতীত উঠি ঘৰলৈ গল। আৰু মই ভাবোঁ দুই এদিনৰ বাবে সি এই হাতীটোক খোৱাব-বোৱাবলৈ সক্ষম হৈছিল, কিন্তু এই বিশাল জন্তুটোক খোৱাবলৈ তাৰ বাবে অতি কঠিন হৈ পৰিল। গতিকে সি মনতে ভাবিলে যে যদি সি এই হাতীটোক ভোকত ৰাখে, সি দুৰ্ব্বল হৈ পৰিব আৰু কোনেও তাক নিকিনিব। গতিকে সি স্বাস্থ্যৱান জন্তু হৈ থাকোঁতেই সি তাক বিক্ৰী কৰি দিলে। বিক্ৰী কৰি পোৱা ধনেৰে সি নিশ্চয় কিছুদিন চলিছিল। তাৰপাছত সি ৰজাৰ দৰবাৰলৈ যোৱাৰ সময় হৈ আহিল, আৰু এই ৰজাৰ কথা তাৰ মনত পৰিল যে সি যেতিয়াই ৰজাৰ দৰবাৰলৈ যাব সি সেই হাতীটোত উঠি যাব লাগিব। কিন্তু সি সেইটো বিক্ৰী কৰি দিলে, গতিকে সি কি কৰা উচিত ? এই মানুহবোৰ অতি বুদ্ধিমান আৰু অলপ সময়ৰ ভিতৰতে উপায় ওলিয়াব পাৰে। সি হাতীৰ দৰে একে ৰঙৰে এটা এন্দুৰ ধৰিলে। সি এন্দুৰটো তাৰ লগত ৰাখি দৰবাৰলৈ গল। ৰজাই তাক মাতি কলে, “তুমি মই দিয়া হাতীটোত উঠি আহিব লাগিব বুলি মই তোমাক কোৱা নাছিলোঁ নে ? ” সি উত্তৰ দিলে,

পৰা আহিল আৰু মই তাইক বিয়া দিলোঁ। তাইৰ এতিয়া দুজনী ধুনীয়া সৰু সৰু ছোৱালীৰ সৈতে ঘৰ এখন আছে আৰু তাইৰ স্বামী আজাৰ এজন অঙ্গীকৃত মছীহি, তেওঁৰ সমস্ত ৰেহ-ৰূপ আৰু সাক্ষ্যত সাহসী। এইদৰে এইটো অন্য এটা গৃহ সজাৰ কাহিনী।

অন্য এটা গৃহ ভাগি পৰিছিল। এইটো এগৰাকী মছীহি বিধবাৰ ঘৰ আছিল, তেওঁৰ মাত্ৰ দুটি সন্তান – এটি ল’ৰা আৰু এজনী ছোৱালী – আছিল। ছোৱালীজনীয়ে এটা মুছলমান ল’ৰাক বহুত বছৰৰ পৰা প্ৰেম কৰি আহিছিল। তাইৰ আম্মা এগৰাকী বয়সস্থ বিধবা আছিল আৰু ডাঙৰ হৈ অহা জীয়েকক একো কব নোৱাৰিছিল; তাইৰ ভায়েক ইমান ভয়াতুৰ আছিল যে কাৰো মুখামুখি হব নোৱাৰিছিল, আৰু তাইৰ আত্মীয়বিলাকে মন দিয়া নাছিল। মানুহে কেতিয়াবা এনে ধৰণৰ পৰিস্থিতি সমৰ্থন কৰে কাৰণ তেতিয়া ই তেওঁলোকৰ নিজৰ অসদাচৰণ বাবে তেওঁলোকক স্বাধীনতা দিয়ে। কিন্তু এইটো ঠিক নহয় বুলি মই জানিছিলোঁ। এই ধৰণৰ সম্পৰ্ক চলি থাকিবলৈ দিবলৈ মই সাজু নাছিলোঁ। মই ছোৱালীজনীৰ লগত কথা পাতিলোঁ আৰু তাই কলে, “খুড়া, মই যোৱা যোল্ল বছৰে এই মানুহজনক ভাল পাই আহিছোঁ। সকলোৱে জানে যে মই যদি তেওঁক এৰোঁ মোক বিয়া কৰিবলৈ মছীহি সমাজৰ পৰা এজনো মানুহ নোলাব। গতিকে মই কি কৰিম ? ” মই মানুহটোৰ লগত কথা হলোঁ আৰু বুজিলোঁ যে তেওঁ তেওঁলোকৰ সম্বন্ধটো তেনেকৈয়ে চলি থাকিব বুলি ধৰি লৈছে। তেওঁ কলে, “হয়, মই তাইক ভালপাওঁ আৰু মই তাইক নেৰোঁ।” গতিকে মই তেওঁৰ লগত স্পষ্টবাদী হব লগা হল। মই কলোঁ, “তাইক তুমি এৰিব খোজা নাই সেইটো ভাল কথা, কিন্তু মই তোমাক কবলৈ বাধ্য যে তুমি এই সম্বন্ধৰ অন্ত পেলাব লাগিব। ইয়াৰ অন্ত পৰিব লাগিব কাৰণ ই এটা লজ্জাকৰ কথা। ই প্ৰভুলৈ অপমান আৰু এই চহৰত বাস কৰি থকা তেওঁৰ মানুহবিলাকৰ প্ৰতি অপমান।” ছোৱালীজনীয়ে মোক আগতেই কৈছিল যে তাই মুছলমান মতে বিয়া নকৰায় আৰু মুছলমান নহয়। এসপ্তাহৰ পাছত যুবকজনে মোৰ ওচৰলৈ আহি কলে যে তেওঁ বাপ্তিস্ম লবলৈ সাজু। গতিকে মই তেওঁক বাপ্তাইজিত কৰিলোঁ আৰু তাৰপাছত কলোঁ, “মই তোমাক অঙ্গীকৃত মছীহি কৰিব নোৱাৰোঁ, কিন্তু মই তোমাক এটা কথা কব খুজোঁ যে তুমি নিয়মিতৰূপে জামাতলৈ

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

আহিব লাগে।” তেওঁলোকৰ এতিয়া এখন ঘৰ আছে আৰু প্ৰভুৱে তেওঁলোকক সন্তান দিও আশীৰ্ব্বাদ কৰিছে। এই যুবকজনৰ কাৰণে মই বহুত কথাৰ সন্মুখীন হব লগীয়া হৈছিলোঁ, কাৰণ মানুহবিলাকে জানিছিল যে ৰেভাৰেণ্ড নামানেহে তেওঁক মছীহি কৰিছিল। উপাযুক্তই মোক মাতি পঠিয়াইছিল আৰু মই কৈছিলোঁ, “মই তেওঁক বা আন কাকো তেওঁৰ ঈমান সলাবলৈ জোৰ কৰা নাই। আপুনি যদি নিশ্চিত হব খুজিছে আপুনি এই যুবকজনক মাতি পঠিয়াই তেওঁক সুধিব পাৰে তেওঁ কিয় মছীহি হল।” তেওঁক মতা হল আৰু আল্লাহৰ অনুগ্ৰহত তেওঁ অতি সাহসী হৈছিল। গতিকে অন্য কোনেও আৰু তেওঁক একো নকলে। তাৰপাছত তেওঁৰ বিভাগৰ পৰা তেওঁ কঠিন সময়ৰ সন্মুখীন হৈছিল। তেওঁ এটা চহৰৰ বেঙ্কত কাম কৰি আছিল, তাৰপাছত তেওঁক হীন পদস্থ কৰি গাঁৱৰ শাখা এটালৈ পঠোৱা হৈছিল য'ত তেওঁ অতি কম স্থানীয় সুবিধা পাইছিল। কিন্তু মই আল্লাহক ধন্যবাদ দিওঁ যে দুয়ো অঙ্গীকৃত আৰু সাক্ষ্যবাদী মছীহি হয়।

প্ৰভুলৈ নিজকে সম্পূৰ্ণৰূপে শোধাই দিবলৈ অতি টান পোৱা অনেক লোকো আছিল। কবলৈ লোৱা এই শেষ ঘটনাটো মই আধা-সজা গৃহ বুলি কওঁ। ই মোক ৩০ বছৰ আগলৈ লৈ যায়। মিৰ'পুৰ্কাছৰ চেইন্ট জ'ন জামাতৰ কাৰ্য্যভাৰ লবলৈ মই নামনি সিন্ধলৈ আহিছিলোঁ, সেয়া গাঁৱলীয়া সমাজক লৈ বিশেষকৈ এক জনজাতীয় অঞ্চল আছিল। বিশ্বপ চান্দু ৰেইয়ে মোক মোক্তাৰ পাতিছিল। আচলতে উত্তৰৰ পৰা পাকিস্তানৰ এই অংশলৈ তেৱেঁই মোক লৈ আহিছিল, আৰু তেওঁ মোক ভাৰসা আৰু প্ৰেম কৰিছিল। তেওঁ যেতিয়া সেই একে অঞ্চলৰে ঈমাম পদৰ জিম্মাত আছিল, তেওঁ সংঘৰত এটুকুৰা মাটি কিনিছিল। সেই সময়ত সেইখন জিলা নাছিল, কিন্তু ১৯৫৮ৰ আগভাগত সেইখন জিলা মুখ্যালয় হৈ পৰিছিল। এই মাটি টোকোৰাৰ হিচাপ লবলৈ তেওঁ মোক কৈছিল। সেইবাবে তেওঁ মোলৈ প্ৰয়োজনীয় নথি-পত্ৰ পঠিয়াই দিছিল। মই যেতিয়া জিলা ৰাজহ কৰ্তৃপক্ষৰ ওচৰ চাপিলোঁ, মই দেখিলোঁ যে চৰকাৰে মাটি টোকোৰা লৈ লৈছে কাৰণ জামাতৰ ফালৰ পৰা কোনেও একো ব্যৱস্থা লোৱা নাছিল। গতিকে মাটিখিনি চহৰৰ আঁচনিৰ ভিতৰত চামিল কৰি পেলোৱা হৈছিল কাৰণ

সেইখিনি ঠিক চহৰৰ মাজভাগতে আছিল। মই কলোঁ যে এইটো আমাৰ ভুল নহয় আৰু আমাক মাটিখিনি লাগে। গতিকে আমাক ইচ্ছাধীনতা দিয়া হল যে আমি চহৰৰ বাহিৰত ইয়াতকৈ ডাঙৰ মাটি এডোখৰ লওঁ, আৰু উপাযুক্তই সুধিলে আমি সেই ডাঙৰ মাটি ডোখৰ লবলৈ ইচ্ছা কৰোঁ নে কি। কিন্তু বন্দবস্ত আছিল এই যে আমি উপৰুৱা মাটি ডোখৰৰ দাম দিব লাগিব। আমাৰ আগৰ মাটিৰ জোখৰ কালি তেওঁ আমাক দিবলৈ ৰাজী কিন্তু উপৰুৱা অংশখিনি আমি চলি থকা হাৰত কিনিব লাগিব। মই কলোঁ যে আমাক জৰিমনা কৰা উচিত নহয়; যে আমি এই মাটি ডোখৰ লবলৈ ৰাজী কিন্তু আমি মূল মাটিখিনি যিটো দামত কিনিছিলোঁ সেই একে দামহে আমি দিম। আমাৰ মাটি ডোখৰ লৈ তেওঁলোকেহে ভুল কৰিছে আৰু তেওঁলোক মান্তি হল। গতিকে সেই মাটি ডোখৰ আমি লব পাৰিলোঁ আৰু তাত এতিয়া আমাৰ এটা সুন্দৰ গীৰ্জ্জাঘৰ আৰু পালকৰ ঘৰ আছে।

সংঘৰলৈ যাওঁতে মই যেতিয়া পাদ্ৰী মন'জুৰ মাছিহক লগ পাইছিলোঁ, মই গম পাইছিলোঁ যে যদিও মই এই সম্পত্তিখিনি বচাব পাৰিলোঁ আৰু হায়দৰাবাদৰ ডায়চিচে যদিও তাত গীৰ্জ্জাঘৰ আৰু পালকৰ ঘৰ সাজিব পাৰিলে, তথাপি মোৰ সময়ত স্থানীয় সমাজ যেনে উৎসাহী আছিল এতিয়া তেনে নহয়। মানুহবিলাকে এতিয়াও বিদেশী সাহায্যৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি আছে। পাকিস্তানত আমাৰ স্থানীয় সমাজৰ বাবে ই ভাল চিন নহয়, কাৰণ আনৰ ওপৰত ভেজা দি থাকিলে মানুহ

অসমৰ্থ হয় আৰু তেওঁলোকে আত্মিকৰূপে বৃদ্ধি পাব নোৱাৰে। মই এইটোক আধা-সজা গৃহ হিচাবে চাওঁ কাৰণ মই বিশ্বাস কৰোঁ যে স্থানীয় সমাজখনে এই সম্পত্তিৰ য ? লবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ নায়ক পাদ্ৰী মন'জুৰক অধিক সমৰ্থন দিবলৈ ইচ্ছুক আৰু উৎসাহী হব লাগিছিল। তেওঁ অতিশয় নিৰুৎসাহ হৈছিল কাৰণ জামাতলৈ বেছি মানুহ নাহে আৰু তেওঁৰ প ?ী গ্ৰেছে তেওঁৰ বাঢ়ি অহা সন্তান কেইটাক পোহপাল আৰু সুশিক্ষা দিবলৈ চাকৰি কৰিবলৈ ওলাই যাব লগীয়া হৈছিল। মই তেওঁলোক দুয়োৰে সৈতে সহানুভূতিশীল হব পাৰোঁ। কিন্তু আমি আল্লাহৰ স্বৰ্গীয় প্ৰতিপালনৰ ওচৰত নিজকে শোধাই দিলে তেওঁ আমাক নতুনকৈ গঢ়িব পাৰে।

●●●

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com

কোনে মোক ঈছা মছীহৰ
মহব্বতৰ পৰা পৃথক কৰিব পাৰে?

ক্লেশ বা সঙ্কট, তাড়না বা আকাল,
বস্ত্ৰহীনতা বা প্ৰাণ-সংশয় বা তৰোৱাল-
এইবোৰে পাৰেনে ? পাক কালামত আছে,
“আমি তোমাৰ বাবে ওৰে দিনটো হত হবই
লাগিছো, কাটিবলৈ নিয়া দুম্বাৰ দৰে
আমি গণিত হ'লো।

তথাপিও এই সকলোবোৰ বিষয়ত,

আমাক মহব্বত কৰা জনাৰ দ্বাৰাই
আমি জয়যুক্ত হৈছো।”

ৰোমীয়া ৮:৩৫-৩৭

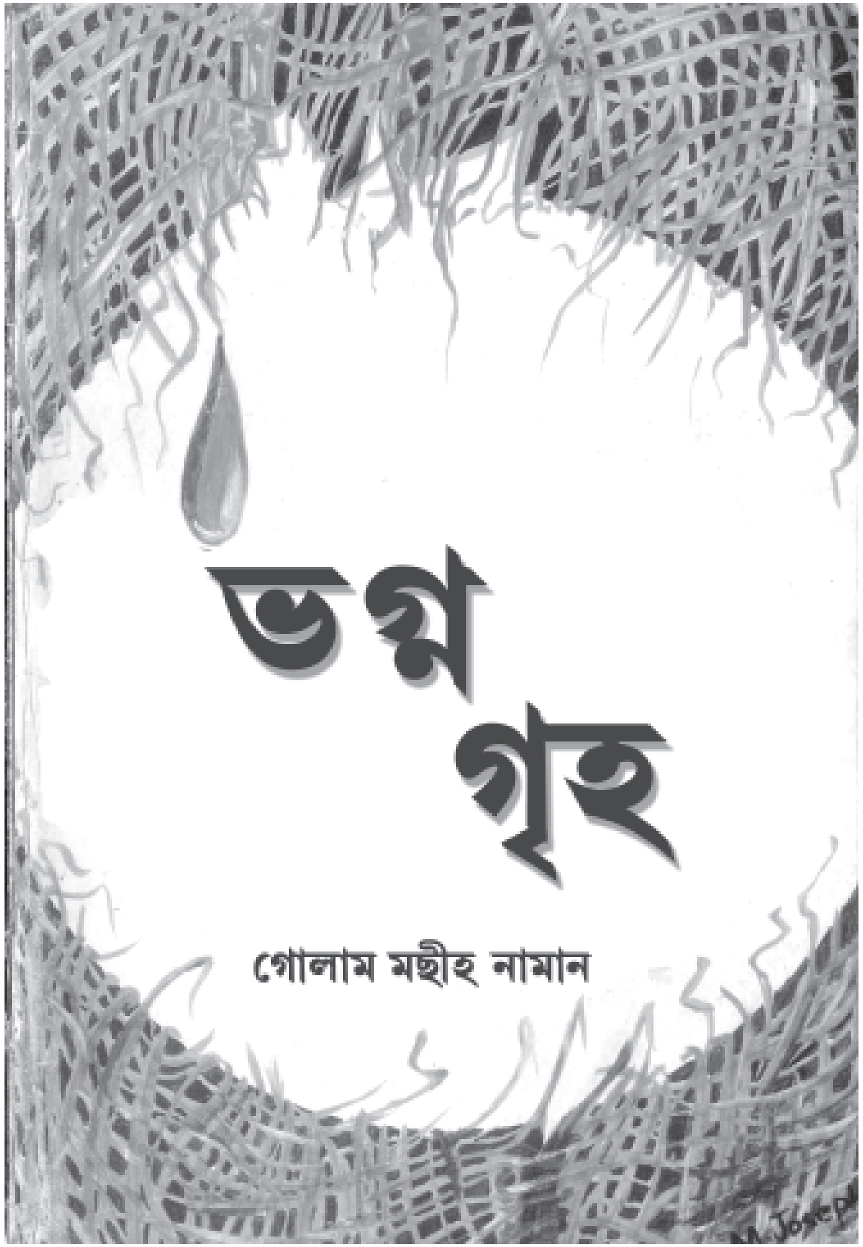

PDF Created with deskPDF PDF Writer - Trial :: http://www.docudesk.com